

ปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษา
ความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ

ว่าที่ร้อยตรีหญิง สุภัทรา อายุวงษ์

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาบริหารรัฐกิจ สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

พ.ศ.2563

**Problems and Suitability of Death Penalties in Thailand: A Case Study of
Conformity with the Convention of the Parties between Thailand and Foreign
Countries**

Acting Sub Lt. Supatthra Ayuwong

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Public Administration
School of Management Science
Sukhothai Thammathirat Open University

2020

หัวข้อการศึกษาค้นคว้าอิสระ	ปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิทยุทธศาสตร์ร่วมกับต่างประเทศ
ชื่อและนามสกุล	ว่าที่ร้อยตรีหญิง สุภัทรา อายุวงษ์
แขนงวิชา	บริหารรัฐกิจ
สาขาวิชา	วิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร.กิตติพงษ์ เกียรติวัชรชัย

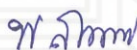
การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 22 มิถุนายน 2564

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กิตติพงษ์ เกียรติวัชรชัย)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พนมพัทธ์ สมิตานนท์)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาวีน ชินะโชติ)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาวิทยาการจัดการ

ชื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระ ปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย
กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิทยุติธรรมไทยกับต่างประเทศ
ผู้ศึกษา ว่าที่ร้อยตรีหญิง สุภัทรา อายุวงษ์ **รหัสนักศึกษา** 2613004197 **ปริญญา** รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.กิตติพงษ์ เกียรติวัชรชัย **ปีการศึกษา** 2564

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) ปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาควิทยุติธรรมไทยกับต่างประเทศ (2) เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงาน ในกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน (3) เสนอแนะแนวทางการ แก้ไขปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทยตามอนุสัญญาภาควิทยุติธรรมไทยกับต่างประเทศ

การวิจัยเชิงผสมวิธี แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ การวิจัยเชิงคุณภาพ ศึกษาโดยการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย รายงานการวิจัย 16 เล่ม และอนุสัญญาภาควิทยุติธรรมไทยกับต่างประเทศ 3 ฉบับ สรุปแนวคิดเรื่องโทษประหารชีวิตในประเทศต่างๆ ที่มีค่านิยมและกฎหมายต่างกัน เพื่อกำหนดนโยบายไทยที่เหมาะสมต่อไป ส่วนการวิจัยเชิงปริมาณ โดยศึกษาประชากร ประกอบด้วย ข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างประจำ ในหน่วยงาน กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กรมราชทัณฑ์ นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา และประชาชน การกำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการเฉพาะเจาะจง จำนวน 200 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษา สถิติการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ การทดสอบค่าทีทดสอบ และค่าความแปรปรวนทางเดียว

ผลการวิจัยเชิงคุณภาพพบว่า การลงโทษประหารชีวิตกับผู้กระทำความผิดเป็นสิ่งที่ไม่ดีร้าย ชัดต่อหลักสิทธิมนุษยชน แต่ถึงกระนั้นก็ควรที่จะให้มีโทษประหารชีวิตคงอยู่ไว้สำหรับเป็นเครื่องมือในการข่มขู่ให้ผู้ที่กระทำความผิดเกิดความเกรงกลัว โดยที่หน่วยงานของรัฐจำเป็นต้องกำหนดนโยบายการบริหารงานภาครัฐให้มีความสอดคล้องกับสังคมไทยที่เปลี่ยนแปลงไปเพื่อให้ทันต่อยุคสมัย สำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ พบว่าในภาพรวมมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย มีความสอดคล้องอนุสัญญาภาควิทยุติธรรมไทยกับต่างประเทศ อยู่ในระดับปานกลาง สำหรับผลเปรียบเทียบความคิดเห็นความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่าบุคลากรที่มีปัจจัยด้านอายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน และสังกัดหน่วยงานที่แตกต่างกัน โดยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในขณะที่เพศ มีความเห็นไม่แตกต่างกัน จึงมีข้อเสนอแนะ ควรมีการศึกษาและปรับปรุงกระบวนการยุติธรรมที่เกี่ยวข้องกับโทษประหารชีวิตว่า หากจะยังคงโทษประหารชีวิตจะต้องเป็นกรณีอาชญากรรมร้ายแรงที่มีความชัดเจนตามข้อกำหนดองค์การสหประชาชาติ โดยผลักดันคู่ขนานไปกับมาตรการนำไปสู่การแก้ไขปรับปรุงระบบกระบวนการยุติธรรม ในการลงโทษผู้กระทำความผิดด้วยความรวดเร็วและแม่นยำ เพื่อให้เกิดผลในการยับยั้งการกระทำความผิด

คำสำคัญ ปัญหา ความเหมาะสม การลงโทษประหารชีวิต อนุสัญญาภาควิทยุติธรรม

Independent Study title: Problems and Suitability of Death Penalties in Thailand: A Case Study of Conformity with the Convention of the Parties between Thailand and Foreign Countries

Author: Acting Sl. Supatthra Ayuwong ; **ID:** 2613004197; **Degree:** Master of Public Administration

Independent Study advisor: Dr.Kittipong Keatwatcharachai ; Associate Professor;

Academic year: 2021

Abstract

The objectives of this research were (1) to study problems and suitability of death penalties in Thailand in case of conformity with the convention of the parties between Thailand and foreign countries, (2) to compare opinions of justice practitioners on the death penalty by different personal factors, (3) to recommend solutions to the problem and appropriateness of the death penalty in Thailand in accordance with the convention of the parties between Thailand and foreign countries. The study used a mixed methods research method.

The study was divided into two parts. Firstly, a qualitative research study was conducted by a review of the relevant literature comprising 16 research papers and three conventions of the parties between Thailand and foreign countries. Summary of the concept of the death penalty in different countries with different values and laws to formulate appropriate Thai policies. Secondly, a quantitative study examined the population consisting of civil servants, government employees, full-time employees in the agency, the Department of Rights and Liberties Protection, the Department of Corrections, criminology scholars, and citizens, Determination of the number of samples by a specific method, 200 people. The questionnaire was used as a research instrument. Data were analyzed using statistics including descriptive statistics such as frequency, percentage, mean, standard deviation as well as inferential statistics including t-test, and One-way ANOVA.

The results of the qualitative research indicated that the death penalty for offenders is cruel and is against human rights. However, The death penalty should remain a tool to intimidate offenders.. Government agencies need to formulate government administration policies in line with the changing Thai society to keep up with the times. The quantitative research found that, overall, there was a moderate level of opinions on the suitability of the death penalty in Thailand consistent with the convention of the parties between Thailand and foreign countries. The comparative results of the opinions on the death penalty of justice system operators were classified as follows. According to personal factors, personnel with factors of different age, education level, work experience, and departments had different opinions with a statistical significance level of 0.05. Therefore have suggestions There should be education and improvement of the justice system. related to the death penalty that If the death penalty is to be continued, it must be a case of a serious crime that is clearly defined by the United Nations. by pushing parallel to the measures leading to the revision of the justice system to punish offenders with speed and accuracy for the effect of deterring the commission of an offense

Keywords: Problem, Suitability, Death penalty, Convention of parties, Judicial process

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าอิสระของผู้วิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความเมตตาอย่างยิ่งจากรองศาสตราจารย์ ดร.กิตติพงษ์ เกียรติวัชรชัย ที่ได้กรุณาให้เกียรติรับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษา ค้นคว้าอิสระ และกรุณาสละเวลาอันมีค่าให้คำแนะนำ ทั้งในแง่คิดโทษประหารชีวิต ความรู้ และข้อคิดเห็นในเนื้อหาสาระ ตลอดจนสละเวลาตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องให้การจัดทำการค้นคว้าอิสระนี้สำเร็จไปด้วยดี ขอขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พนมพัทธ์ สมิตานนท์ ที่ได้ให้ความกรุณารับเป็นคณะกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระ พร้อมทั้งได้ให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ และองค์ความรู้อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้จนเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยศึกษาจนสำเร็จการศึกษาในครั้งนี้ก็ด้วยพระคุณของคณาจารย์ สาขาวิทยาการ จัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ที่ได้อบรมสั่งสอนประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้กับผู้วิจัย เป็นอย่างดีตั้งแต่ต้นจนสำเร็จการศึกษา จึงขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิทยาการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และครอบครัวที่คอยให้กำลังใจและติดตามความคืบหน้าในการเรียนของผู้วิจัยอยู่เสมอ อีกทั้งผลักดันให้ผู้วิจัยตั้งใจทำการค้นคว้าอิสระนี้ และขอขอบคุณกำลังใจและความช่วยเหลือ จากพี่ ๆ เพื่อน ๆ ที่ร่วมศึกษาระดับปริญญาโท และจากสถาบันวิจัยและพัฒนากระบวนการยุติธรรม สำนักงานกิจการยุติธรรม พร้อมทั้งเจ้าหน้าที่ ฝ่ายบัณฑิตศึกษา เจ้าหน้าที่ทุกท่านที่คอยช่วยเหลือ ดูแล อำนวยความสะดวกในการเรียน การจัดทำการค้นคว้าอิสระนี้จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการค้นคว้าอิสระฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจคุณประโยชน์ใดๆ ที่เป็นกุศลอันเกิดจากผลการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบความดีให้กับทุก ๆ ท่านที่มีส่วนทำให้การศึกษาค้นคว้าอิสระครั้งนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี แต่หากการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้มีความบกพร่องประการใด ผู้วิจัยขอน้อมรับไว้แต่เพียงผู้เดียว และขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

สุภัทรา อายุวงษ์

มิถุนายน 2564

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ญ
สารบัญภาพ	ด
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
กรอบแนวคิดของการศึกษา	4
สมมติฐานการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
ประโยชน์ที่ได้รับ	6
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	7
แนวคิดและทฤษฎีการลงโทษผู้กระทำความผิด	7
แนวคิดและทฤษฎีการลงโทษประหารชีวิต	8
หลักสิทธิมนุษยชนกับการประหารชีวิต	9
กติกา อนุสัญญา ข้อตกลงระหว่างประเทศและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิ ในการมีชีวิตและการลงโทษประหารชีวิต	9
ประวัติความเป็นมาการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย.....	13
พัฒนาการของประเทศไทยตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลง โทษประหารชีวิต	14
รูปแบบการบริหารงานภาครัฐและบทบัญญัติเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต ของประเทศไทย	16
การลงโทษประหารชีวิตในประเทศอาเซียน	17
ทิศทางของนานาประเทศเกี่ยวกับโทษประหารชีวิต	22
วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	23

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	29
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	30
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	30
การเก็บรวบรวมข้อมูล	33
การวิเคราะห์ข้อมูล	33
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	35
สถานะของโภชนาการชีวิตชีวิตในประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้	35
การวิเคราะห์จากการทบทวนวรรณกรรม	38
สถิติการประหารชีวิตของประเทศไทย	39
ตอนที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	41
ผลการศึกษาความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย	
ตอนที่ 2 กรณีศึกษาความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการ	
ลงโทษประหารชีวิต	43
ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิต	
ในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทย	
กับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ตามปัจจัยส่วนบุคคล	48
ตอนที่ 4 ผลการศึกษาข้อเสนอแนะความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิต	
ในประเทศไทยกรณีศึกษาความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาคีร่วมไทย	
กับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต	121
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	140
สรุปการวิจัย	140
อภิปรายผล	148
ข้อเสนอแนะ	154
บรรณานุกรม	157
ภาคผนวก	160
ก แบบสอบถามเพื่อการศึกษา	161

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ข ผลการทดสอบความเที่ยงตรงและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม.....	167
ค หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการศึกษา.....	169
ประวัติผู้ศึกษา	177

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1	สถิติการบังคับโทษประหารชีวิตของประเทศไทย 15
ตารางที่ 2	สถานะโดยย่อของโทษประหารชีวิต 35
ตารางที่ 3	สถิติการประหารชีวิตในประเทศไทย 39
ตารางที่ 4.1	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ..... 41
ตารางที่ 4.2	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ..... 41
ตารางที่ 4.3	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษา 42
ตารางที่ 4.4	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน..... 42
ตารางที่ 4.5	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามหน่วยงานสังกัด 43
ตารางที่ 4.6	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ของระดับความ เหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ในภาพรวม 43
ตารางที่ 4.7	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ของระดับความ เหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต 44
ตารางที่ 4.8	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ของระดับความ เหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิตด้านความเหมาะสม ตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ..... 46
ตารางที่ 4.9	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ของระดับความ เหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิตด้านนโยบาย กระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย 47
ตารางที่ 4.10	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความ เหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความ สอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามเพศ 48

สารบัญตาราง (ต่อ)

หน้า

ตารางที่ 4.11	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องอนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามเพศ	50
ตารางที่ 4.12	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องอนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบ กับต่างประเทศ จำแนกตามเพศ	51
ตารางที่ 4.13	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องอนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย จำแนกตามเพศ	53
ตารางที่ 4.14	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องอนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามอายุ	56
ตารางที่ 4.15	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องอนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามอายุ.....	58
ตารางที่ 4.16	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องอนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบ กับต่างประเทศ จำแนกตามอายุ.....	63

สารบัญตาราง (ต่อ)

หน้า

ตารางที่ 4.17	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสม การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษ ประหารชีวิตของประเทศไทย จำแนกตามอายุ.....	68
ตารางที่ 4.18	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสม การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามระดับการศึกษา.....	73
ตารางที่ 4.19	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสม การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามระดับการศึกษา	75
ตารางที่ 4.20	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสม การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบ กับต่างประเทศ จำแนกตามระดับการศึกษา.....	79
ตารางที่ 4.21	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสม การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิตด้านนโยบาย กระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทยต่างประเทศ จำแนกตามระดับการศึกษา.....	84
ตารางที่ 4.22	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสม การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน.....	89

สารบัญตาราง (ต่อ)

หน้า

ตารางที่ 4.23	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสม การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน.....	91
ตารางที่ 4.24	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสม การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน.....	95
ตารางที่ 4.25	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสม การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิต ของประเทศไทยจำแนกตามประสบการณ์ทำงาน.....	100
ตารางที่ 4.26	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสม การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามสังกัดหน่วยงาน.....	105
ตารางที่ 4.27	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสม การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิตจำแนก ตามสังกัดหน่วยงาน.....	107
ตารางที่ 4.28	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสม การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับ กับต่างประเทศ จำแนกตามสังกัดหน่วยงาน.....	111

สารบัญตาราง (ต่อ)

หน้า

ตารางที่ 4.29 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องอนุสัญญาภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย จำแนกตามสังกัดหน่วยงาน.....	116
ตารางที่ 4.30 เปรียบเทียบความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามเพศ.....	121
ตารางที่ 4.31 เปรียบเทียบความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามอายุ.....	122
ตารางที่ 4.31.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามอายุ.....	123
ตารางที่ 4.31.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย จำแนกตามอายุ.....	124
ตารางที่ 4.31.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย จำแนกตามอายุด้านภาพรวม.....	124
ตารางที่ 4.32 เปรียบเทียบความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามการศึกษา.....	125
ตารางที่ 4.32.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามการศึกษา.....	126
ตารางที่ 4.32.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย จำแนกตามการศึกษา.....	127

สารบัญตาราง (ต่อ)

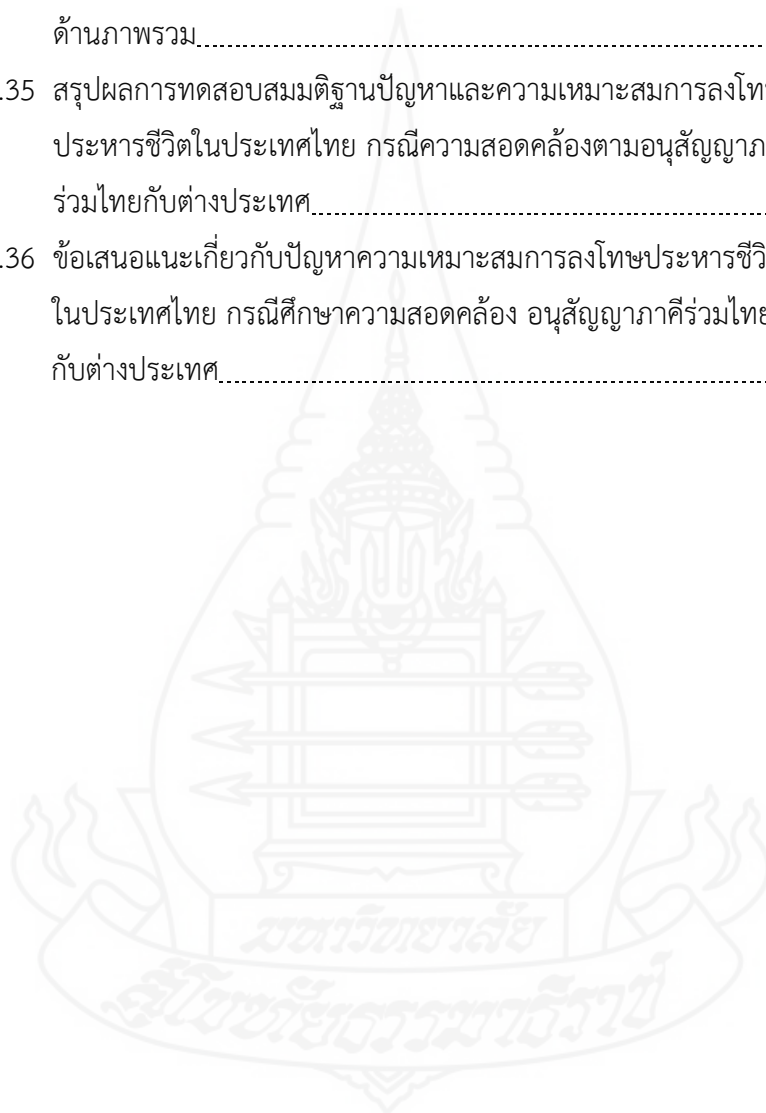
หน้า

ตารางที่ 4.32.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อย (Least Significant Difference :LSD) ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรม ต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย จำแนกตามการศึกษา ด้านภาพรวม.....	127
ตารางที่ 4.33 เปรียบเทียบความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษ ประหารชีวิต จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน.....	128
ตารางที่ 4.33.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านแนวคิดการลงโทษ ประหารชีวิตจำแนกตามประสบการณ์ทำงาน.....	129
ตารางที่ 4.33.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน ด้านภาพรวม.....	130
ตารางที่ 4.34 เปรียบเทียบความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ การลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามระดับหน่วยงาน.....	131
ตารางที่ 4.34.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามระดับหน่วยงาน.....	132
ตารางที่ 4.34.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านความเหมาะสม ตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ จำแนกตามระดับหน่วยงาน.....	133
ตารางที่ 4.34.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรม ต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทยจำแนกตามระดับหน่วยงาน.....	134

สารบัญตาราง (ต่อ)

หน้า

ตารางที่ 4.34.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรม ต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทยจำแนกตามระดับหน่วยงาน ด้านภาพรวม.....	135
ตารางที่ 4.35 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษ ประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาคี ร่วมไทยกับต่างประเทศ.....	136
ตารางที่ 4.36 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิต ในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทย กับต่างประเทศ.....	137

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการศึกษา 4

บทที่ 1

บทนำ

1.ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การดำรงชีวิตของมนุษย์เป็นการดำรงชีวิตแบบเป็นสัตว์สังคม ที่อยู่รวมกันเป็นหมู่คณะ โดยการอยู่รวมกันเป็นหมู่นั้นย่อมต้องประกอบขึ้นด้วยกฎเกณฑ์ของสังคม ได้แก่ บรรทัดฐานของสังคม จารีต (Mores) กฎหมาย (Law) เป็นต้น เพื่อรักษาความสงบสุขของสังคมนั้น ๆ ให้ดำรงอยู่ในสถานะที่สมาชิกในสังคมต่างร่วมกันเคารพและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม ซึ่งวิธีการที่จะทำให้สมาชิกของสังคมเคารพและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ มี 2 ประการ คือ 1) การให้รางวัลเมื่อเคารพและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม และ 2) การลงโทษเมื่อผู้ใดฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของสังคม ซึ่งการดำรงอยู่ของกฎหมายโดยเฉพาะการกำหนดโทษประหารชีวิตที่รุนแรงต่อการละเมิดสิทธิในการมีชีวิตอันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนที่ควรพิจารณาถึงการจำกัดอำนาจรัฐ กล่าวคือการพิจารณาว่าเหตุใดการกำหนดโทษประหารชีวิตจึงสมควรที่จะดำรงอยู่ต่อไป

อย่างไรก็ตาม สืบเนื่องจากในช่วงหนึ่งทศวรรษที่ผ่านมาหลายประเทศทั่วโลกต่างมีการทบทวนเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิต หรือการพักการประหารชีวิต (Moratorium) ซึ่งตามมติที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ เห็นว่าโทษประหารชีวิตเป็นการตัดขาดบุคคลที่กระทำความผิดออกจากสังคม และเป็นการลงโทษที่ปฏิเสธสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานสำหรับบุคคล ต่อมาในปี พ.ศ. 2555 ประเทศสมาชิกสหประชาชาติได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตมาแล้ว จำนวน 140 ประเทศ ได้แก่

1. ประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรปทั้งหมด (ยกเว้นประเทศเบลารุสเท่านั้น)
2. ทวีปอเมริกาเกือบทั้งหมด (ยกเว้นประเทศสหรัฐอเมริกา และรัฐต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่ยังคงมีโทษประหารชีวิตอยู่ แต่บางรัฐก็ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตไปแล้ว)
3. ประเทศในภูมิภาคอื่น ๆ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิต หรือมีแนวโน้มที่จะยกเลิกโทษประหารชีวิต

4. ประเทศที่ยังคงมีโทษประหารชีวิต มีจำนวน 58 ประเทศ ซึ่งประเทศที่ยังคงมีโทษประหารชีวิตนั้น มีจำนวนไม่ถึงครึ่งที่มีการนำโทษประหารชีวิตมาใช้จริง ประกอบด้วย ประเทศในแอฟริกา เอเชีย ประเทศในตะวันออกกลาง รวมทั้งประเทศไทยด้วย

จากการประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ ได้มีมติเมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2550 และต่อเนื่องปี พ.ศ. 2551 โดยมีมติให้ทุกประเทศทั่วโลกงดเว้นโทษประหารชีวิต เพื่อเป็นหนทางนำไปสู่การยกเลิกโทษประหารชีวิต โดยประเทศไทยในฐานะสมาชิกขององค์การสหประชาชาติจะต้องพิจารณาถึงปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ข้อ 5 “บุคคลใดจะถูกทรมาน หรือได้รับการปฏิบัติหรือการทารุณ ซึ่งโหดร้ายไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีไม่ได้” และกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ประกอบกับการพิจารณาให้สัตยาบันพิธีสารเลือกรับ ฉบับที่ 1 และ 2 แห่งกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองว่าด้วยการยอมรับการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนและการพัฒนากฎหมายที่จะยกเลิกโทษประหารชีวิต โดยเชื่อว่าการยกเลิกโทษประหารชีวิตมีส่วนส่งเสริมการเคารพชีวิตมนุษย์และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ภายใต้บทบัญญัติแห่งกฎหมายของรัฐภาคีในพิธีสารฉบับนี้ว่าไม่ควรที่จะต้องโทษประหารชีวิต ดังนั้นการประหารชีวิตจึงเป็นการลงโทษที่ปฏิเสธสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญของการมีชีวิต กล่าวคือ “สิทธิในการมีชีวิต” ได้รับการรับรองไว้ในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 4 บัญญัติว่า “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิเสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลย่อมได้รับการคุ้มครอง” และมาตรา 32 บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย” (คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ, 2557 : 3-5)

ต่อมาในปัจจุบันรัฐบาลไทยได้ลงนามในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน โดยมีการให้ยกเลิกโทษประหารชีวิต ซึ่งหากไม่มีการประหารนักโทษภายใน 10 ปี นับตั้งแต่การประหารชีวิตครั้งสุดท้าย เมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2552 และหากไม่มีการประหารชีวิตจนถึงเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2562 ที่ผ่านมานั้นก็จะครบ 10 ปี ก็ถือว่าประเทศไทยเป็นอันยกเลิกโทษประหารชีวิตไปโดยปริยายตลอดไป แต่ผลปรากฏว่าเมื่อวันที่ 18 มิถุนายน พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาดไปผู้หนึ่ง

สำหรับการประหารชีวิตนักโทษครั้งแรกในรอบ 9 ปีของไทยเมื่อปีพ.ศ. 2561 นำไปสู่การวิพากษ์วิจารณ์ถึงเรื่องยังคงสมควรมีโทษประหารในประเทศไทยหรือไม่ ขณะที่ฝ่ายส่งเสริมสิทธิมนุษยชนเห็นว่าประเทศไทยควรจะยกเลิกโทษประหารไปได้แล้ว เพราะการประหารชีวิตเป็นการละเมิดสิทธิพื้นฐานความเป็นมนุษย์อย่างรุนแรง ส่วนประชาชนทั่วไปก็มีทั้งสนับสนุนโทษประหารชีวิตและคัดค้าน นอกจากนี้เหตุการณ์ดังกล่าว ได้ตกลงในปฏิญญาสากลที่ให้ไว้เพื่อจะยกเลิกโทษประหารชีวิตต้องตกไปโดยอัตโนมัติ หมายความว่าประเทศไทยยังคงมีการบังคับใช้โทษประหารตลอดไป จนกว่าจะมีการแก้ไขกฎหมายอาญา ซึ่งเป็นไปโดยอำนาจฝ่ายนิติบัญญัติของไทยซึ่งในด้าน

ของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย คือกลุ่มคนธรรมดาทั่วโลกที่รวมตัว เพื่อร่วมกันรณรงค์ ช่วยเหลือ ปกป้อง และส่งเสริมสิทธิมนุษยชน เรียกร้องความยุติธรรมให้กับคนที่ถูกละเมิดสิทธิ โดยมีความร่วมมือระหว่างภาครัฐเพื่อผลักดันกฎหมายและนโยบายตลอดจนถึงการสร้างองค์ความรู้ความ ด้านสิทธิมนุษยชนให้กับเยาวชน ประชาชนในสังคมด้วย จะเห็นได้ว่าแอมเนสตี้ฯ เชื่อว่าแม้คนเราจะ เกิดในยุคหรือฐานะทางเศรษฐกิจ สังคมที่แตกต่างกัน ไม่เท่าเทียมกัน แต่ทุกคนนั้นมีสิทธิออกเสียง ในฐานะมนุษย์คนหนึ่งเท่าๆ กัน ซึ่งการยกเลิกโทษประหารชีวิตนั้นยังไม่มีหลักฐานใด ๆ ว่าโทษ ประหารจะส่งผลให้บุคคลยังคิดก่อนกระทำความผิดอย่างชัดเจนได้ ดังนั้นประเทศไทยคาดหวังว่า มาตรการเช่นนี้จะช่วยลดการก่ออาชญากรรม นั้นเป็นความเข้าใจผิดอย่างยิ่ง จึงได้แสดงจุดยืนไม่เห็น ด้วยกับโทษประหารชีวิตการประหารชีวิตในไทยมาโดยตลอด (ณัฐพร นครอินทร์, 2553 : 18)

อย่างไรก็ตาม จากเหตุผลที่กล่าวมา ประกอบกับกระบวนการปฏิบัติงานในปัจจุบัน การบริหารงานภาครัฐยังส่งผลกระทบต่อถึงการกำหนดนโยบาย ข้อกฎหมาย การดำเนินยุทธศาสตร์ หน่วยงาน ในประเด็นความเป็นสาธารณะ ประสิทธิภาพ การบริหารภาครัฐมีเป้าหมายไม่ชัดเจน ซึ่งการบริหารภาครัฐได้รับการคาดหวังจากประชาชนสูงมาก และมีการตรวจสอบจากสาธารณะอย่าง กว้างขวาง นั่นชี้ให้เห็นถึงแนวโน้มที่สำคัญอย่างหนึ่งของระบบราชการที่จะต้องปรับตัว ก็คือ ระบบ ราชการจะต้องเป็นระบบการบริหารงานและขั้นตอนการทำงาน โดยที่รัฐบาลต้องให้ความสำคัญต่อ ผลสำเร็จของงานมากยิ่งขึ้น ซึ่งการที่รัฐบาลและระบบราชการจะทราบได้ว่าการบริหารงานภาครัฐได้ ประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใดนั้น จึงเป็นสิ่งสำคัญที่บุคลากรภาครัฐจะต้องให้ความสำคัญถึง การกำหนดนโยบาย และหนทาง วิธีการพัฒนากับแนวทางปฏิบัติให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล สูงสุด ดังนั้น ผู้วิจัยจึงจะศึกษาถึงปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ เพื่อจะได้ใช้เป็นข้อมูลในการพิจารณา ยกเลิกการลงโทษโทษประหารชีวิตต่อผู้กระทำความผิด เพื่อคุ้มครองสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานของ ประชาชน กำหนดนโยบายที่เหมาะสมเท่าเทียม และทำให้ประเทศไทยสามารถปฏิบัติตามมาตรฐาน สิทธิมนุษยชนสากล รวมถึงแนวทางในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดได้อย่างเหมาะสมเทียบเท่าานา อารยประเทศ

2.วัตถุประสงค์ของการวิจัย

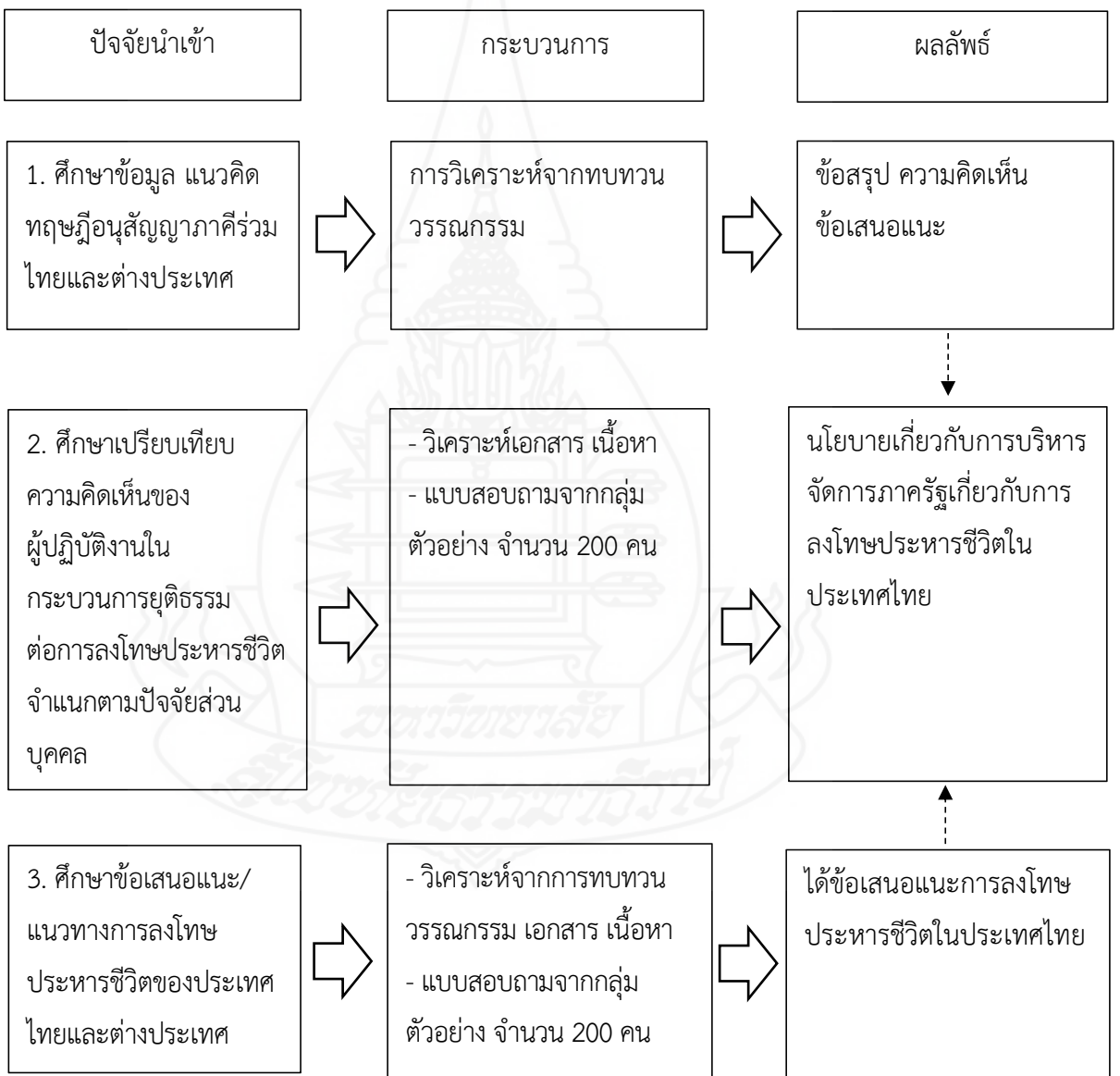
2.1 เพื่อศึกษาปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ

2.2 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษ ประหารชีวิต จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน

2.3 เสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทยตามอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ

3.กรอบแนวคิดของการศึกษา

ขั้นตอนการวิจัย เรื่องปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ ได้กำหนดขั้นตอนการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการศึกษา

4. สมมติฐานการวิจัย

4.1 ข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างประจำ ในหน่วยงาน กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กรมราชทัณฑ์ นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา และประชาชน มีความเห็นต่อปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาควิทยาศาสตร์ร่วมไทยกับต่างประเทศ โดยรวมทั้ง 3 ด้านอยู่ในระดับเหมาะสมมากถึงระดับเหมาะสมมากที่สุด (ระดับ 4-5)

4.2 ข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างประจำ ในหน่วยงาน กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กรมราชทัณฑ์ นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา และประชาชน ที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน และสังกัดหน่วยงานที่แตกต่างกัน น่าจะมีความเห็นต่อปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาควิทยาศาสตร์ร่วมไทยกับต่างประเทศ ในระดับเหมาะสมที่แตกต่างกัน

5. ขอบเขตของการวิจัย

5.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา ประกอบด้วย

ศึกษาทฤษฎีการลงโทษโดยเฉพาะโทษประหารชีวิต หลักสิทธิในการมีชีวิตตามหลักสิทธิมนุษยชน ประวัติศาสตร์ของกฎหมาย สังคมวิทยา อาชญาวิทยา และทัณฑวิทยา โดยขอบเขตจะจำกัดอยู่ในเรื่องของการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย และแนวคิดของหลักสิทธิในการมีชีวิตศึกษาอนุสัญญาที่ไทยเป็นภาคีซึ่งบัญญัติให้มีโทษประหารชีวิตที่มีความสอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชนที่มีสิทธิ

5.2 ขอบเขตด้านตัวแปร ได้แก่

เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน และสังกัดหน่วยงานของข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างประจำ ในหน่วยงาน กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กรมราชทัณฑ์ นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา และประชาชน

5.3 ขอบเขตด้านประชากร ประกอบด้วย

ประชากรที่ใช้ในการสอบถาม ได้แก่ ข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างประจำ ในหน่วยงาน กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กรมราชทัณฑ์ นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา และประชาชน จำนวน 200 คน

5.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ จำนวน 6 เดือน

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

ปัญหา หมายถึง ข้อขัดแย้ง หรือสิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย

ความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิต หมายถึง สมควร พอเหมาะ ควรแก่กรณีตามกระบวนการทางกฎหมายซึ่งรัฐลงโทษอาชญากรรมด้วยการทำให้ตาย ตามคำสั่งของศาลที่ให้ลงโทษ

ความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาคีร่วม หมายถึง เห็นพ้อง ประสาน ไม่ขัดกัน ตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง การพิจารณาให้สัตยาบันพิธีสารเลือกรับ ฉบับที่ 1 และ 2 แห่งกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองว่าด้วยการยอมรับการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนและการพัฒนากฎหมายที่จะยกเลิกโทษประหารชีวิต

หลักสิทธิมนุษยชน หมายถึง มนุษย์ทุกคนมีสิทธิในการมีชีวิต เสรีภาพ และความมั่นคงแห่งบุคคล มีความเท่าเทียมกัน มีความเสมอภาค รวมทั้งความคิดและการกระทำที่ไม่มีการล่วงละเมิด พร้อมทั้งได้รับการคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

กระบวนการยุติธรรม หมายถึง ภาพรวมขั้นตอนและวิธีการสำหรับการดำเนินการแก่ผู้ต้องหาผิดกฎหมาย โดยมีองค์กรและบุคลากรที่มีอำนาจหน้าที่เฉพาะในการควบคุมขั้นตอนต่างๆ ให้เป็นไปตามกฎหมาย หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมมีหลายหน่วยงาน เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานอัยการสูงสุด ศาลยุติธรรม กรมราชทัณฑ์ กรมคุมประพฤติ รวมถึงทนายความและหน่วยงานอื่นในกระทรวงยุติธรรม เป็นต้น

แนวคิดการลงโทษประหารชีวิต หมายถึง ความคิดที่วางไว้เป็นแนวทางปฏิบัติ ตามกระบวนการทางกฎหมายซึ่งรัฐลงโทษอาชญากรรมด้วยการทำให้ตาย ตามคำสั่งของศาล

7. ประโยชน์ที่ได้รับ

7.1 ได้แนวทางการกำหนดนโยบายของหน่วยงานภาครัฐในกระบวนการยุติธรรม เพื่อนำไปสู่การแก้ไข ผลักดันการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ

7.2 ได้ทราบถึงผลเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน

7.3 ได้ทราบถึงข้อเสนอแนะในการนำไปสู่การแก้ไขกฎหมาย นโยบายของหน่วยงานภาครัฐในกระบวนการยุติธรรม

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศ ผู้วิจัยได้ทำการค้นคว้าวรรณกรรม และนำ เสนอวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องโดยมีแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาปรับใช้เป็นกรอบ แนวทางเพื่อการศึกษา ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีการลงโทษผู้กระทำความผิด
2. แนวคิดและทฤษฎีการลงโทษประหารชีวิต
3. หลักสิทธิมนุษยชนกับการประหารชีวิต
4. กติกา อนุสัญญา ข้อตกลงระหว่างประเทศและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิในการมีชีวิต และการลงโทษประหารชีวิต
5. ประวัติความเป็นมาการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย
6. พัฒนาการของประเทศไทยตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงโทษประหารชีวิต
7. รูปแบบการบริหารงานภาครัฐและบทบัญญัติเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย
8. การลงโทษประหารชีวิตในประเทศอาเซียน
9. ทิศทางของนานาชาติประเทศเกี่ยวกับโทษประหารชีวิต
10. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

1.แนวคิดและทฤษฎีการลงโทษผู้กระทำความผิด

ความหมายของการลงโทษ คือ การปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งทำให้ผู้นั้นได้รับผลร้าย เนื่องจากได้ฝ่าฝืนแนวปฏิบัติอันเป็นกติกาของสังคม โดยรัฐจะจัดการให้ผู้กระทำความผิดได้รับผลร้ายนั้น ๆ การลงโทษเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของการป้องกันสังคมจากผู้กระทำความผิด โดยแบ่งออกเป็น “การป้องกันทั่วไป” คือ การลงโทษตามมาตรา 18 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งเป็นมาตรการบังคับทางอาญาที่ใช้ข่มขู่มิให้บุคคลอื่นกระทำความผิด หรือเป็นแบบอย่างที่ใช้บังคับจิตใจของบุคคลทั่วไปที่คิดจะกระทำความผิดและ “การป้องกันพิเศษหรือวิธีการเพื่อความปลอดภัย” ตามมาตรา 39 ตามกฎหมายเดียวกัน เป็นมาตรการบังคับทางอาญาที่มีวัตถุประสงค์เป็นการป้องกันพิเศษ เพื่อไม่ให้ผู้ที่เคยกระทำความผิดกลับมาก่อทำความผิดซ้ำอีก โดยใช้มาตรการฟื้นฟูและป้องกันประเภทต่าง ๆ ซึ่งศาลสามารถมีคำสั่งควบคุมไปกับการลงโทษ

เพื่อตอบสนองต่อภารกิจหลักในการคุ้มครองสังคมและป้องกันการกระทำความผิดของกฎหมายอาญา (ธานี วรภัทร์, 2558 : 33-34)

โทษทางอาญา หมายถึง ผลร้ายที่ผู้กระทำความผิดได้รับจากการกระทำ โดยเป็นการตอบสนองทางสังคมว่าเมื่อมีการกระทำความผิดเหล่านั้นเกิดขึ้น ก็จะต้องได้รับโทษ โดยผู้ที่มีอำนาจในสังคมจะลงโทษนั้นต้องมีกำหนดไว้ในกฎหมาย ในลักษณะว่าการกระทำเช่นใดเป็นความผิดและต้องมีการกำหนดโทษไว้ ซึ่งมีนักวิชาการอธิบายความหมายไว้ดังนี้ (สหรณ รัตนไพจิตร, 2527 : 4-5)

- ผู้ได้รับโทษจะต้องได้รับความทุกข์ ซึ่งอาจเป็นความความเจ็บปวดทางร่างกายหรือจิตใจ
- โทษจะต้องใช้ต่อผู้กระทำความผิดกฎหมาย ซึ่งไม่สามารถนำผู้ที่ไม่ได้กระทำความผิดมาลงโทษได้
- โทษจะมีขึ้นเมื่อมีการกระทำความผิดกฎหมาย
- โทษจะต้องเป็นวิธีการซึ่งบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ผู้กระทำความผิดนำมาใช้กับผู้กระทำความผิด
- โทษจะต้องเกิดจากผู้มีอำนาจที่จะกระทำให้เกิดผลร้ายนั้นขึ้นมาได้

ดังนั้น การลงโทษผู้กระทำความผิดจึงมีไว้เพื่อรักษาความยุติธรรม การลงโทษจึงต้องลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดเท่านั้น รวมทั้งต้องลงโทษผู้กระทำความผิดทุกคนและจำนวนโทษที่จะลงต้องมีขนาดเหมาะสมกับความผิด (เพยาวี ศรีแสงทอง, 2554 : 57)

2.แนวคิดและทฤษฎีการลงโทษประหารชีวิต

เซ็นท์โรมัส อะควินาส ให้ความเห็นว่า มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องลงโทษประหารชีวิตแก่ผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ เพราะพระเจ้าได้มอบอำนาจให้กับรัฐเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดได้ เฉพาะในเหตุสำคัญ 2 ประการ คือ ประการที่หนึ่ง เพื่อให้เป็นไปตามบัญชาของพระเป็นเจ้า เพราะเมื่อผู้ใดทำให้ผู้อื่นต้องตายไปก็ควรถูกลงโทษถึงตายเช่นเดียวกัน ประการที่สอง เพื่อรักษาและปกป้องสังคมให้พ้นจากการกระทำความผิดที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

ฌ็อง จาคส์ รูสโซ ให้ความเห็นว่า ควรมิโทษประหารชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อใช้กับผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ โดยเฉพาะกับผู้กระทำความผิดที่ได้รับสมญานามว่า “social monster” เพราะบุคคลประเภทนี้เป็นอันตรายอย่างใหญ่หลวงต่อสังคม ดังนั้น สังคมจึงควรปฏิบัติต่อเขาได้เสมือนหนึ่งว่าเขานั้นคือสัตว์ร้าย

ราฟาเอล กาโรฟาโล ให้ความเห็นว่า ในเมื่อสังคมกำลังตกอยู่ในอันตราย ก็จำเป็นที่จะต้องป้องกันตนเอง ดังนั้น ถ้ามีผู้ใดกระทำความผิดอุกฉกรรจ์ขึ้น จึงไม่ควรเห็นอกเห็นใจผู้กระทำความผิด การลงโทษประหารชีวิตแก่ผู้กระทำความผิดให้ออกไปจากสังคมได้อย่างเด็ดขาด นับว่าเป็นการป้องกันให้เกิดสิ่งชั่วร้ายในสังคม (วันชัย ศรีนวนนัต, 2557 : 2-4)

ซีซาร์ เบ็คคาเรีย นักคิดชาวอิตาลี เห็นว่าการลงโทษที่จะเกิดประสิทธิผลนั้นไม่ใช่การลงโทษด้วยวิธีรุนแรง โหดร้าย หรือไร้มนุษยธรรม แต่การลงโทษที่จะก่อให้เกิดประสิทธิผลนั้นต้องมีความแน่นอนและรวดเร็ว แนวความคิดดังกล่าว ส่งต่อมาจนถึงยุคปัจจุบัน ที่ริเริ่มก่อกำเนิดการยกเลิกโทษประหารชีวิตในหลาย ๆ รัฐตามมา

ปัจจุบันรัฐได้ยื่นมือให้ความช่วยเหลือ เพื่อให้เกิดความยุติธรรมและเป็นการยุติการแก้แค้นทดแทนกันไปมา โดยเป็นไปตามแนวคิดการระงับข้อพิพาท โดยรัฐเห็นว่าการก่ออาชญากรรมขึ้นในสังคมเป็นปฏิกิริยาต่อความสงบเรียบร้อยของสังคมอีกด้วย จึงเป็นหน้าที่ของรัฐอีกทางหนึ่งด้วย (พเยาว์ ศรีแสงทอง, 2554 : 53)

3. หลักสิทธิมนุษยชนกับการประหารชีวิต

สิทธิมนุษยชน (Human Rights) เป็นคำที่มีการกล่าวอ้างถึงสิทธิเสรีภาพ และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ในกรณีเกิดปัญหาการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิของประชาชน มีคำปรารภที่ว่า “โดยที่ประชากรแห่งสหประชาชาติได้ยืนยันไว้ในกฎบัตรถึงความเชื่อมั่นในสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานในศักดิ์ศรีและคุณค่าของตัวบุคคลและในความเสมอภาคแห่งสิทธิของทั้งชายและหญิง” ความหมายโดยรวมของ "สิทธิมนุษยชน" แล้ว "สิทธิในการมีชีวิตซึ่งได้รับการรับรองจากปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ในฐานะของแม่บทของหลักสิทธิมนุษยชนที่นานาชาติยอมรับ

โดยทั่วไป “สิทธิในการมีชีวิต” หมายถึง การที่ผู้อื่นไม่สามารถพรากหรือทำให้ชีวิตผู้ใดจบสิ้นหรือตายไปได้ หน่วยงานของรัฐในฐานะของผู้ใช้อำนาจอธิปไตย หากจะกระทำการใด ๆ ก็จำเป็นต้องคำนึงถึงสิทธิในการมีชีวิตด้วยเช่นกัน แต่อาจมีบางกรณีที่มีข้อจำกัดอย่างเช่น การวิสามัญฆาตกรรม เป็นต้น

4. กติกา อนุสัญญา ข้อตกลงระหว่างประเทศและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิในการมีชีวิต และการลงโทษประหารชีวิต

ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแสดงให้เห็นถึงการยอมรับนับถือศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตั้งแต่กำเนิดและความเท่าเทียมกัน ซึ่งเป็นหลักประกันว่ามนุษย์ทุกคนสามารถใช้ชีวิตด้วยอิสรภาพในด้านต่าง ๆ

ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ได้บัญญัติถึงการลงโทษประหารชีวิตไว้ใน ข้อ 3 สรุปได้ ดังนี้

- บุคคลใดจะถูกกระทำทรมานหรือการลงโทษที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรมหรือย่ำยีศักดิ์ศรีไม่ได้
- ทุกคนเสมอภาคกันตามกฎหมายโดยปราศจากการเลือกปฏิบัติใด
- บุคคลใดจะถูกจับกุม กักขัง หรือเนรเทศตามอำเภอใจไม่ได้
- ทุกคนมีสิทธิได้รับความเสมอภาคในการพิจารณาคดีและโดยเปิดเผย
- ทุกคนที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดทางอาญา มีสิทธิที่จะได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบริสุทธิ์ จนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่ามีความผิดตามกฎหมายในการพิจารณาคดีที่เปิดเผย
- บุคคลใดจะถูกตัดสินว่ามีความผิดทางอาญาใด อันเนื่องจากการกระทำหรือละเว้นใดอันมิได้ ถือว่าเป็นความผิดทางอาญาตามกฎหมายแห่งชาติหรือกฎหมายระหว่างประเทศ ในขณะที่ได้กระทำการนั้นไม่ได้ และจะกำหนดโทษที่หนักกว่าที่บังคับใช้ในขณะที่ได้กระทำความผิดทางอาญานั้นไม่ได้

จากปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นถึงข้อตกลงระหว่างประเทศที่จะต้องให้ความสำคัญต่อสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะการเคารพสิทธิขั้นพื้นฐานในการมีชีวิตของมนุษย์ ซึ่งการประหารชีวิตถือเป็นการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่เป็นการละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานในการมีชีวิตของมนุษย์ ดังนั้น ประเทศไทยจึงควรมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อเป็นการแสดงถึงการปฏิบัติตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และเป็นการแสดงออกถึงการให้ความสำคัญต่อการเคารพสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนในประเทศเป็นสำคัญ (คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ, 2557 : 76-77)

4.1 กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights - ICCPR)

กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมือง และสิทธิทางการเมือง มีสาระสำคัญสรุปได้ ดังนี้

1. มนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะมีชีวิตมาแต่กำเนิด สิทธินี้ต้องได้รับการคุ้มครอง โดยกฎหมายบุคคลจะต้องไม่ถูกทำให้เสียชีวิตโดยอำเภอใจ
2. ประเทศที่ยังมิได้ยกเลิกโทษประหารชีวิต อาจกระทำได้เฉพาะคดีอุกฉกรรจ์ที่สุด ตามกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะกระทำความผิด และไม่ขัดต่อกติกา อนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและการลงโทษอาชญากรรมล้างเผ่าพันธุ์ การลงโทษเช่นนี้จะกระทำได้ก็แต่โดยคำพิพากษาถึงที่สุดของศาล
3. กรณีที่ทำให้เสียชีวิตมีลักษณะเป็นอาชญากรรมล้างเผ่าพันธุ์ ว่ามิได้ให้อำนาจรัฐภาคีใดในอันที่จะเสี่ยงจากพันธกรณีใดที่มีตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและการลงโทษอาชญากรรมล้างเผ่าพันธุ์

4. บุคคลใดต้องคำพิพากษาประหารชีวิตย่อมมีสิทธิขอภัยโทษหรือลดหย่อนผ่อนโทษตามคำพิพากษา การนิรโทษกรรม การอภัยโทษ

5. บุคคลอายุต่ำกว่า 18 ปี กระทำความผิดจะถูกพิพากษาประหารชีวิตมิได้ และจะประหารชีวิตสตรีขณะมีครรภ์มิได้

6. รัฐภาคีใดแห่งกตินี้จะยกข้อนี้ขึ้นอ้างเพื่อขัดขวางการยกเลิกโทษประหารชีวิตมิได้

7. บุคคลจะถูกทรมาน หรือได้รับการปฏิบัติ หรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมมิได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลจะถูกใช้ในการทดลองทางการแพทย์ หรือทางวิทยาศาสตร์โดยปราศจากความยินยอมอย่างเสรีของบุคคลนั้นมิได้

นอกจากนี้ ในกติการะหว่างประเทศดังกล่าว ได้กำหนดข้อยกเว้นให้สำหรับประเทศที่ยังมิได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตไว้ว่า การลงโทษประหารชีวิตอาจกระทำได้เฉพาะคดีอุกฉกรรจ์ที่สุด แต่อย่างไรก็ตาม การที่บัญญัติไว้เช่นนี้ก็เป็นการเปิดโอกาสให้รัฐต่าง ๆ สามารถตีความได้อย่างกว้างขวางโดยอาจจะตีความแตกต่างกันไปตามบริบทของแต่ละประเทศ และถือว่าเป็นการพยายามที่จะยกเลิกโทษประหารชีวิตต่อไป (เมธินี สารสุวรรณ, 2556 : 37-38)

4.2 อนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมหรือย่ำยีศักดิ์ศรี (Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment - CAT)

มีวัตถุประสงค์ในการระงับและยับยั้งการทรมาน โดยได้กำหนดความหมายของการทรมาน หมายถึงการกระทำใดก็ตามที่เจตนาทำให้เกิดความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานอย่างสาหัสไม่ว่าทางกายภาพ หรือทางจิตใจต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ด้วยความมุ่งประสงค์เพื่อให้คำสารภาพจากบุคคลนั้นหรือบุคคลที่สาม และข้อ 5 ของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และข้อ 7 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ซึ่งทั้งสองฉบับต่างบัญญัติว่าต้องห้ามมิให้บุคคลตกอยู่ภายใต้การทรมาน หรือการประติบัติหรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมหรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี ซึ่งประเทศไทยเข้าเป็นภาคีโดยการภาคยานุวัติ ใช้บังคับกับประเทศไทยเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2550

อนุสัญญาดังกล่าวมีบทบัญญัติที่กล่าวถึงสิทธิมนุษยชนในอันที่ได้รับความรับรองคุ้มครองในการลงโทษหรือดำเนินการทางกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐประกันว่าการกระทำทรมานเป็นความผิดตามกฎหมาย
2. รัฐภาคีแต่ละรัฐทำให้ความผิดเหล่านี้เป็นความผิดที่มีโทษ ซึ่งมีระวางโทษที่เหมาะสมกับความร้ายแรงของการกระทำเหล่านั้น

3. รัฐภาคีแต่ละรัฐประกันว่า บุคคลที่อ้างว่าตนถูกรุ้มนานในอาณาเขตใดก็ตามที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจของรัฐนั้น มีสิทธิที่จะร้องทุกข์ต่อพนักงานผู้มีอำนาจของรัฐนั้นและที่จะทำให้กรณีของตนได้รับการพิจารณาตรวจสอบโดยพลันและโดยปราศจากความล่าเอียง

ดังนั้น อนุสัญญาที่มีความเชื่อว่าการลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษที่มีความโหดร้ายที่เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน โดยการลงโทษประหารชีวิตเด็กและเยาวชนเป็นสิ่งที่ต้องห้ามโดยเด็ดขาด นอกจากนี้ การประหารชีวิตเป็นการลงโทษที่เป็นการกระทำที่มีความโหดร้ายไร้มนุษยธรรม (คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ, 2557 : 86)

4.3 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights of the Child)

รัฐภาคีแห่งอนุสัญญานี้ยอมรับในศักดิ์ศรีแต่กำเนิดและสิทธิที่เท่าเทียมกัน ภายใต้เสรีภาพที่กว้างขวางขึ้นยอมรับว่าสหประชาชาติได้ประกาศ และตกลงในปฏิญญาและกติกาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนว่าทุกคนมีสิทธิและเสรีภาพทั้งปวงที่กำหนดไว้โดยปราศจากการแบ่งแยกไม่ว่าชนิดใด ๆ ซึ่งประเทศไทยเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กโดยการภาคยานุวัติ เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2535 และมีผลใช้บังคับ เมื่อวันที่ 26 เมษายน 2535

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ข้อ 37 ได้บัญญัติเกี่ยวกับการรับรองสิทธิเสรีภาพ ดังนี้

1. จะไม่มีเด็กคนใดได้รับการทรมาน หรือถูกปฏิบัติ หรือลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมหรือต่ำช้า จะไม่มีการลงโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิตที่ไม่มีโอกาสจะได้รับการปล่อยตัวสำหรับความผิดที่กระทำโดยบุคคลที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี

2. จะไม่มีเด็กคนใดถูกลิดรอนเสรีภาพโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือโดยผลการการจับกุมกักขังหรือจำคุกเด็กจะต้องเป็นไปตามกฎหมาย และจะใช้เป็นมาตรการสุดท้ายเท่านั้น

3. เด็กทุกคนที่ถูกลิดรอนเสรีภาพจะได้รับการปฏิบัติด้วยมนุษยธรรม และด้วยความเคารพในศักดิ์ศรีแต่กำเนิดของมนุษย์ เด็กจะมีสิทธิที่จะคงการติดต่อกับครอบครัว

4. เด็กทุกคนที่ถูกลิดรอนเสรีภาพมีสิทธิที่จะขอความช่วยเหลือทางกฎหมาย หรือทางอื่นที่เหมาะสมโดยพลัน ตลอดจนสิทธิที่จะคัดค้านความชอบด้วยกฎหมายของการลิดรอนเสรีภาพของเขาต่อศาล หรือหน่วยงานที่มีอำนาจอื่นที่เป็นอิสระและเป็นกลาง และที่จะได้รับคำวินิจฉัยโดยพลันต่อการดำเนินการ

ประเทศไทยได้มีการอนุวัติกฎหมายภายในประเทศ ให้มีความสอดคล้องกับอนุสัญญาดังกล่าว โดยการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 16) พ.ศ. 2546 มาตรา 18 โดยบัญญัติไม่ให้ลงโทษผู้กระทำความผิดที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ด้วยการประหารชีวิตและลงโทษจำคุกตลอดชีวิต ถ้าผู้กระทำความผิดให้ลดโทษประหารชีวิตและโทษจำคุกตลอดชีวิตลงเหลือโทษจำคุก 50 ปี กรณีที่ผู้กระทำความผิดมีอายุต่ำกว่า 18 ปี

จากการที่ประเทศไทยได้มีการปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และพันธกรณีตามสนธิสัญญา อนุสัญญา กติการะหว่างประเทศ โดยได้เป็นแรงผลักดันที่ทำให้สังคมไทยเกิดความตื่นตัวเรียกร้องเรื่อง “สิทธิมนุษยชน” ซึ่งรวมถึงสิทธิเสรีภาพ โดยถือว่าเป็นสาระสำคัญที่อยู่ควบคู่กับบุคคลทุกคน ดังที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 27 บัญญัติไว้ว่า “สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้โดยชัดแจ้งโดยปริยาย หรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญย่อมได้รับความคุ้มครอง และผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล รวมทั้งองค์กรตามรัฐธรรมนูญ และหน่วยงานของรัฐโดยตรงในการตรากฎหมายทั้งปวง” มาตรา 82 บัญญัติไว้ว่า “รัฐต้องส่งเสริมสัมพันธ์ไมตรีและความร่วมมือกับนานาประเทศ และพึงถือปฏิบัติต่อกันอย่างเสมอภาค ตลอดจนถึงปฏิบัติตามสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชนที่ประเทศไทยเป็นภาคี รวมทั้งพันธกรณีที่ได้กระทำไว้กับนานาประเทศและองค์การระหว่างประเทศ”

ต่อมา รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยในปัจจุบัน มีบทบัญญัติให้การรับรอง คุ้มครอง การปฏิบัติตามพันธกรณีระหว่างประเทศที่ประเทศไทยมีอยู่เดิม ดังนั้น แม้ประเทศไทยจะมีการเปลี่ยนแปลงอำนาจทางการเมือง แต่ยังคงให้ความคุ้มครองหลักสิทธิมนุษยชนไว้เช่นเดิมทุกประการ ได้แก่ การปฏิบัติตามพันธกรณีของอนุสัญญาทั้ง 5 ฉบับ และกติการะหว่างประเทศ 2 ฉบับ (วันชัย ศรีนวลนัต, 2557 : 12-13)

5. ประวัติความเป็นมาการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย

ในสมัยอดีตดังปรากฏในกฎหมายตราสามดวง ลักษณะกฏอัยการศึก คือการกระทำทรยศต่อองค์พระมหากษัตริย์ และเป็นกบฏต่อบ้านเมือง จะถูกลงโทษประหารชีวิตด้วยวิธีการทรมานต่าง ๆ เช่น ตัดศีรษะด้วยดาบ หรือ กุดหัว โดยใช้เพชรฆาต หรือสำเร็จโทษด้วยท่อนไม้จันทน์ เป็นต้น

ต่อมาปี พ.ศ. 2477 (ร.ศ. 127) มีการแก้ไขกฎหมายลักษณะอาญา ยกเลิกวิธีการตัดหัว และใช้ปืนยิงแทนเป็นครั้งแรก เมื่อ พ.ศ. 2478 และใช้เรื่อยมาจนปี พ.ศ. 2546 หลังจากนั้นเมื่อปี พ.ศ. 2546 ได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 16) พ.ศ. 2546 กำหนดให้เปลี่ยนวิธีการประหารชีวิตจากเดิมที่ใช้ปืนยิงเป็นวิธีฉีดสารพิษให้ตาย เนื่องจากประเทศไทยเข้าร่วมเป็นพันธกรณีผูกพันต้องปฏิบัติตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมือง และสิทธิทางการเมือง (ICCPR) ซึ่งมีข้อห้ามการลงโทษด้วยวิธีไร้มนุษยธรรม ประกอบกับสังคมไทยเริ่มมีการยอมรับตระหนักเรื่องสิทธิมนุษยชนในปัจจุบันเป็นอย่างมาก

6. พัฒนาการของประเทศไทยตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงโทษประหารชีวิต

ประเทศไทยแม้จะเป็นประชาธิปไตยและมีการปกครองตนเอง แต่ก็ไม่อาจอยู่ประเทศเดียวในโลกได้ เพราะจำเป็นที่จะต้องพึ่งพาอาศัยนานาประเทศ ต้องได้รับความช่วยเหลือต่าง ๆ อีกทั้งก็จะมักถูกกดดันจากนานาประเทศเสมอในเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิต เพราะประเทศไทยเป็น 1 ใน 56 ประเทศที่ยังคงมีโทษประหารชีวิตอยู่ แต่ก็คงไม่ละเลยการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนโดยรวมของประเทศเช่นกัน ซึ่งเราคงไม่อาจที่จะยกเลิกโทษประหารชีวิตในเร็ววันนี้ได้ แต่ไทยก็ได้เพิกเฉยในเรื่องดังกล่าวเสียทั้งหมดหากแต่ได้มีการพิจารณาแก้ไขปรับปรุงกฎหมายและบทกำหนดโทษที่ให้ประหารชีวิตเพื่อเปลี่ยนแปลงโทษให้เหมาะสมเช่นกัน โดยที่ผ่านมามีประเทศไทยมีพัฒนาการหรือสัญญาญบวทที่ดีในหลายประการที่มีส่วนช่วยส่งเสริมสนับสนุนการรณรงค์เปลี่ยนแปลงโทษประหารชีวิตให้สอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชนสากล ได้แก่

สัญญาญบวทที่ 1 การเปิดโอกาสให้นักโทษประหารชีวิตได้มีสิทธิในการยื่นถวายฎีกาขอพระราชทานอภัยโทษได้ เพื่อได้มีโอกาสลดหย่อนหรือรับการลงโทษจริงน้อยลง

สัญญาญบวทที่ 2 ประเทศไทยมีการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 16) พ.ศ. 2546 โดยมีการยกเลิกการลงโทษประหารชีวิตกับเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และห้ามใช้การลงโทษประหารชีวิตกับหญิงมีครรภ์และบุคคลวิกลจริตอีกด้วย ซึ่งเป็นไปตามข้อบทที่ 6 วรรค 5 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights : ICCPR)

สัญญาญบวทที่ 3 ประเทศไทยเปลี่ยนแปลงทำที่ครั้งสำคัญในประเด็นยกเลิกโทษประหารชีวิต ซึ่งจากเดิมเคยแสดงท่าทีคัดค้าน เป็น “งดออกเสียงไปก่อน” ต่อที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติ สมัยที่ 65

สัญญาญบวทที่ 4 รัฐบาลมีการประกาศใช้แผนสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2552-2556) ที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนากฎหมายและกลไกทางกฎหมาย รวมทั้งการบังคับใช้กฎหมาย เพื่อส่งเสริม

สัญญาญบวทที่ 5 ต่อยอดในเชิงนโยบายที่รัฐบาลมีการประกาศใช้แผนสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2557-2561) โดยในแผนสิทธิมนุษยชนครอบคลุมนโยบาย 11 ด้าน 15 กลุ่มเป้าหมาย ซึ่งเรื่องโทษประหารชีวิตได้สานต่อที่ปรากฏอยู่ในแผนสิทธิมนุษยชนด้านกระบวนการยุติธรรม ที่เสนอให้ “เปลี่ยนแปลงโทษประหารชีวิตให้เข้าสู่การพิจารณาของรัฐสภาเป็นโทษจำคุกตลอดชีวิต” โดยกำหนดมาตรการไว้คือ (1) เผยแพร่ความรู้ด้านกฎหมาย สิทธิมนุษยชนแก่บุคลากรในกระบวนการยุติธรรมและประชาชน ในเรื่องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และสิทธิในการมีชีวิต (2) พยายามดำเนินการประกาศพักการประหารชีวิตในทางปฏิบัติ และพยายามเปลี่ยนโทษประหารชีวิตในท้ายที่สุด (3) เสนอแก้ไขกฎหมายเพื่อลดจำนวนความผิดทางอาญาที่มีบทลงโทษ

สัญญาฉบับที่ 6 ประเทศไม่ได้ละเลยการดูแลเหยื่อหรือผู้เสียหาย มีพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 และล่าสุดมีการแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2559 เพื่อให้การช่วยเหลือเหยื่อฯ ฟันผู้เสียหายและจำเลยในคดีอาญา พร้อมทั้งเพิ่มเติมฐานความผิดที่จะให้ความช่วยเหลือและกระจายอำนาจการพิจารณาคำขอไปยังอนุกรรมการฯ และลงสู่ในระดับภูมิภาค

สัญญาฉบับที่ 7 พัฒนาการที่ดีในการปรับปรุงกฎหมายคือประเทศไทยได้มีการแก้ไขกฎหมายพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2560 ซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 16 มกราคม 2560 ในหลายประเด็นที่จะเป็นประโยชน์กับกระบวนการยุติธรรมในคดียาเสพติด โดยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าว มีการเพิ่มดุลพินิจในการตัดสินคดี ซึ่งจากกฎหมายเดิมเกี่ยวกับฐานผลิต นำเข้า หรือส่งออกยาเสพติดประเภท 1 ที่เป็นการกระทำเพื่อจำหน่าย จะบัญญัติให้ประหารชีวิตสถานเดียว แต่กฎหมายที่มีการแก้ไขใหม่ จะเพิ่มการลงโทษทั้งจำคุกตลอดชีวิตและปรับ 1 - 5 ล้านบาท หรือประหารชีวิต เพื่อให้ผู้พิพากษามีโอกาสได้ใช้ดุลพินิจได้นอกจากนี้

ตารางที่ 1 สถิติการบังคับโทษประหารชีวิตของประเทศไทย ตั้งแต่ พ.ศ. 2478 ถึง พ.ศ. 2561

ประเภทคดี	จำนวน (ราย)
คดีความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร	24
คดีความผิดต่อชีวิต	279
คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	23
รวม	326

(ที่มาสถานการณ์และการดำเนินการเกี่ยวกับการลงโทษและการบังคับโทษประหารชีวิตในประเทศไทยและข้อเสนอแนะเอกสารเผยแพร่ในงานประชุมวิชาการระดับชาติว่าด้วยงานยุติธรรม ครั้งที่ 17 “พัฒนากระบวนการยุติธรรม สร้างความเชื่อมั่น นำความยุติธรรมสู่ประชาชน”)

สถิตินักโทษประหารชีวิต การบังคับโทษประหารชีวิตของประเทศไทย นับแต่ พ.ศ. 2478 (ใช้อาวุธปืนยิง) ถึง พ.ศ. 2561 มีการประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาด รวม 326 ราย แยกเป็น ชาย 323 ราย และ หญิง 3 ราย แบ่งเป็นการใช้อาวุธปืนยิง จำนวน 319 ราย (ยิงรายสุดท้ายเมื่อวันที่ 11 ธันวาคม 2545) การฉีดยาพิษ จำนวน 7 ราย (ฉีดยาพิษครั้งแรกเมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 2546 และครั้งล่าสุดเมื่อวันที่ 18 มิถุนายน 2561

กฎหมายไทยปัจจุบันมีกำหนดโทษไว้ในมาตรา 18 แห่งพระราชบัญญัติเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 16) พ.ศ. 2546 ประมวลกฎหมายอาญา โดยบัญญัติไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. ประหารชีวิต
2. จำคุก
3. กักขัง
4. ปรับ

5. ธิบธิรพธิลิน

“โทษประหารชีวิตและโทษจำคุกตลอดชีวิตมิให้นำมาใช้บังคับแก่ผู้กระทำความผิดในขณะที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี”

“ในกรณีซึ่งผู้กระทำความผิดในขณะที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีได้กระทำความผิดที่มีระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต ให้ถือว่าระวางโทษจำคุกห้าสิบปี”

นอกจากนี้ กฎหมายไทยได้มีข้อยกเว้นในการลงโทษประหารชีวิต ไว้โดยยกเว้นสำหรับบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี บุคคลวิกลจริต บุคคลจิตบกพร่อง โรคจิตหรือจิตฟั่นเฟือน บุคคลที่เบาปัญญา บุคคลที่ตกอยู่ในความทุกข์อย่างสาหัสและหญิงมีครรภ์

กระบวนการบังคับโทษประหารชีวิตตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาอาญา มาตรา 245 วรรคสอง “ศาลชั้นต้นมีหน้าที่ต้องส่งสำนวนคดีที่พิพากษาให้ลงโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิตไปยังศาลอุทธรณ์ ในเมื่อไม่มีการอุทธรณ์คำพิพากษานั้น และคำพิพากษาเช่นว่านี้จะไม่ถึงที่สุด เว้นแต่ศาลอุทธรณ์จะได้พิพากษายืน”

กรณีหญิงต้องโทษประหารชีวิต หากหญิงนั้นมีครรภ์อยู่กฎหมายให้รอให้จนกว่าหญิงนั้นจะได้คลอดบุตรเสียก่อนแล้วจึงให้ประหารชีวิต และหากบุคคลซึ่งต้องคำพิพากษาให้ประหารชีวิตเกิดวิกลจริตก่อนถูกประหารชีวิตให้รอการประหารชีวิตไว้ก่อนจนกว่าผู้นั้นจะหาย (วันชัย ศรีนวนนิต , 2557 : 6-5)

7.รูปแบบการบริหารงานภาครัฐและบทบัญญัติเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย

ในระบอบการปกครองของประเทศไทย กำหนดให้แยกการใช้อำนาจอธิปไตยออกเป็น 3 ส่วน และให้มีองค์กร 3 ฝ่าย เป็นผู้รับผิดชอบไปแต่ละส่วนนี้ เป็นไปตามหลักการประชาธิปไตยที่ไม่ต้องการให้มีการรวมอำนาจ แต่ต้องการให้มีการถ่วงดุลอำนาจซึ่งกันและกัน เพราะถ้าให้องค์กรใดเป็นผู้ใช้อำนาจมากกว่าหนึ่งส่วนแล้ว อาจเป็นช่องว่างให้เกิดการใช้อำนาจแบบเผด็จการได้

7.1 อำนาจนิติบัญญัติ กำหนดให้รัฐสภาประกอบด้วย สมาชิกผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา โดยรัฐสภาเป็นตัวแทนของประชาชนชาวไทย กล่าวคือ ทั้งสมาชิกผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาต่างฝ่ายต่างมาจากการเลือกตั้งของประชาชนทั้งสิ้น โดยหลักการใหญ่ ๆ รัฐสภามีหน้าที่พิจารณาออกกฎหมายบังคับให้แก่ประชาชนตามขั้นตอนที่รัฐธรรมนูญกำหนด อำนาจหน้าที่ของรัฐสภาของไทยในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

7.2 อำนาจบริหาร ผ่านคณะรัฐมนตรี ซึ่งเป็นคณะบุคคลที่มีอำนาจหน้าที่ในการบริหารประเทศ โดยกำหนดไว้เป็นการเฉพาะว่า "นายกรัฐมนตรีจะต้องมาจากบุคคลที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในขณะนั้นเท่านั้น" ส่วนรัฐมนตรีไม่มีข้อห้ามจึงสามารถแต่งตั้งจากบุคคลใดก็ได้

7.3 อำนาจตุลาการ หรือ สถาบันตุลาการ หมายถึง ศาลและผู้พิพากษาที่ปฏิบัติหน้าที่ในนามของรัฐ หรือในพระปรมาภิไธยของพระมหากษัตริย์ อำนาจตุลาการตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญมีสาระสำคัญ 2 ประการดังนี้

7.3.1 อำนาจตุลาการในระบอบประชาธิปไตย รัฐธรรมนูญของไทยในอดีตได้แยกอำนาจระหว่างอำนาจตุลาการและอำนาจนิติบัญญัติไว้อย่างชัดเจน โดยจัดอำนาจตุลาการให้มีความอิสระจากฝ่ายบริหารและนิติบัญญัติ รัฐสภาจะก้าวก่ายอำนาจของศาลไม่ได้

7.3.1 ศาล รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันได้วางหลักทั่วไปเกี่ยวกับหลักการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีว่าเป็นอำนาจศาล ซึ่งศาลในที่นี้หมายถึง ศาลรัฐธรรมนูญ ศาลปกครอง ศาลทหาร ศาลยุติธรรม และศาลอื่นๆ

8. การลงโทษประหารชีวิตในประเทศอาเซียน

ความเคลื่อนไหวในระดับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เกี่ยวกับการยกเลิกบทบัญญัติประหารชีวิต และยกเลิกในทางปฏิบัติ โดยเทียบเคียงกับอนุสัญญาภาคีร่วมกับต่างประเทศ มีรายละเอียด ดังนี้

8.1 บรูไน ดารุสซาลาม บรูไนเป็นประเทศที่ยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิต แต่ยังไม่ได้ให้สัตยาบันต่อกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง พิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติการะหว่างประเทศซึ่งมีเป้าประสงค์จะยกเลิกโทษประหาร หรืออนุสัญญาต่อต้านทรมานและการประติบัติหรือการลงโทษที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรมและย่ำค้ำคืดศรี ขณะนี้ไม่ทราบจำนวนผู้ต้องขังที่ต้องโทษประหารชีวิต และมีการรายงานการตัดสินลงโทษประหารชีวิตไม่กี่กรณีเท่านั้นในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ไม่มีการลงโทษประหารชีวิต เท่าที่ทราบการประหารชีวิตครั้งสุดท้ายเกิดขึ้นเมื่อปี 2500 วิธีประหารชีวิตคือแขวนคอหรือใช้ก้อนหินขว้างให้ตาย ความผิดที่อาจถูกลงโทษให้ประหารชีวิตอยู่ในประมวลกฎหมายอาญาของบรูไน กฎหมายความมั่นคงภายใน และคำสั่งประมวลกฎหมายอาชาริอะห์ฉบับปี 2556

สำหรับบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีขณะก่ออาชญากรรม สตรีมีครรภ์ และผู้พิการทางจิตหรือมีข้อบกพร่องได้รับยกเว้นจากโทษประหารชีวิต สามารถร้องขอความเมตตาได้จากสุลต่านตามบทบัญญัติมาตรา 9 ของรัฐธรรมนูญ ในการอภัยโทษ พักโทษ หรือลงโทษด้วยรูปแบบที่รุนแรงน้อยกว่าแทน มาตรา 244 ของประมวลวิธีพิจารณาความอาญามีรายละเอียดขั้นตอนการขออภัยโทษ

การนำคำสั่งประมวลกฎหมายอาญาจารีตฉบับปี 2556 นอกจากนี้ คำสั่งประมวลกฎหมายอาญาจารีตฉบับปี 2556 ได้ขยายองค์ความผิดที่สามารถถูกลงโทษด้วยการประหารชีวิตมากขึ้นใน "อาชญากรรมอุกฉกรรจ์ที่สุด" วิถีลงโทษด้วยการใช้ก้อนหินขว้าง ซึ่งยังถือว่าสวนทางกับกฎหมายระหว่างประเทศด้วย

8.2 อินโดนีเซีย อินโดนีเซียยังคงใช้โทษประหารชีวิต โดยได้ให้สัตยาบันต่อกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองและอนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติหรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม และย่ำยีศักดิ์ศรี แต่ยังไม่ได้ให้สัตยาบันต่อพิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติการะหว่างประเทศ มาตรา 28 ของรัฐธรรมนูญสาธารณรัฐอินโดนีเซียบัญญัติเรื่องสิทธิการมีชีวิต สิทธิการได้รับการยอมรับและการคุ้มครองตามกฎหมาย สิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานที่ไม่พึงถูกลิดรอนและความผูกพันของรัฐในการปฏิบัติตามสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานไว้ชัดเจน

ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2556 มีผู้ต้องขัง 149 รายที่ต้องโทษประหารชีวิต มีการตัดสินประหารชีวิตในคดีใหม่ทุกปีอย่างน้อยในช่วง 7 ปีที่ผ่านมา และกลับมาประหารชีวิตผู้ต้องขัง 5 รายที่กระทำผิดฐานฆาตกรรมและค้ายาเสพติดอีกครั้งในปี 2556 จึงเห็นได้ว่าอินโดนีเซียกลับมาประหารชีวิตผู้ต้องขังอีกครั้งและยังคงลงโทษประหารชีวิตในอาชญากรรมเกี่ยวกับยาเสพติด

แต่อย่างไรก็ตามอินโดนีเซียประหารชีวิตด้วยวิธียิงเป้า รายละเอียดความผิดที่ถูกลงโทษประหารชีวิตอยู่ในประมวลกฎหมายอาญาเกี่ยวกับยาเสพติด และกฎหมายว่าด้วยศาลสิทธิมนุษยชน ความผิดดังกล่าวได้แก่อาชญากรรมที่ทำลายความมั่นคงของรัฐ การเอาชีวิตผู้อื่น โจรสลัด (piracy) ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด การก่อการร้าย และอาชญากรรมต่อมนุษยชาติ ไม่มีการลงโทษประหารชีวิตแบบบังคับในอินโดนีเซีย

สำหรับบุคคลที่มีจิตบกพร่องและจิตไม่ปกติ ผู้มีอายุต่ำกว่า 16 ปีขณะก่ออาชญากรรมและสตรีมีครรภ์ได้รับยกเว้นจากโทษประหารชีวิต รายละเอียดการขอลี้ภัยโทษจากประธานาธิบดีอยู่ในมาตรา 14.1 แห่งรัฐธรรมนูญสาธารณรัฐอินโดนีเซีย ซึ่งระบุว่า "ประธานาธิบดีสามารถผ่อนปรนโทษและฟื้นฟูหลังพิจารณาความเห็นของศาลฎีกา" มีการยื่นเรื่องโทษประหารชีวิตให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาเพื่อทบทวนทางกฎหมาย เมื่อเดือนกรกฎาคม 2555 ศาลตัดสินว่าโทษประหารชีวิตไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ศาลยืนยันว่าโทษประหารชีวิตถือเป็นวิธีสุดท้ายและจะใช้กับอาชญากรรมร้ายแรงเท่านั้น

ในอาเจาะห์ สภานิติบัญญัติเห็นชอบกฎหมายลูกจำนวนหนึ่งซึ่งจะนำบทบัญญัติของจารีตมาใช้แทนองค์ประกอบในประมวลกฎหมายอาญาโดยจะมีการตัดสินลงโทษที่รุนแรง เช่น ใช้ก้อนหินขว้างผู้คบฏจนตาย แต่หลังจากที่รัฐบาลปฏิเสธการใช้กฎหมายลูกดังกล่าว รัฐบาลอาเจาะห์จึงต้องถอดบทบัญญัติการใช้ก้อนหินขว้างผู้กระทำความผิดฐานคบฏจนตายออกจากกฎหมายในที่สุด

8.3 สาธารณรัฐประชาชนลาว สาธารณรัฐประชาชนลาวยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ และยังได้ให้สัตยาบันต่อกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ตลอดจนอนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติหรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมและย่ำยีศักดิ์ศรี แต่ยังไม่ได้ให้สัตยาบันต่อพิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติการะหว่างประเทศ ขณะนี้ลาวยังไม่มีการมีบัญญัติในรัฐธรรมนูญว่าด้วยเสรีภาพขั้นพื้นฐานหรือสิทธิในการมีชีวิต

มีผู้คนอย่างน้อย 92 รายที่ต้องโทษประหารชีวิต ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2556 โดยเป็นการตัดสินลงโทษประหารชีวิตใหม่ในปี 2551, 2553, 2555 และ 2556 อย่างไรก็ตาม ไม่มีการประหารชีวิตนับแต่ปี 2532 ส่วนวิธีประหารชีวิตคือยิงเป้า ความผิดที่อาจต้องโทษประหารชีวิตมีรายละเอียดอยู่ในกฎหมายอาญาของสาธารณรัฐประชาชนลาวและกฎหมายการพัฒนาและคุ้มครองผู้หญิง ความผิดดังกล่าวรวมถึงการทรยศ ขบถ อันตรายต่อผลประโยชน์ของชาติ ฆาตกรรม และความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ขณะนี้ ลาวใช้โทษประหารชีวิตแบบบังคับกับการผลิต ค้า และบริโภคหรือครอบครองยาเสพติดในจำนวนที่กำหนด

สำหรับผู้กระทำความผิดที่อายุต่ำกว่า 18 ปีขณะกระทำความผิด ผู้กระทำความผิดที่มีจิตบกพร่องและสตรีมีครรภ์ได้รับยกเว้นจากโทษประหารชีวิต ตามมาตรา 107 ของประมวลวิธีพิจารณาความอาญาของสาธารณรัฐประชาชนลาว ว่าด้วยการใช้โทษประหารชีวิต "ผู้ต้องโทษประหารมีสิทธิขอให้ประธานาธิบดีแห่งรัฐยกโทษภายใน 30 วันนับจากวันที่ในคำสั่งหรือนับจากวันที่ได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าว" ยังไม่มีการปฏิรูปโทษประหารชีวิตในสาธารณรัฐประชาชนลาวในช่วงไม่กี่ปีมานี้แต่อย่างใด

8.4 มาเลเซีย มาเลเซียเป็นรัฐที่ยังมีโทษประหารชีวิตไว้ใช้ โดยไม่ได้ให้สัตยาบันต่อกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง พิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติการะหว่างประเทศหรืออนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติหรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมและย่ำยีศักดิ์ศรี แต่ประการใด บทบัญญัติในรัฐธรรมนูญของรัฐบาลกลางมาเลเซียเรื่องเสรีภาพของบุคคล มาตรา 5 ระบุว่า "ไม่มีใครพึงถูกลีถรอนชีวิตหรือเสรีภาพส่วนบุคคลยกเว้นกรณีที่เป็นไปตามกฎหมาย" ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2556 มีนักโทษประหารชีวิต 992 คน มีการตัดสินลงโทษประหารชีวิตใหม่กว่า 60 รายทุกปีในช่วง 6 ปีที่ผ่านมา มีการประหารชีวิตอย่างน้อย 2 รายในปี 2556

มาเลเซียประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ รายละเอียดความผิดที่ถูกลงโทษประหารชีวิตอยู่ในประมวลกฎหมายอาญามาเลเซียกฎหมายความมั่นคงภายในมาเลเซีย กฎหมายจับตัวเรียกค่าไถ่มาเลเซีย กฎหมายอาวุธปืนมาเลเซีย (เพิ่มบทลงโทษ) และกฎหมายยาอันตรายมาเลเซีย โดยมีการลงโทษประหารชีวิตแบบบังคับกับความผิดจากการฆาตกรรม การใช้อาวุธปืน การลักลอบค้ายา เป็นต้น

สำหรับผู้มีจิตไม่ปกติได้รับยกเว้นไม่ต้องโทษประหารชีวิต มีการกำหนดอำนาจในการยกโทษจาก ดี-เปตวนอากอง ในมาตรา 42 ของรัฐธรรมนูญแห่งรัฐบาล

กลางมาเลเซีย ซึ่งระบุว่า ตี-เปตวนากอง มี "อำนาจจะยกโทษ ยกเลิกโทษและพักโทษในทุกความผิดที่ก่อในรัฐของตน" ส่วนรายละเอียดโทษประหารชีวิตอยู่ในมาตรา 281 ของประมวลวิธีพิจารณาความอาญามาเลเซีย ซึ่งกำหนดขั้นตอนการอุทธรณ์และการดำเนินการประหารชีวิต

ในรายงานระดับชาติที่ส่งในกรณีทบทวน UPR ครั้งล่าสุด รัฐบาลมาเลเซียกล่าวว่าตนได้ตรวจสอบการจัดการงานยุติธรรมอาญาในมาเลเซียอย่างเบ็ดเสร็จ ซึ่งรวมถึงโทษประหารชีวิตและตกลงจะพิจารณาคำแนะนำของ UPR ซึ่งรวมถึงการหยุดพักการใช้โทษประหารโดยมีแผนการจะยกเลิกในที่สุด

8.5 เมียนมาร์ เมียนมาร์ยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังไม่ทำให้สัตยาบันต่อกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง พิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติการะหว่างประเทศหรืออนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติหรือการลงโทษที่ห้ำหั่น ไร้มนุษยธรรมและย่ำคึกคักศรี แต่ประการใด บทบัญญัติในรัฐธรรมนูญของสาธารณรัฐเมียนมาร์ว่าด้วยสิทธิในการมีชีวิต โดยมาตรา 353 กล่าวว่า "ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ชีวิตและสุขภาพส่วนบุคคลของใครก็ตามต้องตกอยู่ในอันตราย ยกเว้นกรณีที่เป็นไปตามกฎหมาย"

การประหารนักโทษรายสุดท้ายในเมียนมาร์ทำที่ทราบคือเมื่อปี 2531 ทางกรมประชาสัมพันธ์เมื่อวันที่ 2 มกราคม 2557 ว่าการตัดสินประหารชีวิตทั้งหมดที่เหลืออยู่ในประเทศ ได้รับการลดหย่อนโทษ เมียนมาร์ประหารนักโทษด้วยวิธีแขวนคอ แม้จะหยุดพักการใช้โทษประหารในเชิงปฏิบัติ แต่แทบไม่มีความคืบหน้าในการยกเลิกกฎหมายอย่างเป็นทางการ รายละเอียดความผิดที่ต้องโทษประหารชีวิตอยู่ในประมวลกฎหมายอาญาเมียนมาร์ กฎหมายยาเสพติดเมียนมาร์ เป็นต้น โดยมีบทลงโทษประหารชีวิตแบบบังคับกับความผิดฆาตกรรมและความผิดข้อหาฆ่าเสพติด

สำหรับหญิงมีครรภ์และผู้ป่วยทางจิตได้รับยกเว้นจากโทษประหารชีวิต แต่ยังไม่มีการบัญญัติเฉพาะที่คุ้มครองเด็กแม้ว่าเมียนมาร์จะเป็นภาคีอนุสัญญาสิทธิเด็ก และได้ถอนข้อสงวนสิทธิของตนแล้วก็ตาม มาตรา 54 แห่งประมวลกฎหมายอาญาระบุว่าในทุกคดีที่ตัดสินประหารชีวิต ประธานาธิบดีสามารถลดหย่อนโทษให้เป็นการลงโทษรูปแบบอื่นตามที่บัญญัติไว้ในประมวลโดยไม่ต้องได้รับคำยินยอมจากผู้กระทำความผิด

8.6 สิงคโปร์ สิงคโปร์เป็นรัฐที่ยังคงบัญญัติโทษประหารชีวิตไว้ และไม่ได้ให้สัตยาบันต่อกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง พิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติการะหว่างประเทศ อนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติหรือการลงโทษที่ห้ำหั่น ไร้มนุษยธรรมและย่ำคึกคักศรี แต่ประการใด รัฐธรรมนูญสิงคโปร์รับรองสุขภาพของบุคคล มาตรา 9 ระบุว่า "ไม่มีใครพึงถูกลีถอนชีวิตหรือเสรีภาพส่วนบุคคลยกเว้นที่เป็นไปตามกฎหมาย

ณ วันที่ 18 กรกฎาคม 2557 มีนักโทษต้องโทษประหารชีวิต 22 คน มีการตัดสินลงโทษประหารชีวิตใหม่หลายรายในแต่ละปีในช่วง 5 ปีที่ผ่านมาเป็นอย่างน้อย ในการทบทวน

กฎหมายโทษประหารชีวิตเมื่อปี 2555 มีการหยุดประหารชีวิต ซึ่งกลับมาดำเนินการใหม่อีกครั้งในเดือนกรกฎาคม 2557 เมื่อมีการประหารชีวิตผู้ต้องหาคดียาเสพติด 2 ราย

สิงคโปร์ประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ รายละเอียดความผิดต้องโทษประหารชีวิตอยู่ในประมวลกฎหมายอาญาสิงคโปร์ โดยมีการลงโทษประหารชีวิตแบบบังคับกับความผิดเกี่ยวกับโจรสลัด ฆาตกรรม การขนผลิต/นำเข้าหรือส่งออกยาเสพติดในจำนวนที่กำหนด อาวุธปืน และการวางระเบิด

สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี หญิงมีครรภ์ และผู้มีจิตไม่สมประกอบได้รับยกเว้นไม่ต้องโทษประหารชีวิต มาตรา 22P ของรัฐธรรมนูญให้อำนาจประธานาธิบดีในการยกโทษและให้อัยการสูงสุดออกความเห็นในกรณีดังกล่าว ในทำนองเดียวกัน มาตรา 333 ของประมวลวิธีพิจารณาความอาญาสิงคโปร์ให้อำนาจประธานาธิบดีในการยกโทษ ระวัง หรือยกเลิกคำตัดสิน

รัฐสภาสิงคโปร์ปฏิรูปกฎหมายเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2555 โดยเปลี่ยนแปลงกฎหมาย ดังนี้ (1) โทษประหารแบบบังคับขณะนี้ใช้กับกรณีฆาตกรรมที่มีเจตนาจะฆ่าเท่านั้น และ (2) ผู้ค้ายาเสพติดที่ทำหน้าที่เป็นเพียงผู้ขนและได้ให้ความร่วมมืออย่างดีกับสำนักงานปราบปรามยาเสพติดกลางหรือมีความพิการทางจิตอาจได้รับประโยชน์ตามดุลยพินิจของศาลที่จะถูกตัดสินประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิตพร้อมถูกเชียน

8.7 ไทย ประเทศไทยได้ให้สัตยาบันต่อกติการะหว่างประเทศ ว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองและอนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติหรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมและย่ำคักดิ์ศรี แต่ยังไม่ได้ให้สัตยาบันต่อพิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติการะหว่างประเทศ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยมีบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคล มาตรา 32 ระบุว่า "บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย การทรมาน ทารุณกรรม หรือการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรมจะกระทำมิได้แต่การลงโทษตามคำพิพากษาของศาลหรือตามกฏหมายบัญญัติไม่ถือว่าเป็นการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรมตามความในวรรคนี้"

ในปี พ.ศ. 2557 ประเทศไทยมีผู้ถูกตัดสินประหารชีวิตประมาณ 612 ราย แต่ก็ยังไม่มีการประหารชีวิตจริงนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2552 ซึ่งเป็นการประหารชีวิตนักโทษ 2 ราย ด้วยการฉีดยา บทบัญญัติที่ต่อโทษประหารชีวิตอยู่ในประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งรวมความผิดต่อพระราชวงศ์ ความมั่นคงและเสรีภาพภายนอกและภายใน ความผิดทางเพศที่ทำให้เสียชีวิต โทษประหารชีวิตแบบบังคับจะใช้กับฆาตกรรม ความผิดต่อพระราชวงศ์ เป็นต้น

สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี ผู้มีจิตใจผิดปกติ หรือความเจ็บป่วยทางจิต และหญิงมีครรภ์ ได้รับยกเว้นจากโทษประหารชีวิตตามมาตรา 259-262 ของประมวลวิธีพิจารณาความอาญานอกจากนี้ ยังมีกำหนดขั้นตอนการยกโทษ ลดหย่อนโทษ และลดคำตัดสิน การยกเลิกโทษประหาร

อยู่ในร่างแผนสิทธิมนุษยชนแห่งชาติฉบับที่ 3 สำหรับปี 2557-2561 กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม จะศึกษาและหรือสาธารณะเรื่องความเป็นไปได้ในการยกเลิกโทษประหารในไทย

8.8 เวียดนาม เวียดนามเป็นรัฐที่ยังคงโทษประหารชีวิตไว้ และได้ให้สัตยาบันต่อกติกา ระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองรวมทั้งลงนามในอนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติหรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมและย่ำยีศักดิ์ศรีแต่ยังไม่ได้ให้สัตยาบันต่อพิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติกา ระหว่างประเทศ รัฐธรรมนูญสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม บทที่ 5 ของ มีการบัญญัติถึงสิทธิขั้นพื้นฐานของพลเมือง ซึ่งรวมถึงสิทธิในการมีชีวิตอีกด้วย

ในวันที่ 8 พฤศจิกายน 2556 เวียดนามมีผู้ต้องโทษประหารชีวิต 678 ราย บางคราว มีการตัดสินลงโทษประหารชีวิต ด้วยการไต่สวนในคนหมู่มาก ซึ่งมีผู้คนอย่างน้อย 148 ราย ที่ถูกตัดสินประหารชีวิต เวียดนามใช้วิธีฉีดยาในการประหารชีวิต รายละเอียดความผิดที่ต้องโทษประหารชีวิตอยู่ในประมวลกฎหมายอาญาเวียดนาม ซึ่งรวมถึงการทรยศ จารกรรม ขบถ ก่อการร้ายฆาตกรรม แต่ไม่มีโทษประหารชีวิตแบบบังคับ

สำหรับผู้ต้องหาเยาวชน สตรีมีครรภ์และหญิงให้นมเด็กต่ำกว่า 36 เดือนได้รับยกเว้นจากโทษประหารชีวิต รายละเอียดขั้นตอนการพิจารณาตัดสินให้ประหารชีวิตก่อนทำการประหาร อยู่ในมาตรา 258 ของประมวลวิธีพิจารณาคriminalอาญาเวียดนาม

ต่อมาเวียดนามหยุดประหารชีวิตชั่วคราวในปี 2555 ก่อนจะกลับมาเริ่มดำเนินการใหม่ในปีต่อมา ขณะนี้ มีการนำวิธีการประหารชีวิตด้วยการยิงปืนอีกครั้ง เวียดนามไม่เผยแพร่ตัวเลขเกี่ยวกับการบังคับใช้โทษประหารชีวิตของตน

9. ทิศทางของนานาชาติประเทศเกี่ยวกับโทษประหารชีวิต

ข้อมูลจากรายงานสถานการณ์โทษประหารชีวิตและการประหารชีวิต ปี 2555 ของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย (Amnesty International) สรุปได้ว่าประเทศต่าง ๆ ในโลกมีทิศทางเกี่ยวกับโทษประหารชีวิตแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

9.1 ประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท มีจำนวน 97 ประเทศ เช่น กัมพูชา ฟิลิปปินส์ แอลเบเนีย ออสเตรเลีย แคนาดา เนปาล ฝรั่งเศส เป็นต้น

9.2 ประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดอาญาทั่วไปเท่านั้น มีจำนวน 8 ประเทศ เช่น โบลีเวีย บราซิล เปรู เป็นต้น

9.3 ประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ มีจำนวน 35 ประเทศ เช่น แอลจีเรีย พม่า ลาว บรูไน เกาหลีใต้ ศรีลังกา เคนยา เป็นต้น ประเทศเหล่านี้ยังคงไว้ซึ่งโทษประหารชีวิต

สำหรับอาชญากรรมทั่วไป เช่น ฆาตกรรม แต่อาจถือได้ว่า ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ เนื่องจากได้ระงับการใช้โทษประหารชีวิตในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา และยังเชื่อว่ามีนโยบายหรือระเบียบปฏิบัติที่จะไม่ลงโทษประหารชีวิต

9.4 ประเทศซึ่งยังคงใช้การลงโทษประหารชีวิต มีจำนวน 58 ประเทศ เช่น จีน อินเดีย อิรัก อิหร่าน ญี่ปุ่น คิวบา เวียดนาม สหรัฐอเมริกา สิงคโปร์ ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย เป็นต้น ประเทศเหล่านี้ยังคงไว้ซึ่งโทษประหารชีวิตสำหรับอาชญากรรมทั่วไป

จากข้อมูลดังกล่าวเห็นได้ว่า มีประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางกฎหมายและในทางปฏิบัติ จำนวน 140 ประเทศ สำหรับประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียนมีกัมพูชาและฟิลิปปินส์ที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท ส่วนลาว พม่า บรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ ส่วนไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย สิงคโปร์ และเวียดนาม ยังคงมีและใช้โทษประหารชีวิตอยู่ (วันชัย ศรีนวลนัต, 2557 : 7-8)

10.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

10.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทางรัฐประศาสตร์ จำนวน 2 เรื่อง

อุทัย กมลศิลป์ (2562) โทษประหารชีวิตถือเป็นโทษสูงสุดที่กฎหมายกำหนดไว้เพื่อมุ่งกระทำต่อชีวิตนักโทษเป็นกระบวนการทางกฎหมาย ซึ่งรัฐลงโทษอาชญากรรมแก่บุคคลผู้กระทำความผิดโดยใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อทำลายชีวิตหรือเพื่อฆ่าให้ตาย เป็นการกำจัดผู้กระทำความผิดออกจากสังคมอย่างเด็ดขาด โทษประหารชีวิตเป็นการวางโทษทางกฎหมายบ้านเมือง ส่วนบทลงโทษสำหรับภิกษุผู้กระทำความผิดในพระพุทธศาสนาเรียกว่า พระพุทธ บัญญัติหรือพระวินัยกฎระเบียบ ข้อบังคับ ที่พระพุทธเจ้าทรงตั้งไว้เป็นพุทธอาณัติ มีบทลงโทษตามฐานของความผิดการลงโทษประหารชีวิตนั้น พระพุทธศาสนามีท่าทีที่ว่าเมื่อบุคคลได้กระทำการละเมิดกฎหมายบ้านเมืองร้ายแรงควรได้รับการพิจารณาโทษตามประมวลกฎหมายนั้น ๆ ซึ่งเป็นไปตามหลักกรรมในพระพุทธศาสนา

ตุลาการ ขยันขันเขต (2563) ที่ได้ศึกษาการลงโทษประหารชีวิตของสังคมไทยในคดีอาชญากรรมฉุกเฉินที่สุดตามแนวสหประชาชาติ พบว่าการศึกษาข้อกำหนดแนวทาง และความสอดคล้องของสังคมไทยเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตเป็นเรื่องมาตรฐานสากลที่พึงปฏิบัติ แม้ว่าในแต่ละประเทศจะมีบริบททางสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน หากประเทศไทยกำหนดแนวทางที่สอดคล้องต่อแนวทางของสหประชาชาติจะส่งผลให้เกิดความผิดพลาดในการดำเนินคดีอาญาด้วยการลงโทษผู้บริสุทธิ์แนวทางที่เหมาะสมในการใช้โทษประหารชีวิตคือการใช้โทษประหารชีวิตเฉพาะในคดีเจตนาฆ่าทำให้ผู้อื่นเสียชีวิต และอาจพักการใช้โทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ อีกทั้งการนำมาตรการ

แผนการลงโทษประหารชีวิตคือ กำหนดโทษจำคุกเพิ่มเข้าไปในบางฐานความผิด การใช้โทษจำคุกระยะยาวที่มีกำหนดระยะเวลาแน่นอนในการพ้นโทษ การจำคุกตลอดชีวิตโดยไม่ได้รับการลดโทษ และการนำนักโทษประหารไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในด้านต่างๆ อันเป็นประโยชน์ต่อสังคมเพื่อการเปลี่ยนแปลงแนวทางการลงโทษประหารชีวิตเหมาะสมกับสังคมไทยในปัจจุบันและอนาคต

10.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทางนิติศาสตร์ จำนวน 5 เรื่อง

บุญนำ หนามฉัตร (2559) ได้ศึกษาโทษประหารชีวิต : ศึกษาสัดส่วนในการกำหนดโทษและการบังคับโทษ ผลการวิจัยพบว่า การกำหนดโทษประหารชีวิต อาจก่อให้เกิดปัญหาการกำหนดสัดส่วนโทษที่มีความร้ายแรงเกินไปจากการกระทำความผิด จึงต้องวิเคราะห์ตามความผิดในกฎหมายไทยว่าเหมาะสมกับโทษ

เมธินี สารสุวรรณ (2556) ซึ่งได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความเหมาะสมของโทษประหารชีวิตในความผิดตามกฎหมายอาญา พบว่า การที่รัฐจะใช้อำนาจลงโทษบุคคล ถือเป็นการใช้อำนาจกระทบสิทธิเสรีภาพของประชาชนโดยตรง ดังนี้ การลงโทษบุคคลรัฐจึงต้องกระทำโดยมีกฎหมายให้อำนาจ โดยในความผิดที่ต่างกันย่อมมีลักษณะของการกระทำ ความเสียหายต่อสังคมแตกต่างกันออกไป อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาด้วยบทกฎหมายอาญาทั้งในประมวลกฎหมายอาญา และกฎหมายพิเศษอื่น ๆ ที่มีโทษทางอาญา จะพบว่า การกำหนดบทลงโทษตามกฎหมายไทยยังคงมีความไม่เหมาะสมหรือไม่ได้สัดส่วนอยู่ในหลายฐานความผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพิจารณาถึงโทษประหารชีวิตที่มีการถกเถียงกันเป็นวงกว้างว่าควรมีการยกเลิกเสียหรือไม่ จึงจำเป็นต้องวิเคราะห์ถึงลักษณะของความผิดในแต่ละฐานเสียก่อนว่า มีความเหมาะสมกับการกำหนดระวางโทษประหารชีวิตมากน้อยเพียงใด

ฐาปน แสนยะบุตร (2556) ซึ่งได้ศึกษาวิจัยเรื่อง สิทธิในการมีชีวิตกับโทษประหารชีวิตในประเทศไทย โดยผลการศึกษาพบว่า การมีชีวิตเป็นสิทธิของมนุษย์ รัฐไม่สามารถพรากไปได้ และแม้กฎหมายจะได้รับรองคุ้มครอง ซึ่งประเทศไทยควรมีกฎหมายลำดับรองขึ้น เพื่อใช้พักการลงโทษประหารชีวิตไว้ชั่วคราว

สุพิชฌาย์ ศิริวัฒนา สีตะสิทธิ์ (2558) ได้ศึกษาแนวทางที่เหมาะสมในการลงโทษและแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดซ้ำในกระบวนการยุติธรรม ผลการศึกษาพบว่า สาเหตุการกระทำผิดซ้ำของผู้กระทำผิดกฎหมายในประเทศไทยประกอบไปด้วยสาเหตุหลัก 2 สาเหตุหลัก สาเหตุแรกคือ สาเหตุทางสังคม สำหรับสาเหตุประการที่สองคือ สาเหตุจากปัญหาในกระบวนการยุติธรรมของไทยเองที่ไม่สามารถปฏิบัติให้สอดคล้องกับทฤษฎีการลงโทษทางทัณฑ์วิทิตา อันเนื่องมาจากปัญหาการกำหนดโทษที่ไม่เหมาะสมกับผู้กระทำผิดอันเนื่องมาจากสาเหตุหลากหลายประการ งานวิจัยนี้ จึงเสนอให้มีการปรับปรุงกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมของไทย ด้วยการแก้ไขกฎหมาย 5 เรื่องหลัก ๆ คือ

- ให้มีการปรับปรุงกฎหมายอาญาที่มีอัตราโทษโดยเฉพาะโทษปรับให้มีความ

ทันสมัยและสอดคล้องกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบัน

- ให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจกำหนดโทษของศาลให้สอดคล้องและเป็นไปตามทฤษฎีทัณฑ์วิทยามากยิ่งขึ้น

- ให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเกี่ยวกับโทษและวิธีการคุมประพฤติผู้กระทำผิดทั่วไปและผู้กระทำผิดซ้ำให้มีมาตรการทางเลือกที่ศาลจะสามารถนำมาปรับใช้ได้มากขึ้น

- ให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเกี่ยวกับการปฏิบัติงานราชทัณฑ์และการปฏิบัติงานคุมประพฤติให้เป็นไปในแนวทางแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดอย่างเต็มรูปแบบ และ

- เสนอให้มีการพักการลงโทษและการพระราชทานอภัยโทษให้มีความสำคัญกับการพิจารณาพัฒนาการในการแก้ไขฟื้นฟูตนเองของผู้กระทำผิดและความเสี่ยงในการกระทำผิดซ้ำแต่ละราย

พรชัย อักษรเสื่อ (2557) ได้ศึกษาแนวโน้มการยกเลิกโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่าประเทศไทยยังไม่มีกรยกเลิกโทษประหารชีวิต อีกทั้งกฎหมาย ระเบียบ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ก็เป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อการยกเลิกโทษประหารชีวิต ดังนั้น เพื่อสนับสนุนให้มีการยกเลิกโทษประหารชีวิต จากการศึกษาที่มีข้อเสนอแนะคือ ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายต่าง ๆ ให้ทันสมัย เช่น ประมวลกฎหมายอาญา ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เป็นต้น ความน่าเชื่อถือของหน่วยงานต่าง ๆ เช่น ศาล อัยการ ราชทัณฑ์ ตำรวจ และสื่อมวลชนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการยกเลิกโทษประหารชีวิต ทำให้เห็นว่าโทษประหารชีวิตนั้นไม่มีความจำเป็นสำหรับการลงโทษผู้กระทำผิด การลงโทษประหารชีวิตไม่ได้ทำให้ อาชญากรรมลดลง หรือช่วยป้องกันอาชญากรรมได้เลย

10.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทางรัฐศาสตร์ จำนวน 2 เรื่อง

อนุสรณ์ แก่งสันเทียะ (2543) ที่ได้ศึกษาทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิตพบว่าระหว่างอายุน้อยและอายุมากไม่มีผลต่อทัศนคติการลงโทษประหารชีวิตนั้น จากการเก็บรวบรวมข้อมูลและการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ทำให้ทราบว่า ทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิตของกลุ่มตัวอย่างไม่ว่าจะอยู่ในกลุ่มอายุน้อยหรืออายุมากมีทัศนคติเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตไม่แตกต่างกัน และต่างมองเรื่องโทษประหารชีวิตไปในแนวทางเดียวกัน

ภิสันต์ เจนร่วมจิต (2550) ที่ได้ศึกษาทัศนคติของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่พบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีค่าเฉลี่ยมากกว่าผู้มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป แสดงให้เห็นว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาทุกระดับมีทัศนคติเกี่ยวกับวิธีการลงโทษประหารชีวิตใกล้เคียงกัน กรณีที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีทัศนคติเกี่ยวกับวิธีการลงโทษมากกว่าผู้มีระดับการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไปเพียงเล็กน้อย น่าจะเป็นเพราะประชาชนที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไปไม่มีความรู้ในเรื่องสิทธิมนุษยชนมากกว่า ซึ่งน่าจะสอดคล้องกับแนวคิดสิทธิมนุษยชนเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต

10.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทางสังคมสงเคราะห์ สังคมศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ จำนวน 5 เรื่อง

สายชล ศรีสว่าง (2548) โทษประหารชีวิต มีมาตั้งแต่สมัยแรกเริ่มการมีบทกฎหมาย โดยมีวิธีการประหารชีวิตที่หลากหลายรูปแบบที่เน้นไปในการทรมานร่างกาย ให้เจ็บปวด การประจานให้ประชาชนและสังคมเกิดความเกรงกลัวต่อโทษที่ได้รับหากได้กระทำความผิด ต่อมา เมื่อมีประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 18 กำหนดวิธีการลงโทษ คือ ประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ ริบทรัพย์สิน สำหรับวิธีในการประหารชีวิตได้เปลี่ยนมาเป็นการฉีดยาพิษหรือฉีดยาแทนวิธีการในอดีตจนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้ ยังมีหลักการที่ประเทศไทยถือปฏิบัติ คือ การประหารชีวิตจะต้องไม่กระทำอย่างเปิดเผยต่อหน้าสาธารณชน 2) ผู้ถูกลงโทษประหารชีวิตจะต้องถึงแก่ความตายอย่างรวดเร็วหรือได้รับความเจ็บปวดทรมานให้น้อยที่สุด และ 3) การประหารชีวิตจะต้องก่อให้เกิดความเสียหายต่อสภาพร่างกายของผู้ถูกลงโทษ

กนกวรรณ ขวัญดี (2550) ซึ่งได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การยกเลิกโทษประหารชีวิตในสังคมไทยพบว่า การยกเลิกโทษประหารชีวิตในสังคมไทยปรากฏว่าผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งมีทัศนคติเห็นด้วยต่อการยกเลิกโทษประหารชีวิต แม้ว่าผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีความเห็นตรงกันก็คือ ก่อนที่จะประกาศยกเลิกโทษประหารชีวิตในสังคมไทยนั้นควรมีการเตรียมความพร้อมในสังคมเสียก่อน โดยการพัฒนาระบบการยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพ หากสามารถดำเนินการดังกล่าวได้จริง การยกเลิกโทษประหารชีวิตในสังคมไทยก็สามารถทำได้ง่ายขึ้น โดยไม่มีเสียงคัดค้านจากกลุ่มประชาชนที่ไม่เห็นด้วยกับการยกเลิกโทษประหารชีวิต

บงกช สัจจานิตย์ (2533) ได้ศึกษาโทษประหารชีวิตในทัศนะของ พระอาจารย์ผู้สอนที่มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พบว่า พระอาจารย์ร้อยละ 66.66 เห็นด้วยกับการใช้โทษประหารชีวิตโดยให้เหตุผลว่า โทษประหารชีวิตทำให้คนในสังคมเกิดความเกรงกลัวและไม่กล้ากระทำความผิดการดำเนินการพิจารณาพิพากษาต้องเป็นไปด้วยความยุติธรรมตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดเกี่ยวกับความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับโทษประหารชีวิตของพระสงฆ์ พบว่าพระอาจารย์ส่วนใหญ่มีความรู้และความเข้าใจไปในทางสนับสนุนการใช้ โทษประหารชีวิตโดยเข้าใจว่าโทษประหารชีวิตสามารถข่มขู่ให้คนในสังคม เกรงกลัวไม่กล้าและทำผิด และมีความรู้ในเรื่องโทษประหารชีวิตอย่างถูกต้อง

รักชิณา สนุกพันธ์ (2562) ได้ศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับโทษประหาร ผลการวิจัยพบว่าหากจะมีการยกเลิกโทษประหารชีวิตในกฎหมายอาญาและนำวิธีการลงโทษรูปแบบอื่นมาบังคับใช้แทนการลงโทษประหารชีวิตเมื่อพิจารณาถึงสถานการณ์ปัจจุบันในประเทศไทยที่มีปัญหาอาชญากรรมที่โหดร้ายทารุณนั้นเป็นการไม่เหมาะสม เนื่องจากโทษประหารชีวิตมีประสิทธิภาพในการปราบปรามผู้กระทำความผิด แต่เมื่อพิจารณาถึงฐานความผิดที่กำหนดโทษประหารชีวิตพบว่าบางฐานความผิด เช่น ความผิดฐานเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ความผิดฐาน

เจ้าพนักงานเรียกหรือรับสินบนก็ ไม่สมควรที่จะมีการบังคับใช้โทษประหารชีวิตเมื่อเทียบกับสัดส่วนของความผิด ดังนั้น รัฐจึงควรมีการแก้ไขกฎหมายในการกำหนดโทษให้ได้สัดส่วนกับความผิด

ชาตินวภพ สมกำลัง (2560) ได้ศึกษาประสบการณ์การก้าวผ่านภาวะวิกฤตของผู้ต้องโทษประหารชีวิตในเรือนจำบางขวาง ผลการศึกษาพบว่าประสบการณ์การก้าวผ่านภาวะวิกฤตของผู้ต้องโทษประหารชีวิตในเรือนจำกลางบางขวาง จังหวัดนนทบุรี ประกอบด้วย 4 ประเด็นหลัก ได้แก่ ประเด็นหลักที่ 1 ดูแลหลังชีวิต ประกอบด้วย 4 ประเด็นรอง ซึ่งมีอิทธิพลต่อการบ่มเพาะแนวคิดการดำเนินชีวิต คือ 1. ครอบครัว 2. การศึกษา 3. กลุ่มเพื่อน และ 4. อาชีพการงาน ประเด็นหลักที่ 2 พลาดผิดจ่อมจม ประกอบด้วย 3 ประเด็นรอง คือ 1. ถูกจับจนได้ 2. ตั้งทนายสู้คดี และ 3. สุดท้ายที่ประหารชีวิต ประเด็นหลักที่ 3 สร้างสมประสบการณ์ ประกอบด้วย 2 ประเด็นรอง คือ 1. มหาลัยชีวิต และ 2. เกาะติดลมหายใจ และประเด็นหลักที่ 4 ก้าวผ่านทะเลทุกข์ประกอบด้วย 2 ประเด็นรอง คือ 1. พ่อผู้ให้และ 2. ยาใจคนทัณฑ์

10.5 รายงานทางวิชาการ จำนวน 2 เรื่อง

วรุฒ จิตบุญ (2555) ได้ศึกษา ตั้งแต่ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เข้ามามีบทบาทเป็นครั้งแรกในสังคมไทยจากการส่งเจ้าหน้าที่จากสำนักเลขาธิการแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เข้ามาติดตามสถานการณ์ในช่วงเหตุการณ์ 6 ตุลาคม พ.ศ.2519 และได้มีส่วนร่วมในการเรียกร้องให้ผู้ต้องหา 22 คน ให้สามารถมีทนายความและได้รับพิจารณาอย่างเป็นธรรม ซึ่งความสำเร็จจากความร่วมมือในเหตุการณ์ดังกล่าว ส่งผลให้แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เริ่มเป็นที่รู้จักในประเทศไทย หลังจากนั้นเริ่มเป็นที่รู้จักก็ได้รวมตัวกันเป็นอาสาสมัครและจัดกิจกรรมผ่านเรื่องราวการต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชน

ในประเด็นการรณรงค์ยุติโทษประหารชีวิตของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย มีหลักเหตุผลอยู่ว่า

- การประหารชีวิตเป็นการละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ คือ สิทธิในการมีชีวิต
- การประหารชีวิตทุกวิธีก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานต่อนักโทษอย่างแสนสาหัส
- ระบบหรือกระบวนการยุติธรรมทางอาญาย่อมมีความเสี่ยงที่จะตัดสินผิดพลาด ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อผู้บริสุทธิ์ได้

- นักโทษที่ถูกประหารชีวิตส่วนใหญ่ คือบุคคลที่มีฐานะยากจน เป็นคนด้อยโอกาส ในสังคมซึ่งไม่สามารถว่าจ้างทนายความที่มีความสามารถเพื่อให้ความรู้และแก้ต่างให้กับตนเองได้

- การประหารชีวิตไม่ได้ยับยั้งอาชญากรรมที่รุนแรงหรือทำให้สังคมปลอดภัยขึ้นมาได้ ต่อมาคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน ได้จัดทำรายงานการศึกษาเรื่องโทษประหารชีวิตในประเทศไทย โดยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน พบว่าปัจจัยสำคัญที่ทำให้มีการยกเลิกโทษประหารชีวิตในประเทศส่วนใหญ่ทั่วโลก เช่น ปัจจัยทางด้านการเมือง ระดับความเป็นประชาธิปไตยของประเทศ เป็นต้น รวมทั้งแรงกดดันจากต่างประเทศให้ยกเลิกโทษประหารชีวิต อย่างไรก็ตาม ประเทศ

ไทยเป็นหนึ่งในประเทศที่ยังคงโทษประหารชีวิต โดยมีพัฒนาการของการประหารชีวิตจากเดิมที่มีความโหดร้ายทารุณ เพื่อการแก้แค้นทดแทนเป็นสำคัญ จนมาปัจจุบันวิธีการประหารชีวิตมีมนุษยธรรมมากขึ้น ตามแนวคิดลงโทษผู้กระทำผิดที่ได้เปลี่ยนแปลงไป

โดยปัจจุบันประเทศไทยมีวิธีการลงโทษประหารชีวิตด้วยการฉีดยาพิษ ในขณะที่ประเทศ ส่วนใหญ่ทั่วโลกได้มีการยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตแล้ว ส่งผลให้ประเทศไทยต้องพิจารณาทบทวนถึงการมีโทษประหารชีวิตดังกล่าว ด้วยการการผลักดันแบบค่อยเป็นค่อยไป เพื่อลดการต่อต้านการยกเลิกโทษประหารชีวิต และการผลักดันให้มีการปรับปรุงระบบยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายในการลงโทษผู้กระทำผิดด้วยความรวดเร็วและแน่นอน ดำเนินการคู่ขนานไปกับมาตรการยกเลิกโทษประหารชีวิต

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงผสมวิธี แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เป็นการศึกษาวิจัยโดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย ในประเด็นเรื่อง “ปัญหาและความเหมาะสมการลงทะเบียนประชากรชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องอนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศ” ซึ่งผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และผู้วิจัยได้นำองค์ความรู้มากำหนดเป็นกรอบแนวความคิดหรือตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย และผู้วิจัยได้ดำเนินการขั้นตอน ดังนี้

1. การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)
2. การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research)
3. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
4. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

1.การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

การออกแบบวิจัยเชิงคุณภาพเป็นการวิจัยที่มุ่งศึกษาวิเคราะห์ แนวคิด ทฤษฎี วิวัฒนาการที่เกี่ยวข้องกับการลงทะเบียนประชากรชีวิตในประเทศไทย และแนวคิดของหลักสิทธิในการมีชีวิตรวมทั้งผลงานการศึกษาที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยได้ดำเนินการ โดยใช้วิธีการการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยมุ่งศึกษาค้นคว้าตำรา ทางวิชาการ เอกสารทางราชการ เพื่อให้ได้ข้อมูลสถิติที่เป็นตัวเลขของตัวแปรสำคัญที่วางไว้เพื่อนำมาอ้างอิงเป็นข้อค้นพบ (findings) อันจะทำให้ผลงานการวิจัย เกิดความน่าเชื่อถือ (reliability) และความแม่นยำ (Validity)

2.การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research)

การเก็บข้อมูลจากคนจำนวนมากด้วยแบบสอบถาม คำถามในแบบสอบถามจึงจำเป็นต้องมีความชัดเจน ข้อมูลจากการวิจัยเชิงปริมาณจะเหมาะสมกับการทดสอบทฤษฎี

3.ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยได้กำหนดประชากรกลุ่มตัวอย่าง คือ ข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างประจำ ในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรม เฉพาะในพื้นที่กรุงเทพมหานคร ได้แก่ กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กรมราชทัณฑ์ นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา และประชาชน จำนวน 200 คน โดยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยไม่อาศัยความน่าจะเป็น (Nonprobability sampling) โดยได้ทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง

4.เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษาตำรา งานวิจัย และเอกสารที่เกี่ยวข้อง โดยมีรายละเอียดขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

4.1 วิธีการสร้างเครื่องมือ

4.1.1 ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ทำการศึกษาวิจัย เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยต่าง ๆ สำหรับใช้เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย

4.1.2 กำหนดกรอบของเนื้อหา และข้อคำถามให้สอดคล้องกับกรอบแนวคิดในการวิจัย

4.1.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พิจารณาความเหมาะสมของคำถาม ตรวจสอบความถูกต้อง ความเที่ยงตรงของเนื้อหา และความถูกต้องตามหลักวิชาการและในด้านภาษาที่ใช้ เพื่อให้ครอบคลุมเนื้อหา

4.2 ลักษณะแบบสอบถาม

แบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้จะมีทั้งแบบสอบถามปลายปิด และแบบสอบถามปลายเปิด ส่วนของเนื้อหาภายในแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลคุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน และสังกัดหน่วยงาน เป็นลักษณะคำถามปลายปิดที่มีคำตอบให้เลือกเพียง 1 คำตอบ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จำนวน 3 ด้าน ได้แก่ 1. ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต 2. ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ 3. ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย ซึ่งมีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด มีลักษณะเป็นมาตราส่วนการประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความคิดเห็น 5 ระดับ ดังนี้

5 คะแนน	หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
4 คะแนน	หมายถึง	เหมาะสมมาก
3 คะแนน	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
2 คะแนน	หมายถึง	เหมาะสมน้อย
1 คะแนน	หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

เกณฑ์ที่ใช้ในการแปลความหมายผลลัพธ์ โดยใช้ค่าเฉลี่ยที่ได้จากการแบ่งช่วงคะแนนเฉลี่ยจากสูตร

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{(\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด})}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} = 0.8 \end{aligned}$$

ดังนั้น การแปลผลคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรมาตราวัดแบบอันตรภาคชั้นหรือแบบช่วง (Interval Scale) มีเกณฑ์ดังนี้

ค่าเฉลี่ยคะแนน	ระดับความเหมาะสม
1.00 - 1.80	มีความเหมาะสมในระดับไม่ควรอย่างยิ่ง
1.81 - 2.60	มีความเหมาะสมในระดับไม่ควร
2.61 - 3.40	มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
3.41 - 4.20	มีความเหมาะสมในระดับมาก
4.21 - 5.00	มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ ซึ่งมีลักษณะคำถามแบบปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระเกี่ยวกับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทยตามอนุสัญญา ซึ่งมีจำนวน 3 ข้อคำถาม

4.3 การตรวจสอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบแบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ดังนี้ คือ

4.3.1 การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) การหาความเที่ยงตรง ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมา เสนออาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาถึงความเหมาะสมในข้อคำถามแต่ละข้อ สำหรับการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาในแบบสอบถาม ผู้วิจัยมีการนำแบบสอบถามที่อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาเรียบร้อยแล้ว เสนอให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน

โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างคำถามกับวัตถุประสงค์ มีเกณฑ์ในการพิจารณาในคะแนนดังนี้

คะแนน +1 เมื่อคำถามวัดได้ตรง หรือมีความสอดคล้องกับเนื้อหา/วัตถุประสงค์

คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าคำถามวัดได้ตรง หรือมีความสอดคล้องกับเนื้อหา/วัตถุประสงค์

คะแนน -1 เมื่อคำถามวัดได้ไม่ตรงหรือไม่สอดคล้องกับเนื้อหา/วัตถุประสงค์

จากนั้นผู้วิจัยจึงนำคะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน เพื่อหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงของเนื้อหาของแบบสอบถามกับวัตถุประสงค์ โดยใช้สูตรการคำนวณ IOC (Index of Item Objective Congruence) ของคำถามในแต่ละข้อว่าตรงตามเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของการศึกษาหรือไม่ โดยมีสูตรการคำนวณ ดังนี้

$$IOC = \sum R/n$$

IOC = ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและประเด็นที่ต้องการทราบ

R = ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นจากผู้ทรงคุณวุฒิในแต่ละระดับความสอดคล้อง

n = จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

ในการกำหนดเกณฑ์การพิจารณาระดับค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหาในแบบสอบถามและวัตถุประสงค์ที่ได้จากการคำนวณจากสูตรดังกล่าว โดยมีค่าดัชนีระหว่าง 0.5 ถึง 1.00 ซึ่งมีรายละเอียดของเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

ค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป คำถามนั้นใช้ได้

ค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 คำถามนั้นควรพิจารณาแก้ไขปรับปรุง

ทั้งนี้ ค่า IOC ของแต่ละข้อคำถามที่ได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน จนได้แบบสอบถามในส่วนที่ 2 จำนวน 15 ข้อ และส่วนที่ 3

จำนวน 3 ข้อ แล้วนำเสนอให้กับอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาอีกครั้ง เพื่อปรับปรุงก่อนนำไปทดลอง Try Out กับประชากรที่คล้ายคลึงกับประชากรจริงต่อไป

4.3.2 การหาค่าความเชื่อถือได้ (Reliability) นำแบบสอบถามที่แก้ไขสมบูรณ์แล้ว ไปทำการทดสอบความเชื่อมั่น ไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 30 ชุด จากนั้นจึงนำมาวิเคราะห์เพื่อหาความเชื่อถือได้ (Reliability) เพื่อตรวจสอบการสื่อความหมายได้ตรงตามความต้องการและมีความเหมาะสมมีความง่ายโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ตามวิธีของบรอนบาค (Cronbach) จากโปรแกรมสถิติสำเร็จรูปและผลของการหาค่าความเชื่อถือได้โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ 0.91

5.การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 การศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบสอบถาม โดยนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเฉพาะในพื้นที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร คือ กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กรมราชทัณฑ์ นักวิชาการด้านอาญาวิทยา และประชาชน จำนวน 200 คน

5.2 ทำการตรวจสอบความถูกต้องของแบบสอบถาม เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม ซึ่งหากพบแบบสอบถามไม่สมบูรณ์ก็จะดำเนินการเก็บข้อมูลเพิ่มเติมให้สมบูรณ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ที่สุด และลงรหัสตามคู่มือที่กำหนดไว้

5.3 นำข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้กลับคืนมา จำนวน 200 ชุด มาวิเคราะห์ผลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

6.การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าทางสถิติ ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ดังนี้

6.1 การวิเคราะห์ข้อมูลคุณลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทำงาน และสังกัดหน่วยงาน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) โดยการใช้การแจกแจงความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) เพื่ออธิบายข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามแล้วนำเสนอในรูปแบบของตาราง ใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐาน (Standard Deviation) T-Test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) โดยใช้สถิติ F-Test เพื่ออธิบายระดับความคิดเห็นของปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษ ประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ

6.2 รวบรวมข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากคำถามปลายเปิดแล้วนำเสนอข้อมูล
ในเชิงพรรณนา

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาคำถามเรื่อง “ปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษา ความสอดคล้องอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ” เป็นการวิจัยเชิงผลฐานวิธี แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ การวิจัยเชิงคุณภาพ ศึกษาโดยการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย รายงานการวิจัย 16 เล่ม และอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ 3 ฉบับ โดยวิธีวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อสรุปผลเกี่ยวกับแนวคิดในการลงโทษประหารชีวิตของแต่ละประเทศที่มีค่านิยม และกฎหมายที่แตกต่างกัน เพื่อนำไปสู่การกำหนดเป็นนโยบายของประเทศไทยที่เหมาะสมต่อไป และการวิจัยเชิงปริมาณ โดยศึกษาประชากรประกอบด้วย ข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างประจำ ในหน่วยงาน กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กรมราชทัณฑ์ นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา และประชาชน จำนวน 200 คน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษา สถิติการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ การทดสอบค่าทีทดสอบ และค่าความแปรปรวนทางเดียว

การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ดังนี้

ความเคลื่อนไหวในระดับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เกี่ยวกับการยกเลิกบทบัญญัติประหารชีวิต และยกเลิกในทางปฏิบัติ โดยเทียบเคียงกับอนุสัญญาภาคีร่วมกับต่างประเทศ มีรายละเอียด ดังนี้

1. สถานะของโทษประหารชีวิตในประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ตารางที่ 2 แสดงให้เห็นสถานะโดยย่อของโทษประหารชีวิตใน 8 ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ไทย บรูไน อินโดนีเซีย ลาว มาเลเซีย เมียนมาร์ สิงคโปร์ และเวียดนาม) ที่ยังไม่ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิต โดยรวมถึงรัฐที่ยังคงโทษนี้ไว้ใช้ และรัฐที่ยกเลิกการใช้โทษประหารในทางปฏิบัติ รายละเอียดปรากฏตามตารางข้างท้าย

ประเทศ	ไทย	บรูไน	อินโดนีเซีย	ลาว	มาเลเซีย	เมียนมาร์	สิงคโปร์	เวียดนาม
สถานะ	ยังใช้	ยกเลิก ในทาง ปฏิบัติ	ยังใช้	ยกเลิก ในทาง ปฏิบัติ	ยังใช้	ยกเลิก ในทาง ปฏิบัติ	ยังใช้	ยังใช้
ให้สัตยาบันกติการะหว่างประเทศฯ (ICCPR)	✓		✓	✓				
ให้สัตยาบันอนุสัญญาต่อต้านการทรมานฯ (CAT)	✓		✓	✓				
บทบัญญัติรัฐธรรมนูญเรื่องสิทธิในการมีชีวิต	✓		✓		✓	✓	✓	✓
การประหารชีวิตครั้งสุดท้ายเท่าที่ทราบ (ปี พ.ศ.)	2552 -	2500 -	2556 คดี ฆาตกรรม และคดียา เสพติด	2532 -	2556 -	2531 -	2557 คดียา เสพติด	2557 -
วิธีประหารชีวิต	ฉีดยา	แขวนคอ ขว้าง ด้วยก้อน หิน	ยิงเป้า	ยิงเป้า	แขวนคอ	แขวนคอ	แขวนคอ	ฉีดยา

โดยจากข้อมูลดังกล่าวเห็นได้ว่า ประเทศในประชาคมอาเซียนที่การยกเลิกโทษประหารชีวิตและยังคงบทลงโทษประหารชีวิต ได้แก่ ประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทุกประเภท ได้แก่ ประเทศกัมพูชา ฟิลิปปินส์ ประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ ได้แก่ บรูไน ลาว และเมียนมาร์ และประเทศที่ยังคงบทลงโทษประหารชีวิต ได้แก่ ประเทศไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย สิงคโปร์ และเวียดนาม แสดงให้เห็นความคืบหน้าของการถอยห่างจากโทษประหารชีวิตที่ต่างกัน กล่าวคือ ฟิลิปปินส์มีจุดยืนในเรื่องดังกล่าวที่เข้มแข็งที่สุด โดยได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตและให้สัตยาบันต่อพิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติกา ระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองไปแล้ว ฟิลิปปินส์คงยืนยันถึงการขจัดโทษประหารชีวิตออกจากกฎหมาย

ความคืบหน้าที่สำคัญอีกประการคือ การปฏิรูปด้านกฎหมายของรัฐสภาสิงคโปร์เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2555 ซึ่งได้กำหนดข้อจำกัดในการบังคับใช้โทษประหารแบบบังคับ (ตามที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 2) มาเลเซียประกาศจะปฏิรูปในทำนองเดียวกัน ในขณะที่เวียดนามลดทบทบัญญัติความผิดที่อาจถูกลงโทษประหารชีวิตลง แต่ประเทศบรูไน ดารุสซาลาม กลับเพิ่มบทบัญญัติความผิดที่สามารถใช้บังคับประหารชีวิต การให้สัตยาบันต่อตราสารระหว่างประเทศ ในบรรดาประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ 10 ประเทศ 6 ประเทศ ซึ่งรวมถึงกัมพูชา อินโดนีเซีย สาธารณรัฐประชาชนลาว ฟิลิปปินส์ ไทย และเวียดนาม ต่างให้สัตยาบันต่อกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองดังกล่าวซึ่งมีวัตถุประสงค์จะยกเลิกโทษประหารชีวิต

กัมพูชา อินโดนีเซีย สาธารณรัฐประชาชนลาว ฟิลิปปินส์ และไทยได้ให้สัตยาบันต่ออนุสัญญาต่อต้านการทรมาน ในขณะที่เวียดนามลงนามไปแล้วแต่ยังไม่ได้ให้สัตยาบัน ทุกประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้สัตยาบันต่ออนุสัญญาว่าด้วยสิทธิของเด็ก ซึ่งห้ามการบังคับใช้โทษประหารชีวิตกับเยาวชนสถานะการให้สัตยาบันของประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้สอดคล้องกับสถานะของแต่ละประเทศในการบังคับใช้โทษประหารชีวิต ซึ่งฟิลิปปินส์ถือได้ว่าเป็นความก้าวหน้าสูงสุดในแง่ของการให้สัตยาบันต่อข้อตกลงระหว่างประเทศที่ผูกโยงกับการบังคับใช้โทษประหารชีวิตโดยตรง

การประหารชีวิตครั้งสุดท้ายเท่าที่ทราบ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประกอบด้วย อินโดนีเซีย มาเลเซีย สิงคโปร์ และเวียดนามเป็นประเทศที่มีการประหารชีวิตไปเมื่อเร็วๆ นี้ อินโดนีเซียกลับมาใช้การประหารชีวิตอีกครั้งในเดือนมีนาคม 2556 หลังหยุดพักใช้โทษดังกล่าวในทางปฏิบัติเป็นเวลา 4 ปี ผู้ต้องหา 2 รายถูกประหารชีวิตในข้อหาลักลอบขนยาเสพติด ในขณะที่อีก 3 รายในข้อหาไม่โดยไตร่ตรองไว้ก่อน แต่ไม่มีกรณีใดเลยที่มีการประกาศว่าจะมีการประหารชีวิตก่อนดำเนินการ อินโดนีเซียยกเลิกการหยุดพักการใช้โทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติของตนและหันมาใช้การประหารชีวิตอีกครั้ง

มาเลเซียประหารชีวิตผู้ต้องหาอย่างน้อย 2 รายในปี 2556 รายแรกในข้อหาฆาตกรรม และรายที่ 2 ในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ในเดือนมีนาคม 2557 มาเลเซียมีคำสั่งศาลระงับการประหารชีวิตผู้ต้องขังที่ต้องโทษประหารชีวิต ซึ่งเป็นคนสัญชาติไนจีเรีย ผู้ถูกตัดสินในข้อหาฆาตกรรมแต่อ้างว่าตนมีปัญหาทางจิต ซึ่งเป็นประเภทบุคคลที่กฎหมายระหว่างประเทศกำหนดให้ได้รับความคุ้มครองพิเศษและห้ามไม่ให้ถูกลงโทษประหารชีวิต

กรณีล่าสุดเกิดขึ้นที่สิงคโปร์ซึ่งประหารชีวิตผู้ต้องหา 2 คนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 2557 โดยเป็นการยกเลิกการหยุดพักการใช้โทษประหารชีวิต 3 ปีหลังเริ่มทบทวนกฎหมายในปี 2554 เมื่อเร็วๆ นี้ เวียดนามหันกลับมาใช้วิธีประหารชีวิตอีกครั้งหลังหยุดใช้ไปนาน 1 ปี 6 เดือน โดยมีการประหารชีวิตผู้ต้องขัง 7 รายในปี 2556 และ 3 รายในปี 2557

2.การวิเคราะห์จากการทบทวนวรรณกรรม

จากการทบทวนวรรณกรรมต่างประเทศ ประกอบด้วย ทฤษฎีอันเกี่ยวข้องกับการลงโทษ 4 ทฤษฎี ได้แก่ การลงโทษเพื่อให้อาสา (Retributive Theory) การลงโทษเพื่อตัดโอกาสกระทำผิด (Incapacitation) การลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้ง (Deterrence) แนวคิดและทฤษฎีการลงโทษประหารชีวิต และการลงโทษเพื่อแก้แค้นและทดแทนการกระทำผิด (Retribution) โดยภารกิจระบวงการยุติธรรมทางอาญา คือ การทำให้สังคมปลอดภัยและกลับเข้าสู่ภาวะสงบสุข โดยจะเห็นว่าขั้นตอนสุดท้าย คือ ขั้นบังคับโทษนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงว่า การกระทำเช่นนั้นไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม ทำให้เกิดความรู้สึกต่อผู้กระทำผิด เพื่อให้ส่งผลบุคคลโดยทั่วไปในลักษณะของการเตือนมิให้อาอย่าง อันเป็นการป้องกันสังคม ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมากระทำผิดซ้ำอีก เป้าหมายสำคัญสูงสุดของระบวงการยุติธรรมทางอาญา จึงต้องอาศัยการลงโทษให้เหมาะสม โดยมีความเข้าใจในสาเหตุแห่งอาชญากรรมซึ่งอาจแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคลจากแนวคิดในการแก้ไขฟื้นฟู

การลงโทษทางอาญาของแต่ละประเทศมีความแตกต่างกันตามบริบทของสังคม วัฒนธรรมของแต่ละประเทศแต่ยังคงยึดหลักตามแนวคิดทฤษฎีที่มาแนวทางเดียวกัน คือ การลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน การลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้ง การลงโทษเพื่อป้องกันสังคมแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดให้กลับตัวเป็นคนดี เมื่อกลับเข้าสู่สังคมจะไม่กระทำความผิดซ้ำเพื่อให้สังคมปลอดภัยอยู่ร่วมกันด้วยความสุข อาชญากรรมไม่มีหรือมีก็จำนวนน้อยสามารถควบคุมป้องกันได้ ทำให้สังคมนั้นเป็นสังคมที่น่าอยู่มีความสุข ประเทศใดที่สามารถป้องกันไม่ให้เกิดอาชญากรรมได้ หรือมีอาชญากรรมน้อยและควบคุมได้ ประเทศนั้นก็จะเป็นประเทศที่ประชาชนมีความสุข

จากการทบทวนวรรณกรรมของไทย รายงานประจำปี กสม แอมเนสตี ปัญหาเกี่ยวกับการลงโทษ และการบังคับใช้โทษประหารชีวิตยังคงเป็นที่ถกเถียงถึงวิธีการและความเหมาะสม โดยภาพรวมซึ่งมีความเห็นแตกต่างกันออกเป็น 2 ฝ่าย ฝ่ายหนึ่งถือว่า การลงโทษสามารถให้เหตุผลได้บนพื้นฐานว่า บุคคลที่ถูกลงโทษ คือ บุคคลที่กระทำความผิดอันเป็นพฤติกรรมทางอาชญากรรมที่เกิดขึ้นแล้ว ดังนั้น การลงโทษจึงสามารถหาข้ออธิบาย หรือเหตุผลของการลงโทษได้จากการพิจารณาถึงการกระทำในอดีต ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งอ้างว่าการลงโทษนั้น ควรที่จะได้รับการลงโทษในลักษณะเป็นผลเพื่อการป้องกันปราบปราม หรือเป็นไปเพื่อฟื้นฟู แก้ไข โดยพิจารณาถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในอนาคตที่จะเกิดขึ้น โดยทั้งสองฝ่ายมีความเห็นตรงข้ามกัน

งานวิจัยของแอมเนสตี้อินเตอร์เนชันแนล ชี้ให้เห็นแนวโน้มที่ลดลงของการใช้โทษประหารระดับโลกในปี 2560 โดยลดลงจากจุดสูงสุดที่มีการบันทึกจำนวนการประหารชีวิตทั้งหมดในปี 2558 และจำนวนโทษประหารในปี 2559 จำนวนประเทศที่ยังคงประหารชีวิตบุคคลและกำหนดโทษประหาร ยังคงอยู่ในระดับเดียวกับตัวเลขที่มีการบันทึกในช่วงหลายปีที่ผ่านมา มีสองประเทศที่ยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท และมีสามประเทศที่ยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดอาญาทั่วไป รวมทั้งการฆ่าคนตาย ส่วนอีกหลายประเทศได้ดำเนินการจำกัดการใช้โทษประหาร จนถึงสิ้นปี 2560 มี 106 ประเทศที่ยกเลิกโทษประหารในทางกฎหมายสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท และ 142 ประเทศยกเลิกโทษประหารในทาง

กฎหมายหรือในทางปฏิบัติตัวเลขเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า ทั่วโลกกำลังมุ่งไปสู่การยกเลิกโทษประหาร มีเพียงไม่กี่ประเทศที่ยังคงประหารชีวิตบุคคลต่อไป

ต่อมากระทรวงยุติธรรมมีความเห็นว่า ศาลในประเทศไทยในปี 2560 มีนักโทษประหารทั้งหมด 502 คน เนื่องจากได้มีพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2559 ซึ่งยกเลิกโทษประหารเชิงบังคับ อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยยังคงอยู่ในกลุ่มประเทศที่ใช้โทษประหารสำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ในวันที่ 9 กรกฎาคม 2558 พระราชบัญญัติต่อต้านการทุจริตมีผลบังคับใช้ส่งผลให้ความผิดร้ายแรงตามกฎหมายนี้ต้อง ระวังโทษประหารชีวิต ซึ่งบังคับใช้กับพลเมืองต่างชาติซึ่งทำงานให้กับรัฐบาลต่างชาติและหน่วยงานระหว่างประเทศด้วย กฎหมายระบุว่า ทางการเสนอให้มีการแก้ไขกฎหมายเพื่อให้สอดคล้องกับอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้าน การทุจริต พ.ศ.2546 (UN Convention against Corruption-2003) ซึ่งไทยให้สัตยาบันรับรองเมื่อปี 2554 แม้ว่า ความผิดทางเศรษฐกิจรวมทั้งการทุจริตไม่ถือว่าเป็นอาชญากรรมร้ายแรงที่สุด ซึ่งต้องมีการจำกัดการใช้โทษประหารตามกฎหมาย ระหว่างประเทศ การยกเลิกโทษประหารยังคงเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของแผนปฏิบัติการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติฉบับที่ 3 ซึ่งมี ระยะเวลาการบังคับใช้จนถึงปี 2561

3.สถิติการประหารชีวิตของประเทศไทย

ตารางที่ 3 สถิติการประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาดของกรมราชทัณฑ์ตั้งแต่เดือนสิงหาคม 2552 - มิถุนายน 2561

ปี	คดียาเสพติด		คดีความผิดต่อชีวิต		รวม (คน)
	ชาย (คน)	หญิง (คน)	ชาย (คน)	หญิง (คน)	
2552	2	0	0	0	2
2553	0	0	0	0	0
2554	0	0	0	0	0
2555	0	0	0	0	0
2556	0	0	0	0	0
2557	0	0	0	0	0
2558	0	0	0	0	0
2559	0	0	0	0	0
2560	0	0	0	0	0
2561	0	0	1	0	1

(สรุปที่มาข้อมูล : สำนักทัณฑวิทยา กรมราชทัณฑ์, 2561)

จากตารางนี้ข้อเท็จจริงพบว่า มีปฏิบัติการประหารชีวิตนักโทษ 2 คน ในเดือนสิงหาคม 2552 มีการเว้นระยะเวลาถึง 9 ปี ที่ไม่ได้ปฏิบัติการประหาร แล้วในวันที่ 18 มิถุนายน 2561 ได้ปฏิบัติการประหารชีวิตนักโทษคดีฆ่าชิงทรัพย์ 1 คน

จากตารางสถิติการประหารชีวิตดังกล่าว ได้เกิดปรากฏการณ์ที่รัฐไทยชะลอหรือเว้นวรรคไม่มีปฏิบัติการประหารชีวิตมาถึง 9 ปี ตั้งแต่เดือนสิงหาคม 2552 มาจนถึงเดือนมิถุนายน 2561 และได้กลับมาปฏิบัติการประหารชีวิตอีกครั้ง ในวันที่ 18 มิถุนายน 2561

ข้อถกเถียงทั้งสองฝ่ายเรื่องการคงอยู่หรือควรถูกยกเลิกโทษประหารชีวิตในสังคมไทยเป็นปัญหาที่มีมาอย่างกว้างขวางที่ยังหาข้อยุติไม่ได้ ด้วยต่างฝ่ายก็ยังอ้างหลักเหตุผลความชอบธรรมที่น่าเชื่อถือได้มาสนับสนุนฝ่ายตน จึงเป็นข้อโต้แย้งกันทางจริยศาสตร์ (ดวงดาว กิรินนท์, 2550) และการที่รัฐไทยชะลอหรือเว้นวรรคไม่มีปฏิบัติการประหารชีวิตมาถึง 9 ปี ตั้งแต่เดือนสิงหาคม 2552 มาจนถึงเดือนมิถุนายน 2561 และได้กลับมาปฏิบัติการประหารชีวิตอีกครั้งในวันที่ 18 มิถุนายน 2561 ซึ่งเกือบจะครบ 10 ปี ที่เป็นไปตามเงื่อนไขของมติที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งองค์การสหประชาชาติเรื่องการพักการลงโทษประหารชีวิตที่ว่า ถ้ารัฐใดไม่มีปฏิบัติการประหารชีวิตครบกำหนด 10 ปี ตั้งแต่มีการประหารชีวิตครั้งสุดท้าย เป็นข้อตกลงว่ารัฐนั้นได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติแล้ว (แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, 2556)

การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 4 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาควิทยุติธรรมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จำนวน 3 ด้าน ได้แก่

1. ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต
2. ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ
3. ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน จำนวน 3 ด้าน ได้แก่

1. ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต
2. ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ
3. ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทยตามอนุสัญญาภาควิทยุติธรรมไทยกับต่างประเทศ จำนวน 3 ด้าน ได้แก่

1. ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต
2. ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ
3. ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย

ทั้งนี้ โดยแต่ละตอนได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตารางและการพรรณนาความ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างอันประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทำงาน และสังกัดหน่วยงาน ผู้ตอบแบบสอบถามปรากฏดังต่อไปนี้

1.1 เพศ

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

เพศ	กลุ่มตัวอย่าง	ร้อยละ
ชาย	129	64.5
หญิง	71	35.5
รวม	200	100

จากตารางที่ 4.1 พบว่าจากกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 200 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 64.5 และ เพศหญิง จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 35.5

1.2 อายุ

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ

อายุ	กลุ่มตัวอย่าง	ร้อยละ
ไม่เกิน 25 ปี	12	6
25 – 40 ปี	120	60
41 – 55 ปี	60	30
56 ปี ขึ้นไป	8	4
รวม	200	100

จากตารางที่ 4.2 พบว่าจากกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 200 คน ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 25 – 40 ปี จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 60 รองลงมาคืออยู่ในช่วงอายุ 1 - 55 ปี จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 30 ช่วงอายุไม่เกิน 25 ปี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 6 และช่วงอายุ 56 ปีขึ้นไป จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4 ตามลำดับ

1.3 ระดับการศึกษา

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา

อายุ	กลุ่มตัวอย่าง	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	8	4
ปริญญาตรี	113	56.5
ปริญญาโท	74	37
ปริญญาเอก	5	2.5
รวม	200	100

จากตารางที่ 4.3 พบว่าจากกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 200 คน ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 56.5 รองลงมาจบการศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 37 จบการศึกษาต่ำกว่าระดับปริญญาตรี จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4 และจบการศึกษาปริญญาเอก จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 ตามลำดับ

1.4 ประสบการณ์การทำงาน

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประสบการณ์การทำงาน

อายุ	กลุ่มตัวอย่าง	ร้อยละ
ต่ำกว่า 1 ปี	17	8.5
1 – 5 ปี	47	23.5
6 – 10 ปี	45	22.5
มากกว่า 10 ปี	91	45.5
รวม	200	100

จากตารางที่ 4.4 พบว่าจากกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 200 คน ส่วนใหญ่อายุงานมากกว่า 10 ปี จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 45.5 รองลงมาอายุงานต่ำกว่า 1 – 5 ปี จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 23.5 อายุงานต่ำกว่า 6 – 10 ปี จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 22.5 และอายุงานต่ำกว่า 1 ปี จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5 ตามลำดับ

1.5 หน่วยงานที่สังกัด

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามหน่วยงานสังกัด

อายุ	กลุ่มตัวอย่าง	ร้อยละ
กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ	50	25
กรมราชทัณฑ์	50	25
นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา	50	25
ประชาชน	50	25
รวม	200	100

จากตารางที่ 4.5 พบว่าจากกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 200 คน สังกัดกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 25 สังกัดกรมราชทัณฑ์ จำนวน 50 คนคิดเป็นร้อยละ 25 เป็นนักวิชาการด้านอาชญาวิทยา จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 25 และเป็นประชาชนทั่วไป จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 25

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต

ผลการศึกษาความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 200 คน ซึ่งประกอบด้วยระดับเกี่ยวกับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิตในภาพรวม และระดับเกี่ยวกับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิตจำแนกรายข้อ ดังนี้

2.1 ระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิตในภาพรวม

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ของระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ในภาพรวม

ระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตใน ประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญา ภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ในภาพรวม	ระดับความคิดเห็น		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับความ ความเห็น
1. ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต	3.01	0.847	ปานกลาง
2. ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ	3.46	0.700	มาก
3. ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย	2.99	0.653	ปานกลาง
รวม	3.15	0.733	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.6 พบว่า ความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ในภาพรวมพบว่า อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.15 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.734 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทยที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.700 รองลงมาคือ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.01 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.847 และด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.99 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.656 ตามลำดับ

2.2 ระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิตจำแนกรายข้อ

ตารางที่ 4.7 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ของระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิตด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต

ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต	ระดับความคิดเห็น		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับความ ความเห็น
1. การลงโทษประหารชีวิตเป็นการป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มีประสิทธิภาพ	2.46	1.206	ไม่ควร
2. การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตายเท่านั้น	2.57	1.043	ไม่ควร

ตารางที่ 4.7 (ต่อ)

ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต	ระดับความคิดเห็น		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)	ระดับความคิดเห็น
3. ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ช่มชู้ยับยั้งมากกว่าการแก้แค้นทดแทน	4.19	0.779	มาก
4. การลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษตามสัดส่วนความผิดที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสมมากกว่าการยับยั้งการกระทำ ความผิด	3.09	1.015	ปานกลาง
5. การลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต)	3.26	1.139	ปานกลาง
รวม	3.11	1.036	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.7 พบว่าความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ในภาพรวมพบว่า อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.11 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.036 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิตที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ช่มชู้ยับยั้งมากกว่าการแก้แค้นทดแทน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.779 รองลงมาคือ การลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.139 การลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษตามสัดส่วนความผิดที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสมมากกว่าการยับยั้งการกระทำ ความผิด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.09 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.015 การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตายเท่านั้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.57 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.043 และการลงโทษประหารชีวิตเป็นการป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มีประสิทธิภาพ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.46 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.206 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.8 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ของระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศ การลงโทษประหารชีวิตด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ

ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ	ระดับความคิดเห็น		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)	ระดับความคิดเห็น
1. การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้ายและละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน	3.80	0.810	มาก
2. ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้าร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะประเทศ	3.60	0.806	มาก
3. การยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศทำให้อาณูชากรรมเพิ่มสูงขึ้น	2.66	1.124	ปานกลาง
4. ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภทเช่นเดียวกัน	3.45	0.855	มาก
5. ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังคงกำหนดโทษประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน	3.58	0.798	มาก
รวม	3.41	0.879	มาก

จากตารางที่ 4.8 พบว่าความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ในภาพรวมพบว่า อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.879 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้ายและละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.810 รองลงมาคือ ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้าร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะประเทศ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.806 ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังคงกำหนดโทษประหารชีวิตไว้ในทาง

กฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.798 ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภทเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.45 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.855 และการยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศทำให้อายุขานกรรมเพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.66 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.124 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.9 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ของระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิตด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย

ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย	ระดับความคิดเห็น		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)	ระดับความคิดเห็น
1. โทษประหารชีวิตไม่มีความจำเป็นกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน	2.35	0.966	ไม่ควร
2. การมีโทษประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการดูแลนักโทษ	2.91	1.087	ปานกลาง
3. หากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต แล้วลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่มสูงขึ้น	2.06	1.180	ไม่ควร
4. ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ด้วยการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้	4.19	0.904	มาก
5. เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิตครั้งสุดท้ายจากที่ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากลกำหนดให้ประเทศที่มีได้ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษประหารชีวิตต่อไปเพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากล	3.92	1.004	มาก
รวม	3.09	1.028	มาก

จากตารางที่ 4.9 พบว่าความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ในภาพรวมพบว่า อยู่ในระดับมาก

มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.09 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.028 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าด้านนโยบาย กระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทยที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ด้วยการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.904 รองลงมาคือ เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากล กำหนดให้ประเทศที่มีได้ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษประหารชีวิตต่อไป เพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากลมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.004 การมีโทษประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการดูแลนักโทษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.91 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.087 โทษประหารชีวิตไม่มีความจำเป็นกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.35 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.966 ตามลำดับ และมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต แล้วลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.06 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.180 ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ตามปัจจัยส่วนบุคคล

ตารางที่ 4.10 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามเพศ

ระดับความเหมาะสมการ ลงโทษประหารชีวิตใน ประเทศไทย กรณีศึกษา ความสอดคล้อง อนุสัญญา ภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศ การลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามเพศ	ระดับความคิดเห็น					
	ชาย			หญิง		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
1. ด้านแนวความคิดการลงโทษ ประหารชีวิต	2.79	0.753	ปานกลาง	3.40	0.871	ปานกลาง
2. ด้านความเหมาะสมตาม อนุสัญญาและเปรียบเทียบ กับต่างประเทศ	3.52	0.625	มาก	3.38	0.809	ปานกลาง

ตารางที่ 4.10 (ต่อ)

ระดับความเหมาะสมการ ลงโทษประหารชีวิตใน ประเทศไทย กรณีศึกษา ความสอดคล้อง อนุสัญญา ภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ การลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามเพศ	ระดับความคิดเห็น					
	ชาย			หญิง		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
3. ด้านนโยบายกระบวนการ ยุติธรรมต่อการลงโทษ ประหารชีวิตของประเทศไทย	3.94	0.590	มาก	3.08	0.751	ปานกลาง
รวม	3.42	0.656	มาก	3.29	0.810	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.10 พบว่าความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามเพศ โดยภาพรวม พบว่าเพศชาย อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.656 และเพศหญิงอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.29 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.810

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเพศชาย พบว่า ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.94 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.590 รองลงมาคือ ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.625 และด้านแนวความคิดการลงโทษประหารชีวิต ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.753 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเพศหญิงพบว่า ด้านแนวความคิดการลงโทษประหารชีวิต ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.40 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.871 รองลงมาคือ ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.809 และด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.08 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.751 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.11 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามเพศ

ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามเพศ	ระดับความคิดเห็น					
	ชาย			หญิง		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)	ระดับความคิดเห็น
1. การลงโทษประหารชีวิตเป็นการป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มีประสิทธิภาพ	2.00	1.003	ไม่ควร	3.28	1.110	ปานกลาง
2. การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตายเท่านั้น	2.35	0.942	ไม่ควร	2.97	1.108	ปานกลาง
3. ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ช่มชู้ยั้งมากกว่าการแก้แค้นทดแทน	4.31	0.693	มากที่สุด	3.97	0.877	มาก
5. การลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต)	3.13	1.120	ปานกลาง	3.49	1.144	มาก
รวม	2.92	0.931	ปานกลาง	3.46	1.052	มาก

จากตารางที่ 4.11 พบว่าความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามเพศโดยภาพรวม พบว่า เพศชาย อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.92 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.931 และเพศหญิงอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.052

เมื่อพิจารณา เพศชาย พบว่า ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ช่มชู้ยั้งมากกว่าการแก้แค้นทดแทน ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 4.31 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.693 รองลงมาคือ การลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.13 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.120 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษตามสัดส่วนความผิดที่กระทำ

ลงไป เพื่อต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสมมากกว่าการยับยั้งการกระทำผิด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.81 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.899 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตายเท่านั้น ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.35 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.942 และ การลงโทษประหารชีวิตเป็นการป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มีประสิทธิภาพ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.00 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.003 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณา เพศหญิง พบว่า ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ช่มชู้ยับยั้งมากกว่า การแก้แค้นทดแทน ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.97 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.877 รองลงมาคือ การลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษตามสัดส่วนความผิดที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสมมากกว่าการยับยั้งการกระทำผิด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.020 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต) ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.144 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตเป็นการป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มีประสิทธิภาพ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.28 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.110 และ การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตายเท่านั้น ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.97 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.108 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.12 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ จำแนกตามเพศ

ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญา และเปรียบเทียบกับต่างประเทศ จำแนกตามเพศ	ระดับความคิดเห็น					
	ชาย			หญิง		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
6. การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้ายและละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน	3.86	0.700	มาก	3.69	0.964	มาก
7. ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้าร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะประเทศ	3.70	0.677	มาก	3.40	0.964	ปานกลาง

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญา และเปรียบเทียบกับต่างประเทศ จำแนกตามเพศ	ระดับความคิดเห็น					
	ชาย			หญิง		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
8. การยกเลิกโทษประหารชีวิตใน ต่างประเทศทำให้อาญชากรรมเพิ่มสูงขึ้น	2.42	1.029	ไม่ควร	3.07	1.175	ปานกลาง
9. ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศ กัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษ ประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศ ไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษ ประหารชีวิตในคดีทุกประเภท เช่นเดียวกัน	3.62	0.707	มาก	3.14	1.000	ปานกลาง
10. ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษประหาร ชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังคงโทษ ประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่ง ประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษ ประหารชีวิตในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน	3.71	0.675	มาก	3.33	0.940	ปานกลาง
รวม	3.46	0.757	มาก	3.33	1.008	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.12 พบว่าความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความ
สอดคล้อง ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามเพศโดยภาพรวม พบว่า เพศชาย อยู่ในระดับมากมี
ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.757 และเพศหญิงอยู่ในระดับปานกลาง
มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.33 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.008

เมื่อพิจารณา เพศชาย พบว่า การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้ายและละเมิด
ต่อหลักสิทธิมนุษยชน ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.86 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.700 รองลงมาคือ ใน
กลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังคงโทษ
ประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน
มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.675 ต่อมา ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศ

กัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภทเช่นเดียวกัน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.70 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.677 ต่อมา ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภทเช่นเดียวกัน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.62 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.707 และ การยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศทำให้อาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้น ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.42 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.029ตามลำดับ

เมื่อพิจารณา เพศหญิง พบว่า การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้ายและละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.69 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.964 รองลงมาคือ ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้าร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะประเทศ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.964 ต่อมา ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังกำหนดคงโทษประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.33 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.940 ต่อมา ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภทเช่นเดียวกัน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.14 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.000 และ การยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศทำให้อาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้น ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.07 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.175 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.13 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย จำแนกตามเพศ

	ระดับความคิดเห็น					
	ชาย			หญิง		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
11. โทษประหารชีวิตไม่มีความจำเป็นกับ สภาพสังคมไทยในปัจจุบัน	2.17	0.922	ไม่ควร	2.67	0.967	ปานกลาง

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรม ต่อการลงโทษประหารชีวิตของ ประเทศไทย จำแนกตามเพศ	ระดับความคิดเห็น					
	ชาย			หญิง		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
12. การมีโทษประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการดูแล นักโทษ	2.93	1.109	ปานกลาง	2.85	1.072	ปานกลาง
13. หากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต แล้วลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน ปัญหา อาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่มสูงขึ้น	1.63	0.934	ไม่ควร อย่างยิ่ง	2.83	1.295	ปานกลาง
14. ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมี ความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ด้วยการประหาร ชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิต กลับคืนมาได้	4.30	0.906	มากที่สุด	3.99	0.870	มาก
15. เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหาร ชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ไม่ได้ลงโทษประหาร ชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากลกำหนดให้ ประเทศที่มีได้ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหาร ชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษ ประหารชีวิตต่อไปเพื่อปฏิบัติตาม ปฏิญญาสากล	4.23	0.870	มากที่สุด	3.35	0.987	ปานกลาง
รวม	3.05	0.948	ปานกลาง	3.14	1.038	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.13 พบว่าความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความ
สอดคล้อง ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามเพศโดยภาพรวม พบว่า เพศชาย อยู่ในระดับ
ปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.05 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.948 และเพศหญิงอยู่ในระดับ
ปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.14 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.038

เมื่อพิจารณา เพศชาย พบว่า ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ด้วยการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้ ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 4.30 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.906 รองลงมาคือ เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากลกำหนดให้ประเทศที่มีได้ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษประหารชีวิตต่อไปเพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.870 ต่อมา การมีโทษประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการดูแลนักโทษ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.93 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.109 ต่อมา โทษประหารชีวิตไม่มีความจำเป็นกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.17 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.922 และ การยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศทำให้อาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้น ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.63 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.934ตามลำดับ

เมื่อพิจารณา เพศหญิง พบว่า ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ด้วยการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้ ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.99 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.870 รองลงมาคือ เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากลกำหนดให้ประเทศที่มีได้ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษประหารชีวิตต่อไปเพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.987 ต่อมา การมีโทษประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการดูแลนักโทษ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.85 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.072 ต่อมา หากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต แล้วลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่มสูงขึ้น ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.83 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.295 และ โทษประหารชีวิตไม่มีความจำเป็นกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.67 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.967 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.14 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามอายุ

ระดับความเหมาะสมการ ลงโทษประหารชีวิตใน ประเทศไทย กรณีศึกษา ความสอดคล้อง อนุสัญญา ภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ การลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามอายุ	ระดับความคิดเห็น											
	ไม่เกิน 25 ปี			25 – 40 ปี			41 – 55 ปี			56 ปีขึ้นไป		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
1. ด้านแนวคิดการลงโทษ ประหารชีวิต	3.75	0.621	มาก	3.10	0.807	ปาน กลาง	2.73	0.841	ปาน กลาง	2.62	0.916	ปาน กลาง
2. ด้านความเหมาะสมตาม อนุสัญญาและเปรียบเทียบกับ ต่างประเทศ	3.25	0.866	ปาน กลาง	3.43	0.706	มาก	3.55	0.622	มาก	3.50	0.925	มาก
3. ด้านนโยบาย กระบวนการยุติธรรมต่อ การลงโทษประหารชีวิต ของประเทศไทย	3.00	0.603	ปาน กลาง	3.09	0.673	ปาน กลาง	2.85	0.546	ปาน กลาง	2.62	0.916	ปาน กลาง
รวม	3.33	0.696	ปาน กลาง	3.20	0.728	ปาน กลาง	3.04	0.669	ปาน กลาง	2.90	0.919	ปาน กลาง

จากตารางที่ 4.14 พบว่าความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความ สอดคล้อง ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามช่วงอายุ โดยภาพรวม พบว่า

ช่วงอายุไม่เกิน 25 ปี อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.33 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.696

ช่วงอายุ 25 – 40 ปี อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.20 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.728

ช่วงอายุ 41 – 55 ปี อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.04 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.669

ช่วงอายุ 56 ปี ขึ้นไป อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.90 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.919

เมื่อพิจารณา ช่วงอายุไม่เกิน 25 ปี พบว่า ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.621 รองลงมาคือ ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและ เปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.25 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.866 และ ด้านนโยบาย กระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย ค่าเฉลี่ยคือ 3.00 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.603 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณา ช่วงอายุ 25 – 40 ปี พบว่า ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับ ต่างประเทศ ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.621 รองลงมาคือ ด้านแนวคิด การลงโทษประหารชีวิต มีค่าเฉลี่ยคือ 3.43 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.807 และด้านนโยบาย กระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย ค่าเฉลี่ยคือ 3.09 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.673 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณา ช่วงอายุ 41 – 55 ปี พบว่า ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับ ต่างประเทศ ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.622 รองลงมาคือ ด้านแนวคิด การลงโทษประหารชีวิต มีค่าเฉลี่ยคือ 2.85 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.546 และด้านแนวคิดการ ลงโทษประหารชีวิต ค่าเฉลี่ยคือ 2.73 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.841 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณา ช่วงอายุ 56 ปีขึ้นไป พบว่า ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับ ต่างประเทศ ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.925 รองลงมาคือ ด้านแนวคิด การลงโทษประหารชีวิต และด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย ที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับคือ 2.62 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.916 เท่ากัน

ตารางที่ 4.15 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญา ภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านแนวความคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามอายุ

ด้านแนวความคิดการลงโทษ ประหารชีวิต จำแนกตามอายุ	ระดับความคิดเห็น											
	ไม่เกิน 25 ปี			25 - 40 ปี			41 - 55 ปี			56 ปีขึ้นไป		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
1. การลงโทษประหารชีวิต เป็นการป้องกัน อาชญากรรมในสังคมที่มี ประสิทธิภาพ	3.42	1.083	มาก	2.58	1.185	ไม่ควร	2.06	1.132	ไม่ควร	2.25	1.281	ไม่ควร
2. การลงโทษประหารชีวิต ในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต- ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำ ผิดถึงแก่ความตายเท่านั้น	3.50	0.674	มาก	2.60	1.015	ไม่ควร	2.40	1.028	ไม่ควร	2.12	1.356	ไม่ควร

ตารางที่ 4.15 (ต่อ)

ด้านแนวความคิดการลงโทษ ประหารชีวิต จำแนกตามอายุ	ระดับความคิดเห็น											
	ไม่เกิน 25 ปี			25 – 40 ปี			41 – 55 ปี			56 ปีขึ้นไป		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
3. ปัจจุบันควรใช้การ ลงโทษที่เน้นการแก้ไข ฟื้นฟู ช่มชู้ยับยั้งมากกว่า การแก้แค้นทดแทน	3.58	0.996	มากที่สุด	4.22	0.782	ปานกลาง	4.21	0.715	มากที่สุด	4.37	0.517	มากที่สุด
4. การลงโทษประหารชีวิต เป็นการลงโทษตามสัดส่วน ความผิดที่กระทำลงไป เพื่อ ต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับ โทษที่สาสมมากกว่าการ ยับยั้งการทำความผิด	4.08	0.792	มาก	3.15	0.992	ปานกลาง	2.85	0.971	ไม่ควร	2.62	1.060	ปานกลาง

ตารางที่ 4.15 (ต่อ)

ด้านแนวคิดการลงโทษ ประหารชีวิต จำแนกตามอายุ	ระดับความคิดเห็น											
	ไม่เกิน 25 ปี			25 – 40 ปี			41 – 55 ปี			56 ปีขึ้นไป		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
5. การลงโทษประหารชีวิต ควรใช้กับอาชญากรที่ กระทำต่อผู้เสียหายจนถึง แก่ความตาย (ชีวิต)	4.25	0.866	มากที่สุด	3.38	1.100	ปานกลาง	2.90	1.130	ไม่ควร	2.75	1.035	ปานกลาง
รวม	3.76	0.882	มาก	3.186	1.014	ปาน กลาง	2.88	0.995	ปาน กลาง	2.82	1.049	ปาน กลาง

จากตารางที่ 4.15 พบว่า ความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความ สอดคล้อง ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามช่วงอายุ โดยภาพรวม พบว่า

ช่วงอายุไม่เกิน 25 ปี อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.882

ช่วงอายุ 25 – 40 ปี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.186 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.014

ช่วงอายุ 41 – 55 ปี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.88 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.995

ช่วงอายุ 56 ปี ขึ้นไป อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.049

เมื่อพิจารณา ช่วงอายุไม่เกิน 25 ปี พบว่า การลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อ ผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต) ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 4.25 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.866 รองลงมาคือ การลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษตามสัดส่วนความผิดที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสมมากกว่าการยับยั้งการกระทำ ความผิด มีค่าเฉลี่ยคือ 4.08 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.792 ต่อมา ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ช่มชู้ยับยั้งมากกว่าการแก้แค้น ทดแทน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.58 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.996 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตใน ประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตายเท่านั้น มีค่าเฉลี่ยคือ 3.50 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.674 และ การลงโทษประหารชีวิตเป็นการป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มี ประสิทธิภาพ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.42 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.083 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณา ช่วงอายุ 25 – 40 ปี พบว่า ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ช่มชู้ ยับยั้งมากกว่าการแก้แค้นทดแทน ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 4.22 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.782 รองลงมาคือ การลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต) มีค่าเฉลี่ยคือ 3.38 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.100 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษ ตามสัดส่วนความผิดที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสมมากกว่าการยับยั้งการกระทำ ความผิด ค่าเฉลี่ยคือ 3.15 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.992 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตใน ประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตายเท่านั้น ค่าเฉลี่ยคือ 2.60 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.015 และ การลงโทษประหารชีวิตเป็นการป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มี ประสิทธิภาพ ค่าเฉลี่ยคือ 2.58 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.185 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณา ช่วงอายุ 41 – 55 ปี พบว่า ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ช่มชู้ ยับยั้งมากกว่าการแก้แค้นทดแทน ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 4.21 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.715 รองลงมาคือ การลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต) มีค่าเฉลี่ยคือ 2.90 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.130 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษ

ตามสัดส่วนความผิดที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสมมากกว่าการยับยั้งการกระทำ ความผิด ค่าเฉลี่ยคือ 2.85 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.971 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตายเท่านั้น ค่าเฉลี่ยคือ 2.40 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.028 และ การลงโทษประหารชีวิตเป็นการป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มี ประสิทธิภาพ ค่าเฉลี่ยคือ 2.06 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.132 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณา ช่วงอายุ 56 ปีขึ้นไป พบว่า ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ช่มชู้ ยับยั้งมากกว่าการแก้แค้นทดแทน ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 4.37 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.517 รองลงมาคือ การลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต) มี ค่าเฉลี่ยคือ 2.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.035 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษตาม สัดส่วนความผิดที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสมมากกว่าการยับยั้งการกระทำ ความผิด ที่มีค่าเฉลี่ยคือ 2.62 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.060 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตเป็น การป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มีประสิทธิภาพ ที่มีค่าเฉลี่ยคือ 2.25 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.281 และการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตาย เท่านั้น ที่มีค่าเฉลี่ยคือ 2.12 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.356 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.16 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ จำแนกตามอายุ

ด้านความเหมาะสมตาม อนุสัญญาและเปรียบเทียบกับ ต่างประเทศ จำแนกตามอายุ	ระดับความคิดเห็น											
	ไม่เกิน 25 ปี			25 – 40 ปี			41 – 55 ปี			56 ปีขึ้นไป		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
6. การลงโทษประหารชีวิตเป็น การกระทำที่ทารุณโหดร้ายและ ละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน	3.91	0.900	มาก	3.79	0.818	มาก	3.83	0.762	มาก	3.62	0.916	มาก
7. ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้า ร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะ ประเทศ	3.25	1.356	ปาน กลาง	3.55	0.786	มาก	3.78	0.613	มาก	3.37	1.060	มาก

ตารางที่ 4.16 (ต่อ)

ด้านความเหมาะสมตาม อนุสัญญาและเปรียบเทียบกับ ต่างประเทศ จำแนกตามอายุ	ระดับความคิดเห็น											
	ไม่เกิน 25 ปี			25 – 40 ปี			41 – 55 ปี			56 ปีขึ้นไป		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
8. การยกเลิกโทษประหารชีวิตใน ต่างประเทศทำให้อาณูชากรรม เพิ่มสูงขึ้น	3.50	1.381	มาก	2.70	1.125	ปาน กลาง	2.31	0.982	ไม่ควร	3.12	0.834	ปาน กลาง
9. ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดี ทุกประเภท ประเทศไทยก็ควร พิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษ ประหารชีวิตในคดีทุกประเภท เช่นเดียวกัน	2.75	0.866	ปาน กลาง	3.43	0.867	มาก	3.61	0.761	มาก	3.62	0.916	มาก

ตารางที่ 4.16 (ต่อ)

ด้านความเหมาะสมตาม อนุสัญญาและเปรียบเทียบกับ ต่างประเทศ จำแนกตามอายุ	ระดับความคิดเห็น											
	ไม่เกิน 25 ปี			25 – 40 ปี			41 – 55 ปี			56 ปีขึ้นไป		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
10. ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิก โทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังกำหนดคงโทษประหารชีวิต ไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศ ไทยควรพิจารณายกเลิกโทษ ประหารชีวิตในทางปฏิบัติ เช่นเดียวกัน	2.91	0.900	ปาน กลาง	3.58	0.825	มาก	3.71	0.640	มาก	3.50	0.925	มาก
รวม	3.26	1.080	ปาน กลาง	3.41	0.884	มาก	3.44	0.751	มาก	3.44	0.930	มาก

จากตารางที่ 4.16 พบว่า ความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความ สอดคล้อง ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ จำแนกตามอายุจำแนกตามช่วง อายุ โดยภาพรวม พบว่า

ช่วงอายุไม่เกิน 25 ปี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.080

ช่วงอายุ 25 – 40 ปี อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.884

ช่วงอายุ 41 – 55 ปี อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.44 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.751

ช่วงอายุ 56 ปี ขึ้นไป อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.44 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.930

เมื่อพิจารณา ช่วงอายุไม่เกิน 25 ปี พบว่า การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้าย และละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.91 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.900 รองลงมาคือ การยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศทำให้อาญาชากรรมเพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยคือ 3.50 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.381 ต่อมา ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้าร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้อง ยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะประเทศ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.25 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.356 ต่อมา ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทาง ปฏิบัติ แต่ยังคงโทษประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษประหาร ชีวิตในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 2.91 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.900 และในกลุ่ม ประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทย ก็ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภทเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 2.75 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.866 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณา ช่วงอายุ 25 – 40 ปี พบว่า การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้าย และละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.818 รองลงมาคือ ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังคง กำหนดโทษประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษประหารชีวิตในทาง ปฏิบัติเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.58 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.825 ต่อมา ประเทศไทย จำเป็นต้องเข้าร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะประเทศ ค่าเฉลี่ยคือ 3.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.786 ต่อมา ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศ กัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการ ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภทเช่นเดียวกัน ค่าเฉลี่ยคือ 3.43 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.867 และการยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศทำให้อาญาชากรรมเพิ่มสูงขึ้น ค่าเฉลี่ยคือ 2.70 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.125 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณา ช่วงอายุ 41 – 55 ปี พบว่า การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้าย และละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.83 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.762 รองลงมาคือ ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้าร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะประเทศ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.613 ต่อมา ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังคงโทษประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน ค่าเฉลี่ยคือ 3.71 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.640 ต่อมา ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภทเช่นเดียวกัน ค่าเฉลี่ยคือ 3.61 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.982 และ การยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศทำให้อาณูชากรรมเพิ่มสูงขึ้น ค่าเฉลี่ยคือ 2.31 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.982 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณา ช่วงอายุ 56 ปี พบว่า การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้ายและละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน และในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภทเช่นเดียวกัน ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.62 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.916 และ 0.916 รองลงมาคือ ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังคงโทษประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.925 ต่อมา ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้าร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะประเทศ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.37 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.060 และการยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศทำให้อาณูชากรรมเพิ่มสูงขึ้น ค่าเฉลี่ยคือ 3.12 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.834 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.17 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญา
ภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย จำแนกตามอายุ

ด้านนโยบายกระบวนการ ยุติธรรมต่อการลงโทษ ประหารชีวิตของ ประเทศไทย จำแนกตามอายุ	ระดับความคิดเห็น											
	ไม่เกิน 25 ปี			25 - 40 ปี			41 - 55 ปี			56 ปีขึ้นไป		
ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	
11. โทษประหารชีวิตไม่มี ความจำเป็นกับสภาพ สังคมไทยในปัจจุบัน	2.33	1.154	ไม่ควร	2.52	1.053	ไม่ควร	2.03	0.662	ไม่ควร	2.38	0.744	ไม่ควร
12. การมีโทษประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลือง งบประมาณในการดูแลนักโทษ	3.08	0.792	ปานกลาง	3.07	1.135	ปานกลาง	2.66	0.950	ปาน กลาง	2.00	1.069	ไม่ควร
13. หากมีการยกเลิกโทษ ประหารชีวิต แล้วลงโทษ จำคุกตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรมใน สังคมจะไม่เพิ่มสูงขึ้น	3.08	0.240	ปานกลาง	2.16	1.250	ไม่ควร	1.65	0.798	ไม่ควร อย่างยิ่ง	2.12	1.365	ไม่ควร

ตารางที่ 4.17 (ต่อ)

ด้านนโยบายกระบวนการ	ระดับความคิดเห็น											
	ไม่เกิน 25 ปี			25 - 40 ปี			41 - 55 ปี			56 ปีขึ้นไป		
ยุทธธรรมต่อการลงโทษ ประหารชีวิตของ ประเทศไทย จำแนกตามอายุ	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
14. ใน ปัจจุบัน กระบวนการยุติธรรมอาจ มีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ด้วยการประหารชีวิตผู้ บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถ แก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้	3.58	1.164	มาก	4.27	0.847	มากที่สุด	4.20	0.898	มาก	3.87	1.125	มาก
15. เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มี การประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ไม่ได้ลงโทษประหาร ชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้ว กว่า 9 ปี (ข้อตกลงใน ปฏิญญาสากลกำหนดให้ ประเทศที่มีได้ประหารชีวิต	3.50	0.797	มาก	3.87	1.052	มาก	4.17	0.886	มาก	3.50	1.069	มาก

ตารางที่ 4.17 (ต่อ)

ด้านนโยบายกระบวนการ	ระดับความคิดเห็น											
	ไม่เกิน 25 ปี			25 - 40 ปี			41 - 55 ปี			56 ปีขึ้นไป		
ยุติธรรมต่อการลงโทษ	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	ระดับ	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	ระดับ	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	ระดับ	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	ระดับ
ประเทศไทย	(\bar{X})	เบี่ยงเบน	ความ	(\bar{X})	เบี่ยงเบน	ความ	(\bar{X})	เบี่ยงเบน	ความ	(\bar{X})	เบี่ยงเบน	ความ
จำแนกตามอายุ		มาตรฐาน	คิดเห็น		มาตรฐาน	คิดเห็น		มาตรฐาน	คิดเห็น		มาตรฐาน	คิดเห็น
		(S.D)			(S.D)			(S.D)			(S.D)	
ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษประหารชีวิตต่อไปเพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากล												
รวม	3.11	0.829	ปานกลาง	3.17	1.067	ปานกลาง	2.94	0.838	ปานกลาง	2.77	1.074	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.17 พบว่า ความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความ สอดคล้อง ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย จำแนกตามอายุ จำแนกตามช่วงอายุ โดยภาพรวม พบว่า

ช่วงอายุไม่เกิน 25 ปี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.11 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.829

ช่วงอายุ 25 – 40 ปี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.17 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.067

ช่วงอายุ 41 – 55 ปี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.94 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.838

ช่วงอายุ 56 ปี ขึ้นไป อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.074

เมื่อพิจารณา ช่วงอายุไม่เกิน 25 ปี พบว่า ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความผิดพลาด เกิดขึ้นได้ ด้วยการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้ ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.58 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.847 รองลงมาคือ เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากลกำหนดให้ประเทศที่มีได้ ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษประหารชีวิต ต่อไปเพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากล มีค่าเฉลี่ยคือ 3.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.797 ต่อมา การมี โทษประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการดูแลนักโทษ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.08 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.240 ต่อมา หากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต แล้วลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยคือ 3.08 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.240 และ โทษประหารชีวิตไม่มีความจำเป็นกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน มีค่าเฉลี่ยคือ 2.33 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 1.154 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณา ช่วงอายุ 25 – 40 ปี พบว่า ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความผิดพลาด เกิดขึ้นได้ ด้วยการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้ ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 4.27 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.818 รองลงมาคือ เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากลกำหนดให้ประเทศที่มีได้ ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษประหารชีวิต ต่อไปเพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากล มีค่าเฉลี่ยคือ 3.87 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.052 ต่อมา การมี โทษประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการดูแลนักโทษ ค่าเฉลี่ยคือ 3.07 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 1.135 ต่อมา โทษประหารชีวิตไม่มีความจำเป็นกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน ค่าเฉลี่ยคือ 2.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.053 และ หากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต แล้วลงโทษจำคุก ตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่มสูงขึ้นค่าเฉลี่ยคือ 2.16 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.250 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณา ช่วงอายุ 41 – 55 ปี พบว่า ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ด้วยการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้ ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 4.20 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.898 รองลงมาคือเมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากลกำหนดให้ประเทศที่มีได้ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษประหารชีวิตต่อไปเพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากล มีค่าเฉลี่ยคือ 4.17 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.886 ต่อมา การมีโทษประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการดูแลนักโทษ ค่าเฉลี่ยคือ 2.66 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.950 ต่อมา โทษประหารชีวิตไม่มีความจำเป็นกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน ค่าเฉลี่ยคือ 2.03 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.662 และ หากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต แล้วลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่มสูงขึ้น ค่าเฉลี่ยคือ 1.65 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.798 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณา ช่วงอายุ 56 ปีขึ้นไป พบว่า ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ด้วยการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 3.87 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.125 รองลงมาคือ เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากลกำหนดให้ประเทศที่มีได้ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษประหารชีวิตต่อไปเพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากล มีค่าเฉลี่ยคือ 3.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.069 ต่อมา โทษประหารชีวิตไม่มีความจำเป็นกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน ที่มีค่าเฉลี่ยคือ 3.38 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.744 ต่อมา หากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต แล้วลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยคือ 2.12 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.365 และ การมีโทษประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการดูแลนักโทษ ที่มีค่าเฉลี่ยคือ 2.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.069 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.18 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับความเหมาะสมการ ลงโทษประหารชีวิตใน ประเทศไทย กรณีศึกษาความ สอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วม ไทยกับต่างประเทศการลงโทษ ประหารชีวิต จำแนกตาม ระดับการศึกษา	ระดับความคิดเห็น											
	ต่ำกว่าปริญญาตรี			ปริญญาตรี			ปริญญาโท			ปริญญาเอก		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความเห็น
1. ด้านแนวความคิดการลงโทษ ประหารชีวิต	2.37	0.744	ไม่ควร	3.26	0.744	ปาน กลาง	2.70	0.855	ปาน กลาง	3.00	1.224	ปาน กลาง
2. ด้านความเหมาะสมตาม อนุสัญญาและเปรียบเทียบกับ ต่างประเทศ	3.50	0.534	มาก	3.43	0.705	มาก	3.47	0.706	มาก	3.80	0.836	มาก
3. ด้านนโยบายกระบวนการ ยุติธรรมต่อการลงโทษประหาร ชีวิตของประเทศไทย	3.00	0.000	ปาน กลาง	3.20	0.629	ปาน กลาง	2.70	0.613	ปาน กลาง	2.60	0.547	ไม่ควร
รวม	2.95	0.426	ปาน กลาง	3.29	0.692	ปาน กลาง	2.95	0.724	ปาน กลาง	3.133	0.869	ปาน กลาง

จากตารางที่ 4.18 พบว่า ความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความ สอดคล้อง อนุสัญญาภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามระดับการศึกษาโดย ภาพรวม พบว่า

ระดับการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.95 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.426

ระดับการศึกษา ปริญญาตรี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.29 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.692

ระดับการศึกษา ปริญญาโท อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.95 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.724

ระดับการศึกษา ปริญญาเอก อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.133 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.869

เมื่อพิจารณาระดับการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี พบว่า ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและ เปรียบเทียบกับต่างประเทศที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่า 0.534 รองลงมาคือ ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยคือ 3.00 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.000 และ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิตมีค่าเฉลี่ยคือ 2.37 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.744 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาระดับการศึกษา ปริญญาตรี พบว่า ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและ เปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.43 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่า 0.705 รองลงมาคือ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต มีค่าเฉลี่ยคือ 3.26 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.744 และ ด้าน นโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยคือ 3.20 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.629 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาระดับการศึกษา ปริญญาโท พบว่า ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและ เปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.47 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่า 0.706 รองลงมาคือ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต มีค่าเฉลี่ยคือ 2.70 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.855 และ ด้าน นโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ย 2.70 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.613 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาระดับการศึกษา ปริญญาเอก พบว่า ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและ เปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่า 0.836 รองลงมาคือ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต มีค่าเฉลี่ยคือ 3.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.224 และ ด้าน นโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ย 2.60 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.547 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.19 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญา ภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิตด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามระดับการศึกษา

ด้านแนวคิดการลงโทษ ประหารชีวิต จำแนกตาม ระดับการศึกษา	ระดับความคิดเห็น											
	ต่ำกว่าปริญญาตรี			ปริญญาตรี			ปริญญาโท			ปริญญาเอก		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความเห็น
1. การลงโทษประหารชีวิตเป็น การป้องกันอาชญากรรมใน สังคมที่มีประสิทธิภาพ	1.62	0.517	ไม่ควร อย่างยิ่ง	2.77	1.208	ปาน กลาง	2.08	1.082	ไม่ควร	2.20	1.643	ไม่ควร
2. การลงโทษประหารชีวิตใน ประเทศไทย ตั้งแต่อดีต - ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิด ถึงแก่ความตายเท่านั้น	1.87	0.353	ไม่ควร	2.76	1.028	ปาน กลาง	2.39	1.057	ไม่ควร	2.20	1.095	ไม่ควร
3. ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่ เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ชุมชู้ยั้ง มากกว่าการแก้แค้นทดแทน	4.25	0.462	มาก ที่สุด	4.14	0.821	มาก	4.27	0.745	มาก ที่สุด	4.60	0.547	มาก ที่สุด

ตารางที่ 4.19 (ต่อ)

ด้านแนวคิดการลงโทษ ประหารชีวิต จำแนกตาม ระดับการศึกษา	ระดับความคิดเห็น											
	ต่ำกว่าปริญญาตรี			ปริญญาตรี			ปริญญาโท			ปริญญาเอก		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
4. การลงโทษประหารชีวิตเป็น การลงโทษตามสัดส่วนความผิด ที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสม มากกว่าการยับยั้งการกระทำ ความผิด	2.12	0.640	ไม่ควร	3.27	0.984	ปาน กลาง	2.89	1.000	ปาน กลาง	3.60	1.140	มาก
5. การลงโทษประหารชีวิตควร ใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อ ผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต)	3.12	1.125	ปาน กลาง	3.62	0.993	ปาน กลาง	2.74	1.135	ปาน กลาง	3.00	1.581	ปาน กลาง
รวม	2.59	0.619	ไม่ควร	3.31	1.00	ปาน กลาง	2.87	1.00	ปาน กลาง	3.12	1.201	ปาน กลาง

จากตารางที่ 4.19 พบว่า ความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความ สอดคล้อง ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามระดับการศึกษา โดยภาพรวม พบว่า

ระดับการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี อยู่ในระดับไม่ควร มีค่าเฉลี่ย 2.59 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.619

ระดับการศึกษา ปริญญาตรี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.31 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 1.00

ระดับการศึกษา ปริญญาโท อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.87 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 1.00

ระดับการศึกษา ปริญญาเอก อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.12 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 1.201

เมื่อพิจารณาระดับการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี พบว่า ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไข ฟื้นฟู ช่มชู้ยับยิ่งมากกว่าการแก้แค้นทดแทน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 4.25 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่า 0.462 รองลงมาคือ การลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต) มี ค่าเฉลี่ยคือ 3.12 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.125 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษตาม สัดส่วนความผิดที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสม มีค่าเฉลี่ยคือ 2.12 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.640 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการ ให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตายเท่านั้น มีค่าเฉลี่ยคือ 1.87 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.353 และ การ ลงโทษประหารชีวิตเป็นการป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มีประสิทธิภาพ มีค่าเฉลี่ยคือ 1.62 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.517 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาระดับการศึกษา ปริญญาตรี พบว่า ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ช่มชู้ยับยิ่งมากกว่าการแก้แค้นทดแทน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 4.14 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่า 0.821 รองลงมาคือ การลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต) มี ค่าเฉลี่ยคือ 3.62 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.993 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษตาม สัดส่วนความผิดที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสมมากกว่าการยับยั้งการกระทำ ความผิด มีค่าเฉลี่ยคือ 3.27 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.984 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตเป็นการ ป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มีประสิทธิภาพ มีค่าเฉลี่ยคือ 2.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.208 และ การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตายเท่านั้น มีค่าเฉลี่ยคือ 2.76 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.028 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาระดับการศึกษา ปริญญาโท พบว่า ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ช่มชู้ยับยิ่งมากกว่าการแก้แค้นทดแทน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 4.27 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่า 0.745 รองลงมาคือ การลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษตามสัดส่วนความผิดที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสมมากกว่าการยับยั้งการกระทำ ความผิด มีค่าเฉลี่ยคือ 2.89 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 1.135 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่

ความตาย (ชีวิต) มีค่าเฉลี่ย 2.74 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.135 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตายเท่านั้นมีค่าเฉลี่ย 2.39 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.057 และ การลงโทษประหารชีวิตเป็นการป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มีประสิทธิภาพ มีค่าเฉลี่ย 2.08 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.082 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาระดับการศึกษา ปริญญาเอก พบว่า ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ช่มชู้ยั้งมากกว่าการแก้แค้นทดแทน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 4.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.547 รองลงมาคือ การลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษตามสัดส่วนความผิดที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสมมากกว่าการยับยั้งการกระทำความผิด มีค่าเฉลี่ยคือ 3.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.140 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต) มีค่าเฉลี่ยคือ 3.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.581 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตเป็นการป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มีประสิทธิภาพ มีค่าเฉลี่ยคือ 2.20 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.643 และ การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตายเท่านั้น มีค่าเฉลี่ยคือ 2.20 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.095 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.20 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประชากรชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประชากรชีวิตด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ จำแนกตามระดับการศึกษา

ด้านความเหมาะสมตาม อนุสัญญาและเปรียบเทียบกับ ต่างประเทศ จำแนกตามระดับ การศึกษา	ระดับความคิดเห็น											
	ต่ำกว่าปริญญาตรี			ปริญญาตรี			ปริญญาโท			ปริญญาเอก		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
6. การลงโทษประชากรชีวิตเป็น การกระทำที่ทารุณโหดร้ายและ ละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน	3.62	0.517	มาก	3.64	0.800	มาก	4.02	0.775	มาก	4.40	0.894	มากที่สุด
7. ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้า ร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ ต้องยกเลิกโทษประชากรชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะ ประเทศ	3.50	0.534	มาก	3.50	0.814	มาก	3.71	0.785	มาก	4.20	0.836	มาก
8. การยกเลิกโทษประชากรชีวิต ในต่างประเทศทำให้อาณา กรรมเพิ่มสูงขึ้น	2.75	0.886	ปาน กลาง	3.07	1.032	ปาน กลาง	2.02	0.992	ไม่ควร	2.40	1.140	ไม่ควร

ตารางที่ 4.20 (ต่อ)

ด้านความเหมาะสมตาม อนุสัญญาและเปรียบเทียบกับ ต่างประเทศ จำแนกตามระดับ การศึกษา	ระดับความคิดเห็น											
	ต่ำกว่าปริญญาตรี			ปริญญาตรี			ปริญญาโท			ปริญญาเอก		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
9. ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตใน คดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิก โทษประหารชีวิตในคดีทุก ประเภทเช่นเดียวกัน	3.62	0.517	มาก	3.31	0.878	ปาน กลาง	3.63	0.820	ปาน กลาง	3.60	0.894	มาก
10. ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทาง ปฏิบัติ แต่ยังคงกำหนดโทษ ประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณา	3.62	0.517	มาก	3.47	0.846	มาก	3.71	0.731	มาก	3.80	0.836	มาก

ตารางที่ 4.20 (ต่อ)

ด้านความเหมาะสมตาม อนุสัญญาและเปรียบเทียบกับ ต่างประเทศ จำแนกตามระดับ การศึกษา	ระดับความคิดเห็น											
	ต่ำกว่าปริญญาตรี			ปริญญาตรี			ปริญญาโท			ปริญญาเอก		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทาง ปฏิบัติเช่นเดียวกัน												
รวม	3.42	0.594	มาก	3.39	0.874	ปาน กลาง	3.41	0.820	มาก	3.68	0.920	มาก

จากตารางที่ 4.20 พบว่า ความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความ สอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญา และเปรียบเทียบกับต่างประเทศ จำแนกตามระดับการศึกษา โดยภาพรวม พบว่า

ระดับการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.42 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.594

ระดับการศึกษา ปริญญาตรี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.39 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.874

ระดับการศึกษา ปริญญาโท อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.820

ระดับการศึกษา ปริญญาเอก อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.68 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.920

เมื่อพิจารณาระดับการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี พบว่า การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ ทารุณโหดร้ายและละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดี ทุกประเภทเช่นเดียวกัน และ ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิต ในทางปฏิบัติ แต่ยังคงกำหนดคงโทษประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษ ประหารชีวิตในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากันคือ 3.62และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่า 0.517 รองลงมาคือ ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้าร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้ สอดคล้องกับอารยะประเทศ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.534 และ การยกเลิก โทษประหารชีวิตในต่างประเทศทำให้อาณูชากรรมเพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยคือ 2.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.886 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาระดับการศึกษา ปริญญาตรี พบว่า การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณ โหดร้ายและละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.64 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่า 0.800 รองลงมาคือ ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้าร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้ สอดคล้องกับอารยะประเทศ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.814 ต่อมา ในกลุ่ม ประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังคงกำหนดคงโทษ ประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.47 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.846 ต่อมา ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศ กัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการ ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภทเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.07 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.032 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาระดับการศึกษา ปริญญาโท พบว่า การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้ายและละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 4.02 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.775 รองลงมาคือ ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้าร่วมภาคินุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะประเทศ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.71 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.785 ต่อมา ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังคงกำหนดคงโทษประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ย 2.71 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.731 ต่อมา ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภทเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ย 3.63 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.820 และ การยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศทำให้อาณูชากรรมเพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ย 2.02 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.992 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาระดับการศึกษา ปริญญาเอก พบว่า การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้ายและละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 4.40 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.894 รองลงมาคือ ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้าร่วมภาคินุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะประเทศ มีค่าเฉลี่ยคือ 4.20 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.836 ต่อมา ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังคงกำหนดคงโทษประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.836 ต่อมา ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภทเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.894 และ การยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศทำให้อาณูชากรรมเพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยคือ 2.40 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.140 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.21 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญา ภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิตด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทยต่างประเทศ จำแนกตาม ระดับการศึกษา

ด้านนโยบายกระบวนการ ยุติธรรมต่อการลงโทษ ประหารชีวิตของประเทศไทย ต่างประเทศ จำแนกตามระดับการศึกษา	ระดับความคิดเห็น											
	ต่ำกว่าปริญญาตรี			ปริญญาตรี			ปริญญาโท			ปริญญาเอก		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
11. โทษประหารชีวิตไม่มีความ จำเป็นกับสภาพสังคมไทยใน ปัจจุบัน	1.62	0.517	ไม่ควร อย่างยิ่ง	2.38	1.063	ไม่ควร	2.36	0.820	ไม่ควร	2.80	0.836	ปาน กลาง
12. การมีโทษประหารชีวิต ทำให้ รัฐไม่ต้องสิ้นเปลือง งบประมาณในการดูแลนักโทษ	3.75	0.886	มาก	3.31	0.936	ปาน กลาง	2.25	0.966	ไม่ควร	2.00	1.000	ไม่ควร
13. หากมีการยกเลิกโทษประหาร ชีวิต แล้วลงโทษจำคุกตลอดชีวิต แทน ปัญหาอาชญากรรมในสังคม จะไม่เพิ่มสูงขึ้น	1.37	1.060	ไม่ควร อย่างยิ่ง	2.32	1.227	ไม่ควร	1.74	1.034	ไม่ควร อย่าง ยิ่ง	1.80	0.836	ไม่ควร อย่าง ยิ่ง

ตารางที่ 4.21 (ต่อ)

ด้านนโยบายกระบวนการ ยุติธรรมต่อการลงโทษ ประหารชีวิตของประเทศไทย ต่างประเทศ จำแนกตามระดับการศึกษา	ระดับความคิดเห็น											
	ต่ำกว่าปริญญาตรี			ปริญญาตรี			ปริญญาโท			ปริญญาเอก		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
14. ในปัจจุบันกระบวนการ ยุติธรรมอาจมีความผิดพลาด เกิดขึ้นได้ ด้วยการประหารชีวิต ผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ ชีวิตกลับคืนมาได้	4.75	0.462	มาก ที่สุด	4.29	0.893	มาก ที่สุด	4.00	0.921	มาก	3.80	0.836	มาก
15. เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการ ประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิตในทาง ปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฎิญญาสากล กำหนดให้ประเทศที่มีได้ ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออก กฎหมายยกเลิกโทษประหาร	4.75	0.462	มาก ที่สุด	3.95	1.050	มาก	3.79	0.921	มาก	3.80	1.303	มาก

ตารางที่ 4.21 (ต่อ)

ด้านนโยบายกระบวนการ ยุติธรรมต่อการลงโทษ ประหารชีวิตของประเทศไทย ต่างประเทศ จำแนกตามระดับการศึกษา	ระดับความคิดเห็น											
	ต่ำกว่าปริญญาตรี			ปริญญาตรี			ปริญญาโท			ปริญญาเอก		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
ชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้อง มีโทษประหารชีวิตต่อไปเพื่อ ปฏิบัติตามปณิธานสากล												
รวม	3.24	0.677	ปาน กลาง	3.25	1.033	ปาน กลาง	2.82	0.932	ปาน กลาง	2.84	0.962	ปาน กลาง

จากตารางที่ 4.21 พบว่า ความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความ สอดคล้อง ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทยกับต่างประเทศ จำแนกตามระดับการศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษา โดยภาพรวม พบว่า

ระดับการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.24 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.677

ระดับการศึกษา ปริญญาตรี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 1.033

ระดับการศึกษา ปริญญาโท อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.82 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.932

ระดับการศึกษา ปริญญาเอก อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.84 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.962

เมื่อพิจารณาระดับการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี พบว่า ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมี ความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ด้วยการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้ และ เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลง ในปฏิญญาสากลกำหนดให้ประเทศที่มีได้ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษประหารชีวิตต่อไปเพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากล มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.462 ต่อมา การมีโทษประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณ ในการดูแลนักโทษ ค่าเฉลี่ยคือ 3.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.462 ต่อมา โทษประหารชีวิตไม่มี ความจำเป็นกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน มีค่าเฉลี่ยคือ 1.62 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.517 และ หากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต แล้วลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่ม สูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยคือ 1.37 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.060 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาระดับการศึกษา ปริญญาตรี พบว่า ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความ ผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ด้วยการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 4.29 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่า 0.893 รองลงมาคือ เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากลกำหนดให้ประเทศที่ มีได้ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษประหาร ชีวิตต่อไปเพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากล มีค่าเฉลี่ยคือ 3.95 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.050 ต่อมา การมีโทษประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการดูแลนักโทษ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.31 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.936 ต่อมา โทษประหารชีวิตไม่มีความจำเป็นกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน มี ค่าเฉลี่ยคือ 2.38 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.063 และ หากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต แล้ว ลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่มสูงขึ้นมีค่าเฉลี่ยคือ 2.32 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 1.227 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาระดับการศึกษา ปริญญาโท พบว่า ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ด้วยการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 4.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.921 รองลงมาคือ เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากลกำหนดให้ประเทศที่มีได้ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษประหารชีวิตต่อไปเพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากล มีค่าเฉลี่ยคือ 3.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.921 ต่อมา โทษประหารชีวิตไม่มีความจำเป็นกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน มีค่าเฉลี่ยคือ 2.36 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.820 ต่อมา การมีโทษประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการดูแลนักโทษ มีค่าเฉลี่ยคือ 2.25 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.966 และ หากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต แล้วลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ย 1.74 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.034 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาระดับการศึกษา ปริญญาเอก พบว่า เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากลกำหนดให้ประเทศที่มีได้ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษประหารชีวิตต่อไปเพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากล มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.303 ต่อมา ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ด้วยการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้ ค่าเฉลี่ยคือ 3.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.836 โทษประหารชีวิตไม่มีความจำเป็นกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน มีค่าเฉลี่ยคือ 2.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.836 ต่อมา การมีโทษประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการดูแลนักโทษ มีค่าเฉลี่ยคือ 2.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.000 และ หากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต แล้วลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่มสูงขึ้น 1.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.836 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.22 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญา
ภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน

ระดับความเหมาะสมการ ลงโทษประหารชีวิตใน ประเทศไทย กรณีศึกษาความ สอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วม ไทยกับต่างประเทศการลงโทษ ประหารชีวิต จำแนกตาม ประสบการณ์ทำงาน	ระดับความคิดเห็น											
	ต่ำกว่า 1 ปี			1 - 5 ปี			6 - 10 ปี			มากกว่า 10 ปี		
ค่าเฉลี่ย	ส่วน	ระดับ	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	ระดับ	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	ระดับ	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	ระดับ	
(\bar{X})	เบี่ยงเบน	ความ	(\bar{X})	เบี่ยงเบน	ความ	(\bar{X})	เบี่ยงเบน	ความ	(\bar{X})	เบี่ยงเบน	ความ	
	มาตรฐาน	คิดเห็น	มาตรฐาน	คิดเห็น	มาตรฐาน	คิดเห็น	มาตรฐาน	คิดเห็น	มาตรฐาน	คิดเห็น	มาตรฐาน	
	(S.D)		(S.D)		(S.D)		(S.D)		(S.D)		(S.D)	
1. ด้านแนวความคิดการลงโทษ ประหารชีวิต	3.88	0.600	มาก	3.23	0.839	ปาน กลาง	3.26	0.653	ปาน กลาง	2.61	0.771	ปาน กลาง
2. ด้านความเหมาะสมตาม อนุสัญญาและเปรียบเทียบกับ ต่างประเทศ	3.23	0.831	ปาน กลาง	3.40	0.712	ปาน กลาง	3.44	0.755	มาก	3.53	0.637	ปาน กลาง
3. ด้านนโยบายกระบวนการ ยุติธรรมต่อการลงโทษประหาร ชีวิตของประเทศไทย	3.05	0.747	ปาน กลาง	3.17	0.701	ปาน กลาง	3.04	0.601	ปาน กลาง	2.86	0.618	ปาน กลาง
รวม	3.38	0.726	ปาน กลาง	3.26	0.750	ปาน กลาง	3.24	0.669	ปาน กลาง	3	0.675	ปาน กลาง

จากตารางที่ 4.22 พบว่า ความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความ สอดคล้อง ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทยกับต่างประเทศ จำแนกตามประสบการณ์ทำงานโดยภาพรวม พบว่า

ประสบการณ์ทำงาน ต่ำกว่า 1 ปี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.38 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.726

ประสบการณ์ทำงาน 1 - 5 ปี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.750

ประสบการณ์ทำงาน 6 - 10 ปี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.24 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.669

ประสบการณ์ทำงาน มากกว่า 10 ปี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.675

เมื่อพิจารณาประสบการณ์ทำงาน ต่ำกว่า 1 ปี พบว่า ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิตที่มี ค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.88 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่า 0.600รองลงมาคือ ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญา และเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.831 และ ด้าน นโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทยมีค่าเฉลี่ยคือ 3.05 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.747 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาประสบการณ์ทำงาน 1 - 5 ปี พบว่า ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและ เปรียบเทียบกับต่างประเทศที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.40 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่า 0.712 รองลงมาคือ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต มีค่าเฉลี่ยคือ 3.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.839 และ ด้าน นโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยคือ 3.17 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.701 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาประสบการณ์ทำงาน 6 - 10 ปี พบว่า ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและ เปรียบเทียบกับต่างประเทศ ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.44 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่า 0.755 รองลงมาคือ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต มีค่าเฉลี่ยคือ 3.26 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.653 และ ด้าน นโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยคือ 3.04 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.601 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาประสบการณ์มากกว่า 10 ปี พบว่า ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและ เปรียบเทียบกับต่างประเทศ ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.53 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่า 0.637 รองลงมาคือ ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยคือ 2.86 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.618 และ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต มีค่าเฉลี่ยคือ 2.61 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.771 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.23 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญา ภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน

ด้านแนวคิดการลงโทษ ประหารชีวิต จำแนกตาม ประสบการณ์ทำงาน	ระดับความคิดเห็น											
	ต่ำกว่า 1 ปี			1 - 5 ปี			6-10 ปี			มากกว่า 10 ปี		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
1. การลงโทษประหารชีวิต เป็นการป้องกัน อาชญากรรมในสังคมที่มี ประสิทธิภาพ	3.70	1.046	มาก	2.91	1.176	ปานกลาง	2.60	1.074	ไม่ควร	1.92	1.024	ไม่ควร
2. การลงโทษประหารชีวิต ในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต- ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำ ผิดถึงแก่ความตายเท่านั้น	3.58	0.618	มาก	2.78	1.082	ปานกลาง	2.60	0.852	ไม่ควร	2.23	1.022	ไม่ควร
3. ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่ เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ช่มชู้ยั้ง มากกว่าการแก้แค้นทดแทน	4.18	0.951	มาก	3.80	0.850	มาก	4.42	0.656	มากที่สุด	4.27	0.700	มากที่สุด

ตารางที่ 4.23 (ต่อ)

ด้านแนวความคิดการลงโทษ ประหารชีวิต จำแนกตาม ประสบการณ์ทำงาน	ระดับความคิดเห็น											
	ต่ำกว่า 1 ปี			1 - 5 ปี			6-10 ปี			มากกว่า 10 ปี		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
4. การลงโทษประหารชีวิต เป็นการลงโทษตามสัดส่วน ความผิดที่กระทำลงไป เพื่อ ต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับ โทษที่สาสมมากกว่าการ ยับยั้งการกระทำความผิด	3.82	0.808	มาก	3.34	1.108	ปานกลาง	3.35	0.933	ปานกลาง	2.70	0.888	ปาน กลาง
5. การลงโทษประหารชีวิต ควรใช้กับอาชญากรที่กระทำ ต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความ ตาย (ชีวิต)	4.00	0.866	มาก	3.57	1.098	มาก	3.55	0.966	มาก	2.81	1.124	ปาน กลาง
รวม	3.85	0.875	มาก	3.28	1.062	ปาน กลาง	3.30	0.896	ปาน กลาง	2.78	0.951	ปาน กลาง

จากตารางที่ 4.23 พบว่า ความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความ สอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน โดยภาพรวม พบว่า

ประสบการณ์ทำงาน ต่ำกว่า 1 ปี อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.85 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.875

ประสบการณ์ทำงาน 1 - 5 ปี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.28 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 1.062

ประสบการณ์ทำงาน 6-10 ปี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.896

ประสบการณ์ทำงาน มากกว่า 10 ปี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.78 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.951

เมื่อพิจารณาประสบการณ์ทำงาน ต่ำกว่า 1 ปี พบว่า ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไข ฟื้นฟู ช่มชู้ยั้งมากกว่าการแก้แค้นทดแทน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 4.18 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.951 รองลงมาคือ การลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความ ตาย (ชีวิต) มีค่าเฉลี่ยคือ 3.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.866 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตเป็น การลงโทษตามสัดส่วนความผิดที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสมมากกว่าการยับยั้ง การกระทำ ความผิดมีค่าเฉลี่ยคือ 3.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.808 ต่อมา การลงโทษประหาร ชีวิตเป็นการป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มีประสิทธิภาพ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.70 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.888 และ การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ ความตายเท่านั้น มีค่าเฉลี่ยคือ 2.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.618 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาประสบการณ์ทำงาน 1 - 5 ปี พบว่า ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ช่มชู้ยั้งมากกว่าการแก้แค้นทดแทน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากันคือ 3.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.850 รองลงมาคือ การลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต) มีค่าเฉลี่ยคือ 3.57 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.098 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตเป็นการ ลงโทษตามสัดส่วนความผิดที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสมมากกว่าการยับยั้งการ กระทำ ความผิด มีค่าเฉลี่ยคือ 3.34 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.108 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิต เป็นการป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มีประสิทธิภาพ มีค่าเฉลี่ยคือ 2.91 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.176 และ การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตาย เท่านั้น มีค่าเฉลี่ยคือ 2.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.082 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาประสบการณ์ทำงาน 6 - 10 ปี พบว่า ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ช่มชู้ยั้งมากกว่าการแก้แค้นทดแทน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากันคือ 4.42 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.656 รองลงมาคือ การลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต) มีค่าเฉลี่ยคือ 3.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.966 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตเป็นการ

ลงโทษตามสัดส่วนความผิดที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสมมากกว่าการยับยั้งการกระทำผิด มีค่าเฉลี่ยคือ 3.35 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.933 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตเป็นการป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มีประสิทธิภาพ มีค่าเฉลี่ยคือ 2.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.074 และ การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตายเท่านั้น มีค่าเฉลี่ยคือ 2.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.852 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาประสบการณ์ทำงาน มากกว่า 10 ปี พบว่า ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ช่มชู้ยับยั้งมากกว่าการแก้แค้นทดแทน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากันคือ 4.27 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.700 รองลงมาคือ การลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต) มีค่าเฉลี่ยคือ 2.81 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.124 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษตามสัดส่วนความผิดที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสมมากกว่าการยับยั้งการกระทำผิด มีค่าเฉลี่ยคือ 2.70 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.933 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตายเท่านั้น มีค่าเฉลี่ยคือ 2.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.022 และ การลงโทษประหารชีวิตเป็นการป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มีประสิทธิภาพ มีค่าเฉลี่ยคือ 1.92 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.024 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.24 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประชากรชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญา ภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประชากรชีวิต ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน

ด้านความเหมาะสมตาม อนุสัญญาและเปรียบเทียบกับ ต่างประเทศ จำแนกตาม ประสบการณ์ทำงาน	ระดับความคิดเห็น											
	ต่ำกว่า 1 ปี			1 - 5 ปี			6-10 ปี			มากกว่า 10 ปี		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
6. การลงโทษประชากรชีวิตเป็น การกระทำที่ทารุณโหดร้ายและ ละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน	3.53	1.000	มาก	3.74	0.846	มาก	3.86	0.786	มาก	3.85	0.753	มาก
7. ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้า ร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ ต้องยกเลิกโทษประชากรชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะ ประเทศ	3.35	1.114	ปาน กลาง	3.44	0.928	มาก	3.51	0.786	มาก	3.76	0.633	มาก
8. การยกเลิกโทษประชากรชีวิต ในต่างประเทศทำให้อาญา กรรมเพิ่มสูงขึ้น	3.41	1.00	มาก	3.08	1.194	ปาน กลาง	2.68	1.083	ปาน กลาง	2.27	0.978	ไม่ควร

ตารางที่ 4.24 (ต่อ)

ด้านความเหมาะสมตาม อนุสัญญาและเปรียบเทียบกับ ต่างประเทศ จำแนกตาม ประสบการณ์ทำงาน	ระดับความคิดเห็น											
	ต่ำกว่า 1 ปี			1 - 5 ปี			6-10 ปี			มากกว่า 10 ปี		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
9. ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตใน คดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิก โทษประหารชีวิตในคดีทุก ประเภทเช่นเดียวกัน	2.94	0.826	ปาน กลาง	3.23	0.960	ปาน กลาง	3.42	0.891	มาก	3.68	0.713	มาก
10. ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทาง ปฏิบัติ แต่ยังคงกำหนดโทษ ประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย	3.17	0.882	ปาน กลาง	3.51	0.952	มาก	3.51	0.815	มาก	3.73	0.560	มาก

ตารางที่ 4.24 (ต่อ)

ด้านความเหมาะสมตาม อนุสัญญาและเปรียบเทียบกับ ต่างประเทศ จำแนกตาม ประสบการณ์ทำงาน	ระดับความคิดเห็น											
	ต่ำกว่า 1 ปี			1 - 5 ปี			6-10 ปี			มากกว่า 10 ปี		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณา ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทาง ปฏิบัติเช่นเดียวกัน	3.17	0.882	ปาน กลาง	3.51	0.952	มาก	3.51	0.815	มาก	3.73	0.560	มาก
รวม	3.28	0.964	ปาน กลาง	3.40	0.976	ปาน กลาง	3.39	0.872	ปาน กลาง	3.45	0.615	มาก

จากตารางที่ 4.24 พบว่า ความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความ สอดคล้อง ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ จำแนกตามประสบการณ์ ทำงานโดยภาพรวม พบว่า

ประสบการณ์ทำงาน ต่ำกว่า 1 ปี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.28 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.964

ประสบการณ์ทำงาน 1 - 5 ปี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.976

ประสบการณ์ทำงาน 6-10 ปี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.39 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.872

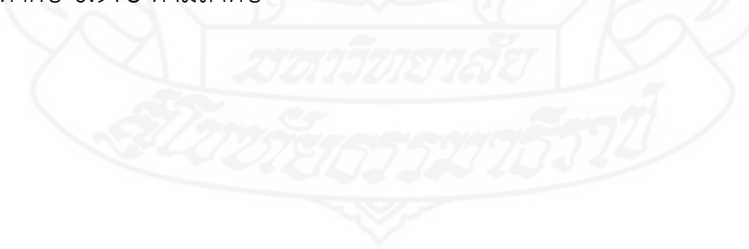
ประสบการณ์ทำงาน มากกว่า 10 ปี อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.45 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.615

เมื่อพิจารณาประสบการณ์ทำงาน ต่ำกว่า 1 ปี พบว่า การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ ทารุณโหดร้ายและละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 3.53 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.000 รองลงมาคือ การยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศทำให้อาญากรรมเพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ย คือ 3.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.000 ต่อมา ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้าร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่ง กำหนดให้ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะประเทศ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.35 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.114 ต่อมา ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษ ประหารชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังคงโทษประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณา ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.17 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.882 และ ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหาร มีค่าเฉลี่ยคือ 2.94 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.826 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาประสบการณ์ทำงาน 1 - 5 ปี พบว่า การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณ โหดร้ายและละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากันคือ 3.74 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.846 รองลงมาคือ ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังคงโทษประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษประหารชีวิต ในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.51 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.952 ต่อมา ประเทศไทย จำเป็นต้องเข้าร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะประเทศ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.44 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.928 ต่อมา ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศ กัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการ ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภทเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.960 และ การยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศทำให้อาญากรรมเพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยคือ 3.08 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.194 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาประสบการณ์ทำงาน 6 - 10 ปี พบว่า การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้ายและละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 3.86 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.786 รองลงมาคือ ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังคงกำหนดคงโทษประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.51 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.815 ต่อมาประเทศไทยจำเป็นต้องเข้าร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะประเทศ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.51 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.786 ต่อมา ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภทเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.42 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.891 และ การยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศทำให้อาณูชากรรมเพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยคือ 2.68 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.083 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาประสบการณ์ทำงาน มากกว่า 10 ปี พบว่า การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้ายและละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 3.85 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.753 รองลงมาคือ ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้าร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะประเทศ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.76 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.633 ต่อมาในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังคงกำหนดคงโทษประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.73 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.560 ต่อมา ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภทเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.68 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.713 การยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศทำให้อาณูชากรรมเพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยคือ 2.27 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.978 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.25 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วม
ไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน

ด้านนโยบายกระบวนการ ยุติธรรมต่อการลงโทษประหาร ชีวิตของประเทศไทย จำแนก ตามประสบการณ์ทำงาน	ระดับความคิดเห็น											
	ต่ำกว่า 1 ปี			1 - 5 ปี			6-10 ปี			มากกว่า 10 ปี		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
11. โทษประหารชีวิตไม่มีความ จำเป็นกับสภาพสังคมไทยใน ปัจจุบัน	2.29	1.104	ไม่ควร	2.70	1.121	ปาน กลาง	2.37	0.960	ไม่ควร	2.17	0.810	ไม่ควร
12. การมีโทษประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลือง งบประมาณในการดูแลนักโทษ	3.47	0.943	มาก	3.04	1.041	ปาน กลาง	3.08	1.018	ปาน กลาง	2.63	1.110	ปาน กลาง
13. หากมีการยกเลิกโทษ ประหารชีวิต แล้วลงโทษจำคุก ตลอดชีวิตแทน ปัญหา อาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่ม สูงขึ้น	3.47	1.178	มาก	2.44	1.230	ไม่ควร	1.95	1.043	ไม่ควร	1.64	0.947	ไม่ควร อย่าง ยิ่ง

ตารางที่ 4.25 (ต่อ)

ด้านนโยบายกระบวนการ ยุทธธรรมต่อการลงโทษ ประหารชีวิตของประเทศไทย จำแนกตามประเภทการ ทำงาน	ระดับความคิดเห็น											
	ต่ำกว่า 1 ปี			1 - 5 ปี			6-10 ปี			มากกว่า 10 ปี		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
14. ในปัจจุบันกระบวนการ ยุติธรรมอาจมีความผิดพลาด เกิดขึ้นได้ ด้วยการประหารชีวิต ผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ ชีวิตกลับคืนมาได้	3.53	1.067	มาก	4.25	0.820	มาก ที่สุด	4.31	0.858	มาก ที่สุด	4.21	0.904	มาก ที่สุด
15. เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการ ประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิตในทาง ปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากล กำหนดให้ประเทศที่มีได้ ประหารชีวิตจริง 10 ปีต้องออก	3.59	0.795	มาก	3.63	1.150	มาก	3.87	1.120	มาก	4.15	0.842	มาก

ตารางที่ 4.25 (ต่อ)

ด้านนโยบายกระบวนการ ยุติธรรมต่อการลงโทษ ประหารชีวิตของประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ ทำงาน	ระดับความคิดเห็น											
	ต่ำกว่า 1 ปี			1 - 5 ปี			6-10 ปี			มากกว่า 10 ปี		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความเห็น
กฎหมายยกเลิกโทษประหาร ชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้อง มีโทษประหารชีวิตต่อไปเพื่อ ปฏิบัติตามปณิธานสากล												
รวม	3.27	0.092	ปาน กลาง	3.21	1.072	ปาน กลาง	3.11	0.999	ปาน กลาง	2.96	0.754	ปาน กลาง

จากตารางที่ 4.25 พบว่า ความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความ สอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรม ต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน โดยภาพรวม พบว่า

ประสบการณ์ทำงาน ต่ำกว่า 1 ปี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.27 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.092

ประสบการณ์ทำงาน 1 - 5 ปี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.21 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 1.072

ประสบการณ์ทำงาน 6-10 ปี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.11 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.999

ประสบการณ์ทำงาน มากกว่า 10 ปี อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.96 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.754

เมื่อพิจารณาประสบการณ์ทำงาน ต่ำกว่า 1 ปี พบว่า เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิตครั้ง ล่าสุด จากที่ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากลกำหนดให้ ประเทศที่มีได้ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมี โทษประหารชีวิตต่อไปเพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากล มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 3.59 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.795 รองลงมาคือ ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ด้วยการ ประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.53 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.067 ต่อมา หากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต แล้วลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรม ในสังคมจะไม่เพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยคือ 3.47 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.178 ต่อมา การมีโทษ ประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการดูแลนักโทษ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.47 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.943 และ โทษประหารชีวิตไม่มีความจำเป็นกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน มีค่าเฉลี่ยคือ 2.29 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.104 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาประสบการณ์ทำงาน 1 - 5 ปี พบว่า ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความ ผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ด้วยการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากันคือ 4.25 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.820 รองลงมาคือ เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิต ครั้งล่าสุด จากที่ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากลกำหนดให้ ประเทศที่มีได้ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมี โทษประหารชีวิตต่อไปเพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากล มีค่าเฉลี่ยคือ 3.63 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.150 ต่อมา การมีโทษประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการดูแลนักโทษ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.04 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.041 ต่อมา โทษประหารชีวิตไม่มีความจำเป็นกับสภาพสังคมไทย ในปัจจุบัน มีค่าเฉลี่ยคือ 2.70 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.121 และ หากมีการยกเลิกโทษประหาร ชีวิต แล้วลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยคือ 2.44 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.230 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาประสบการณ์ทำงาน 6 - 10 ปี พบว่า ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ด้วยการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 4.31 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.858 รองลงมาคือ เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากลกำหนดให้ประเทศที่มีได้ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษประหารชีวิตต่อไปเพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากลมีค่าเฉลี่ยคือ 3.87 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.120 ต่อมา โทษประหารชีวิตไม่มีความจำเป็นกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.08 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.018 ต่อมา ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภทเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 2.37 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.960 และ หากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต แล้วลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยคือ 1.95 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.043 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาประสบการณ์ทำงาน มากกว่า 10 ปี พบว่า ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ด้วยการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 4.21 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.842 รองลงมาคือ เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากลกำหนดให้ประเทศที่มีได้ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษประหารชีวิตต่อไปเพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากล มีค่าเฉลี่ยคือ 4.15 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.842 ต่อมา การมีโทษประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการดูแลนักโทษ มีค่าเฉลี่ยคือ 2.63 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.110 ต่อมา โทษประหารชีวิตไม่มีความจำเป็นกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน มีค่าเฉลี่ยคือ 2.17 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.810 และหากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต แล้วลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยคือ 1.64 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.947 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.26 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามสังกัดหน่วยงาน

ระดับความเหมาะสมการ ลงโทษประหารชีวิตใน ประเทศไทย กรณีศึกษาความ สอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วม ไทยกับต่างประเทศการลงโทษ ประหารชีวิต จำแนกตาม สังกัดหน่วยงาน	ระดับความคิดเห็น											
	กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ			กรมราชทัณฑ์			นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา			ประชาชน		
	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	ระดับ	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	ระดับ	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	ระดับ	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	ระดับ
	(\bar{X})	เบี่ยงเบน	ความ	(\bar{X})	เบี่ยงเบน	ความ	(\bar{X})	เบี่ยงเบน	ความ	(\bar{X})	เบี่ยงเบน	ความ
		มาตรฐาน	คิดเห็น		มาตรฐาน	คิดเห็น		มาตรฐาน	คิดเห็น		มาตรฐาน	คิดเห็น
		(S.D)			(S.D)			(S.D)			(S.D)	
1. ด้านแนวความคิดการลงโทษ ประหารชีวิต	3.70	0.677	มาก	2.68	0.620	ปาน กลาง	2.46	0.705	ไม่ครบ	3.22	0.789	ปาน กลาง
2. ด้านความเหมาะสมตาม อนุสัญญาและเปรียบเทียบกับ ต่างประเทศ	3.22	0.864	ปาน กลาง	3.64	0.484	มาก	3.62	0.530	มาก	3.36	0.776	ปาน กลาง
3. ด้านนโยบายกระบวนการ ยุติธรรมต่อการลงโทษประหาร ชีวิตของประเทศไทย	3.16	0.680	ปาน กลาง	3.24	0.476	ปาน กลาง	2.66	0.557	ปาน กลาง	2.92	0.723	ปาน กลาง
รวม	3.36	0.740	มาก	2.10	0.526	ปาน กลาง	2.91	0.597	ปาน กลาง	3.16	0.762	ปาน กลาง

จากตารางที่ 4.26 พบว่า ความเหมาะสมการลงโทษประชากรชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิทยาศาสตร์ร่วมกับต่างประเทศการลงโทษประชากรชีวิต จำแนกตามสังกัดหน่วยงาน โดยภาพรวม พบว่า

กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.36 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.740

กรมราชทัณฑ์ อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.10 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.526

นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.91 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.597

ประชาชน อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.16 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.762

กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ พบว่า ด้านแนวคิดการลงโทษประชากรชีวิต มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 3.70 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.677 รองลงมาคือ ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.22 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.864 และ ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประชากรชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยคือ 3.16 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.680 ตามลำดับ

กรมราชทัณฑ์ พบว่า ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 3.64 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.484 รองลงมาคือ ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประชากรชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยคือ 3.24 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.476 และ ด้านแนวคิดการลงโทษประชากรชีวิต มีค่าเฉลี่ยคือ 2.68 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.620 ตามลำดับ

นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา พบว่า ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 3.70 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.677 รองลงมาคือ ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.22 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.864 และ ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประชากรชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยคือ 3.16 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.680 ตามลำดับ

ประชาชน พบว่า ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 3.36 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.776 รองลงมาคือ ด้านแนวคิดการลงโทษประชากรชีวิต มีค่าเฉลี่ยคือ 3.22 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.789 และ ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประชากรชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยคือ 2.92 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.723 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.27 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิตจำแนก จำแนกตามสังกัดหน่วยงาน

ด้านแนวคิดการลงโทษ ประหารชีวิตจำแนก ตาม สังกัดหน่วยงาน	ระดับความคิดเห็น											
	กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ			กรมราชทัณฑ์			นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา			ประชาชน		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความเห็น
1. การลงโทษประหารชีวิตเป็น การป้องกันอาชญากรรมใน สังคมที่มีประสิทธิภาพ	3.72	0.969	มาก	1.82	0.747	ไม่ควร	1.64	0.749	ไม่ควร อย่าง ยิ่ง	2.66	1.042	ปาน กลาง
2. การลงโทษประหารชีวิตใน ประเทศไทย ตั้งแต่อดีต - ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิด ถึงแก่ความตายเท่านั้น	3.16	1.017	ปาน กลาง	2.04	0.570	ไม่ควร	2.20	0.925	ไม่ควร	2.90	1.147	ปาน กลาง
3. ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่ เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ชมชู้ยับยิ่ง มากกว่าการแก้แค้นทดแทน	3.88	0.895	มาก	4.34	0.519	มาก ที่สุด	4.40	0.699	มาก ที่สุด	4.14	0.857	มาก

ตารางที่ 4.27 (ต่อ)

ด้านแนวคิดการลงโทษ ประหารชีวิตจำแนก ตาม สังกัดหน่วยงาน	ระดับความคิดเห็น											
	กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ			กรมราชทัณฑ์			นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา			ประชาชน		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
4. การลงโทษประหารชีวิตเป็น การลงโทษตามสัดส่วนความผิด ที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสม มากกว่าการยับยั้งการกระทำ ความผิด	3.90	0.788	มาก	2.54	0.787	ไม่ควร	2.70	0.814	ปาน กลาง	3.24	1.060	ปาน กลาง
5. การลงโทษประหารชีวิตควร ใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อ ผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต)	3.86	1.030	มาก	3.28	0.990	ปาน กลาง	2.44	0.951	มาก	3.46	1.110	มาก
รวม	3.70	0.939	มาก	2.80	0.722	ปาน กลาง	2.67	0.827	ปาน กลาง	3.28	1.043	ปาน กลาง

จากตารางที่ 4.27 พบว่า ความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความ สอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนก จำแนกตามสังกัดหน่วยงาน โดยภาพรวม พบว่า

กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.70 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.939

กรมราชทัณฑ์ อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.722

นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.67 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.827

ประชาชน อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.28 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.043

กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ พบว่า การลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษตามสัดส่วนความผิด ที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสมมากกว่าการยับยั้งการกระทำความผิด มีค่าเฉลี่ย สูงสุดเท่ากับคือ 3.90 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.788 รองลงมาคือ ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้น การแก้ไขฟื้นฟู ช่มชู้ยับยั้งมากกว่าการแก้แค้นทดแทน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.88 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.895 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต) มี ค่าเฉลี่ยคือ 3.86 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.030 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตเป็นการป้องกัน อาชญากรรมในสังคมที่มีประสิทธิภาพ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.72 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.969 และ การ ลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตายเท่านั้น 3.16 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.017 ตามลำดับ

กรมราชทัณฑ์ พบว่า ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ช่มชู้ยับยั้งมากกว่าการแก้ แค้นทดแทน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 4.34 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.519 รองลงมาคือ การ ลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต) มีค่าเฉลี่ยคือ 3.28 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.990 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษตามสัดส่วนความผิด ที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสมมากกว่าการยับยั้งการกระทำความผิด มีค่าเฉลี่ยคือ 2.54 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.787 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต- ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตายเท่านั้น มีค่าเฉลี่ยคือ 2.04 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.570 และ การลงโทษประหารชีวิตเป็นการป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มีประสิทธิภาพ มีค่าเฉลี่ยคือ 1.28 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.747 ตามลำดับ

นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา พบว่า ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับ ต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 4.40 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.699 รองลงมาคือ การ ลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษตามสัดส่วนความผิดที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่ สาสมมากกว่าการยับยั้งการกระทำความผิด มีค่าเฉลี่ยคือ 2.70 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.814 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต) มีค่าเฉลี่ย

คือ 2.44 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.951 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตายเท่านั้น มีค่าเฉลี่ยคือ 2.20 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.925 และ การลงโทษประหารชีวิตเป็นการป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มีประสิทธิภาพ เท่านั้น มีค่าเฉลี่ยคือ 1.64 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.749 ตามลำดับ

ประชาชน พบว่า ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ช่มชู้ยั้งมากกว่าการแก้แค้นทดแทน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 4.14 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.857 รองลงมาคือ การลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต) มีค่าเฉลี่ยคือ 3.46 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.110 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษตามสัดส่วนความผิดที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสมมากกว่าการยับยั้งการกระทำความผิด มีค่าเฉลี่ยคือ 3.24 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.060 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตายเท่านั้น มีค่าเฉลี่ยคือ 2.90 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.147 และ ลงโทษประหารชีวิตเป็นการป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มีประสิทธิภาพ มีค่าเฉลี่ยคือ 2.66 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.042 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.28 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญา ภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ จำแนกตามสังกัดหน่วยงาน

ด้านความเหมาะสมตาม อนุสัญญาและเปรียบเทียบกับ ต่างประเทศ ตามสังกัด หน่วยงาน	ระดับความคิดเห็น											
	กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ			กรมราชทัณฑ์			นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา			ประชาชน		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
6. การลงโทษประหารชีวิตเป็น การกระทำที่ทารุณโหดร้ายและ ละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน	3.50	1.015	มาก	3.66	0.519	มาก	4.20	0.534	มาก	3.86	0.880	มาก
7. ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้า ร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะ ประเทศ	3.32	1.019	ปาน กลาง	3.74	0.443	มาก	3.90	0.462	มาก	3.44	0.972	มาก
8. การยกเลิกโทษประหารชีวิต ในต่างประเทศทำให้อาญา กรรมเพิ่มสูงขึ้น	3.42	1.011	มาก	2.74	0.899	ปาน กลาง	1.80	0.857	ไม่ควร อย่าง ยิ่ง	2.66	1.109	ปาน กลาง

ตารางที่ 4.28 (ต่อ)

ด้านความเหมาะสมตาม อนุสัญญาและเปรียบเทียบกับ ต่างประเทศ ตามสังกัด หน่วยงาน	ระดับความคิดเห็น											
	กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ			กรมราชทัณฑ์			นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา			ประชาชน		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
9. ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตใน คดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิก โทษประหารชีวิตในคดีทุก ประเภทเช่นเดียวกัน	2.92	0.965	ปาน กลาง	3.76	0.431	มาก	3.88	0.435	มาก	3.26	1.026	ปาน กลาง
10. ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ ยกเลิกโทษประหารชีวิต ในทางปฏิบัติ แต่ยังคง	3.18	0.983	ปาน กลาง	3.70	0.505	มาก	3.84	0.418	มาก	3.60	0.968	มาก

ตารางที่ 4.28 (ต่อ)

ด้านความเหมาะสมตาม อนุสัญญาและเปรียบเทียบกับ ต่างประเทศ ตามสังกัด หน่วยงาน	ระดับความคิดเห็น											
	กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ			กรมราชทัณฑ์			นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา			ประชาชน		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
โทษประหารชีวิตไว้ในทาง กฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควร พิจารณายกเลิกโทษประหารชีวิต ในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน												
รวม	3.26	0.802	ปาน กลาง	3.52	0.559	มาก	3.52	0.541	มาก	3.36	0.991	ปาน กลาง

จากตารางที่ 4.28 พบว่า ความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความ สอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญา และเปรียบเทียบกับต่างประเทศ ตามสังกัดหน่วยงาน โดยภาพรวม พบว่า

กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.26 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.802

กรมราชทัณฑ์ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.559

นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.541

ประชาชน อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.36 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.991

กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ พบว่า การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้าย และละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 3.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.015 รองลงมาคือ การยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศทำให้อาญากรรมเพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยคือ 3.42 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.011 ต่อมา ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้าร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้อง ยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะประเทศ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.32 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.019 ต่อมา ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทาง ปฏิบัติ แต่ยังคงกำหนดคงโทษประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษประหาร ชีวิตในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.18 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.983 และ ในกลุ่ม ประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทย ก็ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภทเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 2.92 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.965ตามลำดับ

กรมราชทัณฑ์ พบว่า ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษ ประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท เช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 3.76 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.431 รองลงมาคือ ประเทศ ไทยจำเป็นต้องเข้าร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะ ประเทศ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.74 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.443 ต่อมา ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังคงกำหนดคงโทษประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.70 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.505 ต่อมา การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้ายและละเมิดต่อหลัก สิทธิมนุษยชน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.66 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.519 ตามลำดับ และ ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้าร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้อง กับอารยะประเทศ มีค่าเฉลี่ยคือ 2.74 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.899

นักวิชาการด้านอาชีวศึกษา พบว่า การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้ายและละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 4.20 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.534 รองลงมาคือ ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้าร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะประเทศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 3.90 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.462 ต่อมาในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภทเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.88 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.435 ต่อมา ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังคงกำหนดคงโทษประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.84 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.418 และ การยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศทำให้อาณูชากรรมเพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยคือ 1.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.857 ตามลำดับ

ประชาชน พบว่า การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้ายและละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 3.86 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.880 รองลงมาคือ ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังคงกำหนดคงโทษประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.968 ต่อมา ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้าร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะประเทศ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.44 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.972 ต่อมา ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภทเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยคือ 3.26 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.026 และ การยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศทำให้อาณูชากรรมเพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยคือ 2.66 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.109 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.29 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย จำแนกตามสังกัดหน่วยงาน

ด้านนโยบายกระบวนการ ยุติธรรมต่อการลงโทษ ประหารชีวิตของประเทศไทย ตามสังกัดหน่วยงาน	ระดับความคิดเห็น											
	กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ			กรมราชทัณฑ์			นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา			ประชาชน		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความเห็น
11. โทษประหารชีวิตไม่มีความ จำเป็นกับสภาพสังคมไทยใน ปัจจุบัน	2.74	1.157	ปาน กลาง	1.82	0.747	ไม่ควร	2.24	0.591	ไม่ควร	2.62	1.007	ปาน กลาง
12. การมีโทษประหารชีวิต ทำให้ รัฐไม่ต้องสิ้นเปลือง งบประมาณในการดูแลนักโทษ	3.24	0.980	ปาน กลาง	3.56	0.860	มาก	2.24	0.959	ไม่ควร	2.58	1.031	ไม่ควร
13. หากมีการยกเลิกโทษ ประหารชีวิต แล้วลงโทษจำคุก ตลอดชีวิตแทน ปัญหา อาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่ม สูงขึ้น	2.84	1.017	ปาน กลาง	1.56	0.951	ไม่ควร อย่างยิ่ง	1.28	0.453	ไม่ควร อย่าง ยิ่ง	2.56	1.327	ไม่ควร

ตารางที่ 4.29 (ต่อ)

ด้านนโยบายกระบวนการ ยุติธรรมต่อการลงโทษ ประหารชีวิตของประเทศไทย ตามสังกัดหน่วยงาน	ระดับความคิดเห็น											
	กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ			กรมราชทัณฑ์			นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา			ประชาชน		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
14. ในปัจจุบันกระบวนการ ยุติธรรมอาจมีความผิดพลาด เกิดขึ้นได้ ด้วยการประหารชีวิต ผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ ชีวิตกลับคืนมาได้	3.60	0.832	มาก	4.80	0.451	มาก ที่สุด	4.04	0.879	มาก	4.32	0.935	มาก ที่สุด
15. เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการ ประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิต ในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากล กำหนดให้ประเทศที่มีได้ ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้อง	3.54	0.838	มาก	4.70	0.543	มาก ที่สุด	4.24	0.431	มาก ที่สุด	3.20	1.228	ปาน กลาง

ตารางที่ 4.29 (ต่อ)

ด้านนโยบายกระบวนการ ยุติธรรมต่อการลงโทษ ประหารชีวิตของประเทศไทย ตามสังกัดหน่วยงาน	ระดับความคิดเห็น											
	กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ			กรมราชทัณฑ์			นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา			ประชาชน		
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความ คิดเห็น
ออกกฎหมายยกเลิกโทษ ประหารชีวิต) ประเทศไทยจึง ยังคงต้องมีโทษประหารชีวิต ต่อไปเพื่อปฏิบัติตามปณิธาน สากล												
รวม	3.19	0.964	ปาน กลาง	3.28	0.710	ปาน กลาง	2.80	0.662	ปาน กลาง	3.05	1.105	ปาน กลาง

จากตารางที่ 4.29 พบว่า ความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความ สอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรม ต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย ตามสังกัดหน่วยงานภาพรวม พบว่า

กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.19 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.964

กรมราชทัณฑ์ อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.28 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.710

นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.80 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.662

ประชาชน อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.05 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.105

กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ พบว่า ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความผิดพลาดเกิดขึ้น ได้ ด้วยการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 3.60 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.832 รองลงมาคือ เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ไม่ ได้ลงโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากลกำหนดให้ประเทศที่มีได้ ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษประหารชีวิต ต่อไปเพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากล มีค่าเฉลี่ยคือ 3.54 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.838 ต่อมา การมี โทษประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการดูแลนักโทษ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.24 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.980 ต่อมา หากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต แล้วลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยคือ 2.84 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.017 และ โทษประหารชีวิตไม่มีความจำเป็นกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน มีค่าเฉลี่ยคือ 2.74 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 1.157 ตามลำดับ

กรมราชทัณฑ์ พบว่า ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ด้วยการ ประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 4.80 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.451 รองลงมาคือ เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ไม่ได้ ลงโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากลกำหนดให้ประเทศที่มีได้ประหาร ชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษประหารชีวิตต่อไป เพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากล มีค่าเฉลี่ยคือ 4.70 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.543 ต่อมา การมีโทษ ประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการดูแลนักโทษ มีค่าเฉลี่ยคือ 3.56 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 0.860 ต่อมา โทษประหารชีวิตไม่มีความจำเป็นกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน มีค่าเฉลี่ยคือ 1.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.747 และ หากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต แล้วลงโทษจำคุก ตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่มสูงขึ้น 1.56 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.951 ตามลำดับ

นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา พบว่า เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากลกำหนดให้ประเทศที่มีได้ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษประหารชีวิตต่อไปเพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากล มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 4.25 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.431 ลำดับรองลงมา ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ด้วยการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับคือ 4.04 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.879 ต่อมา การมีโทษประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการดูแลนักโทษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.24 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.959 ต่อมา โทษประหารชีวิตไม่มีความจำเป็นกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.24 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.591 หากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิตแล้วลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.28 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.453 ตามลำดับ

ประชาชน พบว่า ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ด้วยการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ 4.32 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.935 รองลงมาคือ เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากลกำหนดให้ประเทศที่มีได้ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษประหารชีวิตต่อไปเพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากล มีค่าเฉลี่ยคือ 3.20 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.228 ต่อมา โทษประหารชีวิตไม่มีความจำเป็นกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน มีค่าเฉลี่ยคือ 2.62 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.007 ต่อมา การมีโทษประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการดูแลนักโทษ มีค่าเฉลี่ยคือ 2.58 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.031 และ หากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต แล้วลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยคือ 2.56 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.327 ตามลำดับ

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาข้อเสนอแนะความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษา
ความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต

ตารางที่ 4.30 เปรียบเทียบความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง
อนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามเพศ

ระดับความเหมาะสมการ ลงโทษประหารชีวิตใน ประเทศไทย กรณีศึกษา ความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคร่วมไทยกับ ต่างประเทศการลงโทษ ประหารชีวิต จำแนกตามเพศ	ระดับความคิดเห็น				T-value	Sig.
	ชาย		หญิง			
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)		
1. ด้านแนวคิดการลงโทษ ประหารชีวิต	2.79	0.753	3.40	0.871	-5.176	0.000
2. ด้านความเหมาะสมตาม อนุสัญญาและเปรียบเทียบกับ ต่างประเทศ	3.52	0.625	3.33	0.809	1.707	0.090
3. ด้านนโยบาย กระบวนการยุติธรรมต่อ การลงโทษประหารชีวิต ของประเทศไทย	2.94	0.590	3.08	0.751	-1.345	0.181

จากตารางที่ 4.30 พบว่าผลการทดสอบด้วยสถิติ t-test เพื่อเปรียบเทียบความเหมาะสมการ
ลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการ
ลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามเพศ พบว่า ค่า Sig. มากกว่า 0.05 สรุปผลทดสอบว่า บุคลากรแห่งหนึ่งที่มี
เพศแตกต่างกัน จะมีความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง
อนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต ที่ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐาน

ตารางที่ 4.31 เปรียบเทียบความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง
อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามอายุ

ระดับความเหมาะสมการ ลงโทษประหารชีวิตใน ประเทศไทย กรณีศึกษา ความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทย กับต่างประเทศการ ลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามอายุ							
	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.	
1. ด้านแนวคิดการลงโทษ ประหารชีวิต	ระหว่างกลุ่ม	13.505	3	4.502	6.816	0.000*	
	ภายในกลุ่ม	129.450	196	0.660			
	รวม	142.955	199				
2. ด้านความเหมาะสม ตามอนุสัญญาและ เปรียบเทียบกับ ต่างประเทศ	ระหว่างกลุ่ม	1.113	3	0.371	0.753	0.522	
	ภายในกลุ่ม	96.567	196	0.493			
	รวม	97.680	199				
3. ด้านนโยบาย กระบวนการยุติธรรมต่อ การลงโทษประหารชีวิต ของประเทศไทย	ระหว่างกลุ่ม	3.478	3	1.159	2.788	0.042*	
	ภายในกลุ่ม	81.517	196	0.416			
	รวม	84.995	199				
รวม	ระหว่างกลุ่ม	4.345	3	1.448	6.474	0.000*	
	ภายในกลุ่ม	43.850	196	0.224			
	รวม	48.195	199				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.31 เมื่อดำเนินการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) พบว่าเมื่อจำแนกตามอายุที่แตกต่างกันทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ และด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษ

ประชากรชีวิตของประเทศไทย โดยใช้สถิติ F-Test พบว่า ค่า Sig. ในแต่ละด้านมีค่าน้อยกว่านัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า บุคลากรที่แตกแตกต่างกัน ทั้ง 3 ด้านโดยภาพรวม จึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อจำแนกรายด้านก็พบว่า ความเหมาะสมการลงโทษประชากรชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประชากรชีวิตที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อด้านแนวคิดการลงโทษประชากรชีวิต ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประชากรชีวิตของประเทศไทย และโดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงได้การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) รายละเอียดดังตารางที่ 4.31.1 – 4.31.3

ตารางที่ 4.31.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านแนวคิดการลงโทษประชากรชีวิต จำแนกตามอายุ

อายุ	อายุไม่เกิน 25 ปี อายุ 25 – 40 ปี อายุ 41 – 55 ปี อายุ 56 ปี ขึ้นไป				
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	3.75	3.10	2.73	2.62
อายุไม่เกิน 25 ปี	3.75	-	0.64*	1.02	1.13
อายุ 25 – 40 ปี	3.10	-	-	-0.37*	0.48
อายุ 41 – 55 ปี	2.73	-	-	-	0.11
อายุ 56 ปี ขึ้นไป	2.62	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.31.1 พบว่า บุคลากรผู้ตอบแบบสอบถาม มีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมการลงโทษประชากรชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประชากรชีวิต แตกต่างกัน ด้านแนวคิดการลงโทษประชากรชีวิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) พบว่า คู่ที่มีความแตกต่างกัน ได้แก่ บุคลากรที่มีอายุ ไม่เกิน 25 ปี มีความคิดเห็นมากกว่าอายุ 25 – 40 ปี และ บุคลากรที่มีอายุ 25 – 40 ปี มีความคิดเห็นน้อยกว่า อายุ 56 ปี ขึ้นไป

ตารางที่ 4.31.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย จำแนกตามอายุ

อายุ	อายุไม่เกิน 25 ปี อายุ 25 – 40ปี อายุ 41 – 55 ปี อายุ 56 ปี ขึ้นไป				
	ค่าเฉลี่ย (X)	3.00	3.09	2.85	2.62
อายุไม่เกิน 25	3.00	-	-0.09	0.15	0.37
อายุ 25 – 40 ปี	3.09	-	-	0.24*	0.46*
อายุ 41 – 55 ปี	2.85	-	-	-	0.22
อายุ 56 ปี ขึ้นไป	2.62	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 4.31.2 พบว่า บุคลากรผู้ตอบแบบสอบถาม มีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต แตกต่างกัน ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) พบว่า คู่ที่มีความแตกต่างกัน ได้แก่ บุคลากรอายุ 25 – 40 ปี มีความคิดเห็นมากกว่า อายุ 41 – 55 ปี และอายุ 56 ปี ขึ้นไป

ตารางที่ 4.31.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย จำแนกตามอายุ ด้านภาพรวม

อายุ	อายุไม่เกิน 25 ปี อายุ 25 – 40ปี อายุ 41 – 55 ปี อายุ 56 ปี ขึ้นไป				
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	3.50	3.21	3.01	2.75
อายุไม่เกิน 25	3.50	-	0.28*	0.48*	0.75*
อายุ 25 – 40ปี	3.21	-	-	0.20*	0.46*
อายุ 41 – 55 ปี	3.01	-	-	-	0.26
อายุ 56 ปี ขึ้นไป	2.75	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 4.31.3 พบว่า บุคลากรผู้ตอบแบบสอบถาม มีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต แตกต่างกัน ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ 0.05 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) พบว่า คู่ที่มีความแตกต่างกัน ได้แก่ บุคลากรที่มีอายุไม่เกิน 25 ปี มีความคิดเห็นมากกว่าบุคลากรที่มีอายุ 25 – 40ปี , อายุ 41 – 55 ปี , อายุ 56 ปี ขึ้นไป และบุคลากรที่มีอายุ 25 – 40ปี มีความคิดเห็นมากกว่า อายุ 41 – 55 ปี และอายุ 56 ปี ขึ้นไป

ตารางที่ 4.32 เปรียบเทียบความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามการศึกษา

ระดับความเหมาะสมการ ลงโทษประหารชีวิตใน ประเทศไทย กรณีศึกษา ความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทย กับต่างประเทศการ ลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามการศึกษา	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
1. ด้านแนวคิดการลงโทษ ประหารชีวิต	ระหว่างกลุ่ม	17.585	3	5.862	9.164	0.000*
	ภายในกลุ่ม	125.370	196	0.640		
	รวม	142.955	199			
2. ด้านความเหมาะสม ตาม อนุ สั ญ ญา และ เป รื ย บ เ ที ย บ กั บ ต่างประเทศ	ระหว่างกลุ่ม	.682	3	0.227	0.459	0.711
	ภายในกลุ่ม	96.998	196	0.495		
	รวม	97.680	199			
3. ด้านนโยบาย กระบวนการยุติธรรมต่อ การลงโทษประหารชีวิต ของประเทศไทย	ระหว่างกลุ่ม	12.017	3	4.006	10.758	0.000*
	ภายในกลุ่ม	72.978	196	0.372		
	รวม	84.995	199			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	3.699	3	1.233	5.432	0.001*
	ภายในกลุ่ม	44.496	196	0.227		
	รวม	48.195	199			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.32 เมื่อดำเนินการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) พบว่าเมื่อจำแนกตามการศึกษาที่แตกต่างกันทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ และด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย โดยใช้สถิติ F-Test พบว่า ค่า Sig. ในแต่ละด้านมีค่าน้อยกว่านัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า บุคลากรที่แตกต่างต่างกัน ทั้ง 3 ด้านโดยภาพรวม จึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อจำแนกรายด้านก็พบว่า ความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องอนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิตที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย และโดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จึงได้การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) รายละเอียดดังตารางที่ 4.32.1 – 4.32.3

ตารางที่ 4.32.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามการศึกษา

การศึกษา	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอก
		2.37	3.26	2.70	3.00
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2.37	-	-0.89*	-0.32	-0.62
ปริญญาตรี	3.26	-	-	0.56*	0.26
ปริญญาโท	2.70	-	-	-	-0.29
ปริญญาเอก	3.00	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.32.1 พบว่า บุคลากรผู้ตอบแบบสอบถาม มีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต แตกต่างกัน ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) พบว่า คู่ที่มีความแตกต่างกัน คือ บุคลากรที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นน้อยกว่าระดับการศึกษาปริญญาตรี และบุคลากรที่มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นมากกว่าปริญญาโท

ตารางที่ 4.32.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย จำแนกตามการศึกษา

การศึกษา	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอก
การศึกษา		3.00	3.20	2.70	2.60
ต่ำกว่าปริญญาตรี	3.00	-	-0.20	0.29	0.40
ปริญญาตรี	3.20	-	-	0.50*	0.60*
ปริญญาโท	2.70	-	-	-	0.10
ปริญญาเอก	2.60	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.32.2 พบว่า บุคลากรผู้ตอบแบบสอบถาม มีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต แตกต่างกัน ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) พบว่า คู่ที่มีความแตกต่างกัน คือ บุคลากรที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี มีความคิดเห็นมากกว่าระดับการศึกษาปริญญาโท และปริญญาเอก

ตารางที่ 4.32.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย จำแนกตามการศึกษา ด้านภาพรวม

การศึกษา	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอก
การศึกษา		3.00	3.27	3.00	3.00
ต่ำกว่าปริญญาตรี	3.00	-	-0.27	0.00	0.00
ปริญญาตรี	3.27	-	-	0.27*	0.27
ปริญญาโท	3.00	-	-	-	0.00
ปริญญาเอก	3.00	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.32.3 พบว่า บุคลากรผู้ตอบแบบสอบถาม มีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศการ

ลงโทษประหารชีวิต แตกต่างกัน ด้านแนวความคิดลงโทษประหารชีวิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) พบว่า คู่ที่มีความแตกต่างกัน คือ บุคลากรที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี มีความคิดเห็นมากกว่าระดับการศึกษาปริญญาโท

ตารางที่ 4.33 เปรียบเทียบความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน

ระดับความเหมาะสมการ ลงโทษประหารชีวิตใน ประเทศไทย กรณีศึกษา ความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับ ต่างประเทศการลงโทษ ประหารชีวิต จำแนกตาม ประสบการณ์ทำงาน	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
1. ด้านแนวความคิดลงโทษ ประหารชีวิต	ระหว่างกลุ่ม	32.426	3	10.809	19.167	0.000*
	ภายในกลุ่ม	110.529	196	0.564		
	รวม	142.955	199			
2. ด้านความเหมาะสมตาม อนุสัญญาและเปรียบเทียบ กับต่างประเทศ	ระหว่างกลุ่ม	1.576	3	0.525	1.071	0.362
	ภายในกลุ่ม	96.104	196	0.490		
	รวม	97.680	199			
3. ด้านนโยบาย กระบวนการยุติธรรมต่อ การลงโทษประหารชีวิต ของประเทศไทย	ระหว่างกลุ่ม	3.087	3	1.029	2.462	0.064
	ภายในกลุ่ม	81.908	196	0.418		
	รวม	84.995	199			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	6.312	3	2.104	9.846	0.000*
	ภายในกลุ่ม	41.883	196	0.214		
	รวม	48.195	199			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.33 เมื่อดำเนินการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) พบว่าเมื่อจำแนกตามประสบการณ์ทำงานที่แตกต่างกันทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านแนวความคิดการลงโทษประหารชีวิต ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ และด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย โดยใช้สถิติ F-Test พบว่า ค่า Sig. ในแต่ละด้านมีค่าน้อยกว่านัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า บุคลากรที่แตกต่างกัน ทั้ง 3 ด้านโดยภาพรวม จึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อจำแนกรายด้านก็พบว่า ความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องอนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิตที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อด้านแนวความคิดการลงโทษประหารชีวิต และโดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงได้การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) รายละเอียดดังตารางที่ 4.33.1 – 4.33.2

ตารางที่ 4.33.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านแนวความคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน

	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ต่ำกว่า 1 ปี	1 – 5 ปี	6 – 10 ปี	มากกว่า 10 ปี
ประสบการณ์ ทำงาน		3.88	3.23	3.26	2.61
ต่ำกว่า 1 ปี	3.88	-	0.64*	0.61*	1.26*
1 – 5 ปี	3.23	-	-	-0.32	0.61*
6 – 10 ปี	3.26	-	-	-	0.65*
มากกว่า 10 ปี	2.61	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.33.1 พบว่า บุคลากรผู้ตอบแบบสอบถาม มีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต แตกต่างกัน ด้านแนวความคิดการลงโทษประหารชีวิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) พบว่า คู่ที่มีความแตกต่างกัน คือ บุคลากรที่มีประสบการณ์ทำงาน 1 – 5 ปี , 6 – 10 ปี และ มากกว่า 10 ปี มีความคิดเห็นมากกว่า ประสบการณ์ทำงานต่ำกว่า 1 ปี และบุคลากรที่มีประสบการณ์มากกว่า 10 ปี มีความคิดเห็นมากกว่าบุคลากรที่มีประสบการณ์ 1 – 5 ปี , 6 – 10 ปี

ตารางที่ 4.33.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน ด้านภาพรวม

	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ต่ำกว่า 1 ปี	1 – 5 ปี	6 – 10 ปี	มากกว่า 10 ปี
ประสบการณ์ ทำงาน		3.14	3.34	3.24	2.96
ต่ำกว่า 1 ปี	3.14	-	0.71	0.16	0.44*
1 – 5 ปี	3.34	-	-	0.95	0.37*
6 – 10 ปี	3.24	-	-	-	0.27*
มากกว่า 10 ปี	2.96	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.33.2 พบว่า บุคลากรผู้ตอบแบบสอบถาม มีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต แตกต่างกัน ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) พบว่า คู่ที่มีความแตกต่างกัน คือ บุคลากรที่มีประสบการณ์ทำงาน ต่ำกว่า 1 ปี , 1 – 5 ปี , 6 – 10 ปี มีความคิดเห็นมากกว่าบุคลากรที่มีประสบการณ์ทำงาน มากกว่า 10 ปี

ตารางที่ 4.34 เปรียบเทียบความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง
อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามระดับหน่วยงาน

ระดับความเหมาะสมการ ลงโทษประหารชีวิตใน ประเทศไทย กรณีศึกษา ความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทย กับต่างประเทศการ ลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามระดับ หน่วยงาน							
	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.	
1. ด้านแนวคิดการลงโทษ ประหารชีวิต	ระหว่างกลุ่ม	46.575	3	15.525	31.572	0.000*	
	ภายในกลุ่ม	96.380	196	0.492			
	รวม	142.955	199				
2. ด้านความเหมาะสม ตาม อนุ สั ญ ญา และ เป รื ย บ เ ที ย บ กั บ ต่างประเทศ	ระหว่างกลุ่ม	6.280	3	2.093	4.489	0.005*	
	ภายในกลุ่ม	91.400	196	0.466			
	รวม	97.680	199				
3. ด้านนโยบาย กระบวนการยุติธรรมต่อ การลงโทษประหารชีวิต ของประเทศไทย	ระหว่างกลุ่ม	10.255	3	3.418	8.964	0.000*	
	ภายในกลุ่ม	74.740	196	0.381			
	รวม	84.995	199				
รวม	ระหว่างกลุ่ม	4.895	3	1.632	7.386	0.000*	
	ภายในกลุ่ม	43.300	196	0.221			
	รวม	48.195	199				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.34 เมื่อดำเนินการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) พบว่าเมื่อจำแนกตามประเภทการทำงานที่แตกต่างกันทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ และด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย โดยใช้สถิติ F-Test พบว่า ค่า Sig. ในแต่ละด้านมีค่าน้อยกว่า นัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า บุคลากรที่แตกต่างกัน ทั้ง 3 ด้านโดยภาพรวม จึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อจำแนกรายด้านก็พบว่า ความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิตที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย และโดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงได้การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) รายละเอียดดังตารางที่ 4.34.1 – 4.34.4

ตารางที่ 4.34.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามระดับหน่วยงาน

หน่วยงาน	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	กรมคุ้มครองสิทธิ และเสรีภาพ	กรมราชทัณฑ์	นักวิชาการด้าน อาชญาวิทยา	ประชาชน
		3.70	2.68	2.46	3.22
กรมคุ้มครองสิทธิ และเสรีภาพ	3.70	-	1.02*	1.24*	0.48*
กรมราชทัณฑ์	2.68	-	-	0.22	-0.54*
นักวิชาการด้าน อาชญาวิทยา	2.46	-	-	-	-0.76*
ประชาชน	3.22	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.34.1 พบว่า บุคลากรผู้ตอบแบบสอบถาม มีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต แตกต่างกัน ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) พบว่า คู่ที่มีความแตกต่างกัน คือ บุคลากรหน่วยงานกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ มีความคิดเห็นมากกว่า บุคลากรหน่วยงานกรมราชทัณฑ์ นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา และประชาชน และบุคลากรหน่วยงานกรมราชทัณฑ์ และนักวิชาการด้านอาชญาวิทยา มีความคิดเห็นน้อยกว่าประชาชน

ตารางที่ 4.34.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ จำแนกตามระดับหน่วยงาน

หน่วยงาน	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	กรมคุ้มครองสิทธิ และเสรีภาพ	กรมราชทัณฑ์	นักวิชาการด้าน อาชญาวิทยา	ประชาชน
		3.22	3.64	3.62	3.36
กรมคุ้มครองสิทธิ และเสรีภาพ	3.22	-	-0.42*	-0.40*	-0.14
กรมราชทัณฑ์	3.64	-	-	0.02	0.28
นักวิชาการด้าน อาชญาวิทยา	3.62	-	-	-	0.26
ประชาชน	3.36	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.34.2 พบว่า บุคลากรผู้ตอบแบบสอบถาม มีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมการ
ลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการ
ลงโทษประหารชีวิต แตกต่างกัน ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ 0.05 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant
Difference :LSD) พบว่า คู่ที่มีความแตกต่างกัน คือ บุคลากรหน่วยงานกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ มีความ
คิดเห็นน้อยกว่าบุคลากรหน่วยงานกรมราชทัณฑ์ และนักวิชาการด้านอาชญาวิทยา

ตารางที่ 4.34.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศ ไทยจำแนกตามระดับหน่วยงาน

หน่วยงาน	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	กรมคุ้มครองสิทธิ และเสรีภาพ	กรมราชทัณฑ์	นักวิชาการด้าน อาชญาวิทยา	ประชาชน
		3.16	3.24	2.66	2.92
กรมคุ้มครองสิทธิ และเสรีภาพ	3.16	-	-0.08	0.50*	0.24
กรมราชทัณฑ์	3.24	-	-	0.58*	0.32*
นักวิชาการด้าน อาชญาวิทยา	2.66	-	-	-	-0.26*
ประชาชน	2.92	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.34.3 พบว่า บุคลากรผู้ตอบแบบสอบถาม มีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต แตกต่างกัน ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) พบว่า คู่ที่มีความแตกต่างกัน คือ บุคลากรหน่วยงานกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ และกรมราชทัณฑ์มีความคิดเห็นมากกว่า บุคลากรนักวิชาการด้านอาชญาวิทยา และประชาชน และนักวิชาการด้านอาชญาวิทยามีความคิดเห็นน้อยกว่าประชาชน

ตารางที่ 4.34.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศ ไทยจำแนกตามระดับหน่วยงาน ด้านภาพรวม

หน่วยงาน	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	กรมคุ้มครองสิทธิ และเสรีภาพ	กรมราชทัณฑ์	นักวิชาการด้าน อาชญาวิทยา	ประชาชน
		3.36	3.16	2.92	3.18
กรมคุ้มครองสิทธิ และเสรีภาพ	3.36	-	0.20*	0.44*	0.18
กรมราชทัณฑ์	3.16	-	-	0.24*	-0.02
นักวิชาการด้าน อาชญาวิทยา	2.92	-	-	-	-0.26*
ประชาชน	3.18	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.34.4 พบว่า บุคลากรผู้ตอบแบบสอบถาม มีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต แตกต่างกัน ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference :LSD) พบว่า คู่ที่มีความแตกต่างกัน คือ บุคลากรหน่วยงานกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ มีความคิดเห็นมากกว่าบุคลากรกรมราชทัณฑ์ และนักวิชาการด้านอาชญาวิทยา และบุคลากรหน่วยงานกรมราชทัณฑ์ มีความคิดเห็นมากกว่านักวิชาการด้านอาชญาวิทยา และนักวิชาการด้านอาชญาวิทยา มีความคิดเห็นน้อยกว่าประชาชน

สรุปผลรวมการทดสอบสมมติฐานการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ

ตารางที่ 4.35 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ

ข้อ	สมมติฐานการวิจัย	ผลการทดสอบสมมติฐาน	
		เป็นตามสมมติฐาน	ไม่เป็นตามสมมติฐาน
1.	ข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างประจำ ในหน่วยงาน กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กรมราชทัณฑ์ นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา และประชาชน มีความเห็นต่อปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ โดยรวมทั้ง 3 ด้านอยู่ในระดับเหมาะสมมากถึงระดับเหมาะสมมากที่สุด (ระดับ 4-5)		✓
2.	ข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างประจำ ในหน่วยงาน กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กรมราชทัณฑ์ นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา และประชาชน ที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน และสังกัดหน่วยงานที่แตกต่างกัน น่าจะมีความเห็นต่อปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ ในระดับเหมาะสมที่แตกต่างกัน		✓
	(2.1) เพศ		
	(2.2) อายุ	✓	
	(2.3) ระดับการศึกษา	✓	
	(2.4) ประสบการณ์ในการทำงาน	✓	
	(2.5) สังกัดหน่วยงาน	✓	

ตารางที่ 4.36 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษา
ความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศ

ข้อเสนอแนะ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
<p>1. ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต</p> <p>1.1 โทษประหารชีวิตในคดีอาญาที่มีความร้ายแรงอยู่บนพื้นฐานการแก้แค้นทดแทน และเป็นการข่มขู่ยับยั้งไม่ให้เกิดการกระทำผิดซ้ำ</p> <p>1.2 การลงโทษอาญาต้องอยู่บนหลักสิทธิมนุษยชน คือการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดและสังคม ตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง โดยกรมราชทัณฑ์ต้องปฏิบัติตามต่อโทษ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักโทษกลับตัวและฟื้นฟูสู่สังคม ผู้ที่กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนจะต้องไปรับการจำแนกที่เหมาะสม แก้วและสถานะทางกฎหมาย ดังนั้น การที่รัฐสนับสนุนการยกเลิกโทษประหารชีวิต ต้องดำเนินการด้านฟื้นฟูแก้ไขผู้กระทำผิดและสังคมอย่างจริงจัง และมีประสิทธิภาพเพื่อให้สอดคล้องกับพันธกรณีระหว่างประเทศที่ประเทศไทยเป็นภาคี</p> <p>1.3 การลงโทษประหารชีวิตยังมีความจำเป็นในคดีพิเศษ และการกระทำผิดต่อเด็กและสตรี เพื่อให้เกิดความยับยั้งในการกระทำความผิด</p>	46	23
<p>2. ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ</p> <p>2.1 โทษประหารชีวิตไม่ถือเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนภายใต้กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง และไม่ใช้โทษนี้กับเยาวชน ซึ่งโทษประหารชีวิตของไทยสอดคล้องกับอนุสัญญาที่ประเทศไทยเป็นภาคีแล้วในปัจจุบัน</p> <p>2.2 กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ไม่ได้ห้ามการประหารชีวิต แต่ยอมรับในกรณีความผิดร้ายแรงสูงสุดเป็นความเป็นผิดที่เจตนาฆ่าผู้อื่นให้ถึงแก่ความตาย แต่ประเทศมีความผิดโทษประหารชีวิตที่ไม่สอดคล้องกับกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง เช่น ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ความต่อทรัพย์สินในกรณีเป็นเหตุถึงแก่ความตาย ดังนั้น จึงต้องทบทวนความผิดดังกล่าว สำหรับเด็กและเยาวชนมีการยกเว้นโทษประหารชีวิตในเด็ก ส่วนสตรีตั้งครรภ์ก็เช่นกัน</p> <p>2.3 การลงโทษในปัจจุบัน ควรมุ่งเน้นวัตถุประสงค์เพื่อการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดเป็นสำคัญ มากกว่าแนวคิดการแก้แค้นทดแทน</p>	38	19

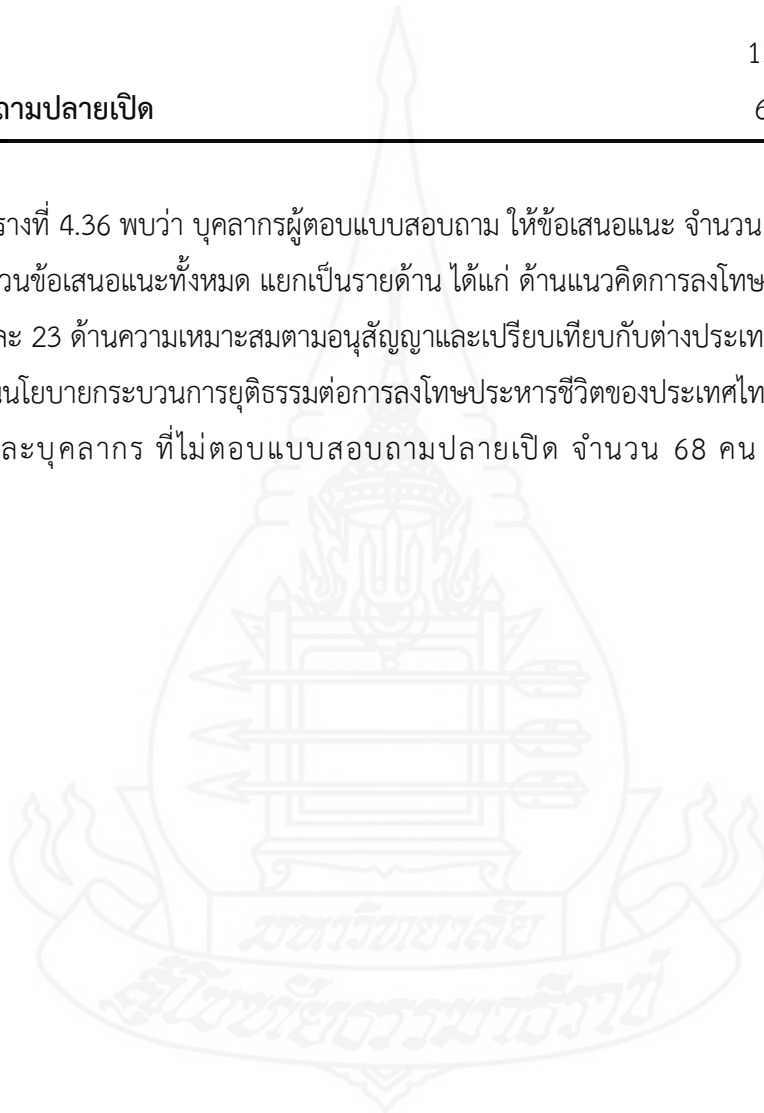
ตารางที่ 4.36 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
<p>3. ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย</p> <p>3.1 รัฐบาลควรมีนโยบายที่ชัดเจน ในการศึกษาแนวทางและความเป็นไปได้ในการยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้หลักสิทธิมนุษยชนดำเนินการต่อไป และยังเป็นประเด็นที่มีความขัดแย้งทางความคิดอย่างมากในสังคมไทย เช่น ควรบังคับโทษจำคุกตลอดชีวิตอย่างจริงจังแทนการลงโทษประหารชีวิต ความมุ่งแก้ไขโครงสร้างฐานความผิดที่ต้องจำคุกตามกฎหมายเพื่อลดปริมาณนักโทษในคดี มุ่งแก้ไขปัญหาในสังคมที่เป็นพื้นฐานของการก่อให้เกิดอาชญากรรม ควรมีการปรับปรุงปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมไทยมากกว่าการยกเลิกโทษประหารชีวิต ควรเพิ่มระบบการตรวจสอบข้อเท็จจริงอย่างถูกต้องและโปร่งใส เป็นต้น</p> <p>3.2 ควรมีการกำหนดไว้ในกฎหมายอย่างชัดเจน ว่าผู้ที่กระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์ ต่อผู้อื่นจนถึงแก่ชีวิตต้องได้รับโทษประหารชีวิต ให้ได้รับโทษตลอดชีวิต โดยไม่มีการยกเว้นหรือการอภัยโทษ</p> <p>3.3 ควรส่งเสริมกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ ที่ให้ผู้กระทำผิดได้รับผิดชอบต่อการกระทำของตน โดยการชดเชยเยียวยาให้แก่ผู้เสียหายโดยตรงและผู้ที่เกี่ยวข้องร่วมกันกำหนดแผนบำบัดฟื้นฟูและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้กระทำความผิด</p> <p>3.4 ส่งเสริมนโยบายเรื่องสิทธิมนุษยชนอย่างจริงจังเพื่อสร้างประชากรที่มีคุณภาพมีความรู้ ความเข้าใจ ให้ตระหนักในเรื่องสิทธิมนุษยชน เป็นประชากรที่มีความประพฤติและจิตสำนึกที่มีคุณภาพไม่ละเมิดผู้อื่นอย่างร้ายแรง</p> <p>3.5 บัญญัติโทษประหารชีวิตคงไว้ในทางทฤษฎีมีการประกาศใช้ในวงกว้าง แต่ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติในช่วงเวลา 10 ปีจากนี้และหาแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว เพื่อให้สอดคล้องกับกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและการเมือง /อนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรมหรือย่ำ /อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เป็นต้น โดยหาวิธีลงโทษอื่น เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - การจำกัดเสรีภาพเป็นพิเศษ (มากกว่าเสรีภาพในการเดินทางที่ต้องอาศัยอยู่ในสถานกักกัน) โดยไม่มีการลดโทษ - การมีโครงสร้างหรือส่วนราชการพิเศษสำหรับลงโทษ ดูแล เยียวยา และสร้างพื้นที่ให้ผู้กระทำความผิดร้ายแรงระดับโทษประหารชีวิต สามารถใช้ชีวิตอย่างเป็นปกติได้ โดยมีหน่วยงาน/เจ้าหน้าที่รัฐเป็นผู้กำกับดูแล เช่น การเป็นลูกจ้างหรือนำคนเหล่านี้ไว้ในระบบส่วนราชการพิเศษ ก่อให้เกิดรายได้หรือประโยชน์แก่ทางราชการ 	48	24

ตารางที่ 4.36 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ตลอดชีวิต ทั้งนี้ เพื่อมิให้เป็นภาระของทัศนสถาน และเพื่อคัดแยกกลุ่มนักโทษ ร้ายแรงออกเป็นสัดส่วน เป็นต้น		
ผู้ให้ข้อเสนอแนะ	132	66
ผู้ไม่ตอบแบบสอบถามปลายเปิด	68	34

จากตารางที่ 4.36 พบว่า บุคลากรผู้ตอบแบบสอบถาม ให้ข้อเสนอแนะ จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 66 โดยจากจำนวนข้อเสนอแนะทั้งหมด แยกเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 23 ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 19 ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 24 และบุคลากร ที่ไม่ตอบแบบสอบถามปลายเปิด จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 34

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาคำถามเรื่อง “ปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ” ผู้วิจัย ได้ทำวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงสำรวจ โดยใช้แบบสอบถาม เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัย คือ (1) เพื่อศึกษาปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ (2) เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน และ (3) เสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทยตามอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ เป็นการศึกษาเชิงผสมวิธี แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ การวิจัยเชิงคุณภาพ ศึกษาโดยการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย รายงานการวิจัย 16 เล่ม และอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ 3 ฉบับ โดยวิธีวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อสรุปผลเกี่ยวกับแนวคิดในการลงโทษประหารชีวิตของแต่ละประเทศที่มีค่านิยม และกฎหมายที่แตกต่างกัน เพื่อนำไปสู่การกำหนดเป็นนโยบายของประเทศไทยที่เหมาะสมต่อไป ส่วนการวิจัยเชิงปริมาณ โดยศึกษาประชากร ประกอบด้วย ข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างประจำ ในหน่วยงาน กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กรมราชทัณฑ์ นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา และประชาชน จำนวน 200 คน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษา สถิติการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ การทดสอบค่าทีที่ทดสอบ และค่าความแปรปรวนทางเดียว ซึ่งสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1.สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์งานวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าที่ปัจจุบันใช้วิธีการฉีดสารพิษหรือฉีดยาให้กับผู้ต้องโทษประหารชีวิต แทนที่จะใช้วิธีการประหารชีวิตอย่างในสมัยก่อนที่เน้นไปในการทรมานร่างกายให้เจ็บปวด การประจานให้ประชาชน และสังคมเกิดความเกรงกลัวต่อโทษที่ได้รับหากได้กระทำความผิด นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังเห็นด้วยในแนวทางปฏิบัติในการประหารชีวิตซึ่งก็คือ 1) การประหารชีวิตจะต้องไม่กระทำอย่างเปิดเผยต่อหน้าสาธารณชน 2) ผู้ถูกลงโทษประหารชีวิตจะต้องถึงแก่ความตายอย่างรวดเร็วหรือได้รับความเจ็บปวดทรมานให้น้อยที่สุด และ 3) การประหารชีวิตจะต้องก่อให้เกิดความเสียหายต่อสภาพร่างกายของผู้ถูกลงโทษ

ส่วนความเห็นในเชิงนโยบายเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต ผู้วิจัยคิดว่าประเทศไทยกำหนดแนวทางการลงโทษประหารชีวิตที่สอดคล้องต่อแนวทางของสหประชาชาติ หรืออนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศก็ตาม ก็อาจเกิดความผิดพลาดด้วยการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ควรเกิดอย่างยิ่งในกระบวนการยุติธรรม

ดังนั้น ประเทศไทยจึงควรมหาแนวทางที่เหมาะสมในการใช้โทษประหารชีวิต โดยเป็นไปตามทฤษฎีแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด นั่นก็คือ การใช้โทษประหารชีวิตเฉพาะในคดีอุกฉกรรจ์สะท้อนขวัญต่อสังคมเป็นภัยร้ายแรงต่อสาธารณชน ส่วนคดีที่มีโทษประหารชีวิตอย่างอื่นควรพิจารณาหาวิธีการพักโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมาใช้ หรือการนำมาตรการแทนการลงโทษประหารชีวิตคือ การใช้โทษจำคุกกระยะยาวที่มีกำหนดระยะเวลาแน่นอนในการฟื้นฟู ด้วยการนำนักโทษประหารไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมในด้านต่าง ๆ เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของนักโทษด้วยความพร้อมก่อนได้รับการฟื้นฟู เพื่อให้เกิดจิตสำนึกในการกลับตัวเป็นคนดี และกลับเข้าไปอยู่ในสังคมได้อย่างปลอดภัย

1.1 ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

เพศ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 64.5 และเพศหญิง จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 35.5

อายุ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 25 – 40 ปี จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 60 รองลงมาคืออยู่ในช่วงอายุ 45 - 55 ปี จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 60 ช่วงอายุไม่เกิน 25 ปี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 6 และช่วงอายุ 56 ปีขึ้นไป จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4

ระดับการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 56.5 รองลงมาจบการศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 37 จบการศึกษาต่ำกว่าระดับปริญญาตรี จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4 และจบการศึกษาระดับปริญญาเอก จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5

ประสบการณ์การทำงาน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อายุงานมากกว่า 10 ปี จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 45.5 รองลงมาอายุงานต่ำกว่า 1 – 5 ปี จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 23.5 อายุงานต่ำกว่า 6 – 10 ปี จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 22.5 และอายุงานต่ำกว่า 1 ปี จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5

หน่วยงานที่สังกัด พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 200 คน สังกัด กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 25 สังกัดกรมราชทัณฑ์ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 25 เป็นนักวิชาการด้านอาชีวศึกษา จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 25 และเป็นประชาชนทั่วไป จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 25

1.2 ผลการวิเคราะห์ปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ (ในภาพรวม)

พบว่าความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ พบว่าในภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ

(\bar{X}) = 3.153 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ S.D = 0.734 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ (\bar{X}) = 3.46 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ S.D = 0.700 รองลงมาคือ ด้านแนวความคิดการลงโทษประหารชีวิต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ (\bar{X}) = 3.01 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ S.D = 0.847 และด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ (\bar{X}) = 2.99 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ S.D = 0.656

1.3 ระดับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องอนุสัญญาภาควิทยุกับต่างประเทศ (รายด้าน)

1.3.1 ด้านแนวความคิดการลงโทษประหารชีวิต พบว่า ในภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ (\bar{X}) = 3.114 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ S.D = 1.036 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ช่มชู้ยั้งยิ่งมากกว่าการแก้แค้นทดแทน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ (\bar{X}) = 4.19 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ S.D = 0.779 รองลงมาคือ ข้อการลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ (\bar{X}) = 3.26 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ S.D = 1.139 รองลงมาคือ การลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษตามสัดส่วนความผิดที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสมมากกว่าการยับยั้งการกระทำความผิด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ (\bar{X}) = 3.09 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ S.D = 1.015 รองลงมาคือ การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตายเท่านั้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ (\bar{X}) = 2.57 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ S.D = 1.043 และน้อยสุดคือ ข้อการลงโทษประหารชีวิตเป็นการป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มีประสิทธิภาพ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ (\bar{X}) = 2.46 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ S.D = 1.206 ตามลำดับ

1.3.2 ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ พบว่า ในภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ (\bar{X}) = 3.418 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ S.D = 0.879 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้ายและละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ (\bar{X}) = 3.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ S.D = 0.810 รองลงมาคือ ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้าร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะประเทศ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ (\bar{X}) = 3.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ S.D = 0.806 รองลงมาคือ ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังคงกำหนดคงโทษประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ (\bar{X}) = 3.58 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ S.D = 0.798 รองลงมาคือ ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษ

ประชากรชีวิตในคดีทุกประเภทเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 3.45$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.855$ และน้อยสุดคือ การยกเลิกโทษประชากรชีวิตในต่างประเทศทำให้อาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 2.66$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 1.124$ ตามลำดับ

1.3.3 ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประชากรชีวิตของประเทศไทย พบว่า ในภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 3.086$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 1.028$ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ด้วยการประชากรชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 4.19$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.904$ รองลงมาคือ เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประชากรชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ไม่ได้ลงโทษประชากรชีวิตในทางปฏิบัติ มาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากลกำหนดให้ประเทศที่มีได้ประชากรชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประชากรชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษประชากรชีวิตต่อไป เพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากลมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 3.92$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 1.004$ รองลงมาคือ การมีโทษประชากรชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการดูแลนักโทษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 2.91$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 1.087$ รองลงมาคือ โทษประชากรชีวิตไม่มีความจำเป็นกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 2.35$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.966$ และน้อยสุดคือ หากมีการยกเลิกโทษประชากรชีวิต แล้วลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่มสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 2.06$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 1.180$ ตามลำดับ

1.4 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประชากรชีวิต จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล (จำแนกตามเพศ)

เพศชาย มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 3.416$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.656$ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า เพศชายมีความคิดเห็นด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประชากรชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ $(\bar{X}) = 3.94$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.590$ รองลงมาคือ ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 3.52$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.625$ และน้อยสุดคือ ด้านแนวคิดการลงโทษประชากรชีวิต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 2.79$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.753$

เพศหญิง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 3.286$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.810$ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า เพศหญิงมีความคิดเห็นด้านแนวคิดการลงโทษประชากรชีวิต มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ $(\bar{X}) = 3.40$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.871$ รองลงมาคือ ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 3.52$

และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.809$ และน้อยสุดคือ ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 3.08$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.751$

1.5 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล (จำแนกตามอายุ)

ช่วงอายุไม่เกิน 25 ปี มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 3.33$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.696$ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ช่วงอายุไม่เกิน 25 ปี มีความคิดเห็นด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ $(\bar{X}) = 3.75$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.621$ รองลงมาคือ ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 3.25$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.866$ และน้อยสุดคือ ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 3.00$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.603$

ช่วงอายุ 25 – 40 ปี มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 3.20$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.728$ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ช่วงอายุ 25 – 40 ปี มีความคิดเห็นด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ $(\bar{X}) = 3.75$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.621$ รองลงมาคือ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต มีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 3.43$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.807$ และน้อยสุดคือ ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 3.09$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.673$

ช่วงอายุ 41 – 55 ปี มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 3.04$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.669$ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ช่วงอายุ 41 – 55 ปี มีความคิดเห็นด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ $(\bar{X}) = 3.55$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.622$ รองลงมาคือ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต มีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 2.85$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.546$ และน้อยสุดคือ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต ค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 2.73$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.841$ ตามลำดับ

ช่วงอายุ 56 ปี ขึ้นไป มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 2.90$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.919$ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ช่วงอายุ 56 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ $(\bar{X}) = 3.50$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.925$ รองลงมาคือ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต และด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย ที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับคือ $(\bar{X}) = 2.62$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.916$ เท่ากัน

1.6 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล (จำแนกตามระดับการศึกษา)

ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 2.95$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.426$ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ $(\bar{X}) = 3.50$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่า $S.D = 0.534$ รองลงมาคือ ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 3.00$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.000$ และน้อยสุดคือ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิตมีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 2.37$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.744$

ระดับการศึกษาปริญญาตรี มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 3.29$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.692$ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ระดับการศึกษาปริญญาตรี มีความคิดเห็นด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ $(\bar{X}) = 3.43$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่า $S.D = 0.705$ รองลงมาคือ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิตมีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 3.26$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.744$ และน้อยสุดคือ ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 3.20$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.629$

ระดับการศึกษาปริญญาโท มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 2.95$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.724$ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ระดับการศึกษาปริญญาโท มีความคิดเห็นด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ $(\bar{X}) = 3.47$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่า $S.D = 0.706$ รองลงมาคือ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต มีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 2.70$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.855$ และน้อยสุดคือ ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทยมีค่าเฉลี่ย $(\bar{X}) = 2.70$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.613$

ระดับการศึกษาปริญญาเอก มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 3.133$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.869$ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ระดับการศึกษาปริญญาเอกมีความคิดเห็นด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ $(\bar{X}) = 3.80$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่า $S.D = 0.836$ รองลงมาคือ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต มีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 3.00$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 1.224$ และน้อยสุดคือ ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทยมีค่าเฉลี่ย $(\bar{X}) = 2.60$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.547$

1.7 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล (จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน)

ประสบการณ์การทำงานต่ำกว่า 1 ปี มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 3.38$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.726$ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ประสบการณ์การทำงานต่ำกว่า 1 ปี มีความคิดเห็นด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ $(\bar{X}) = 3.88$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่า $S.D = 0.600$ รองลงมาคือ ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 3.23$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.831$ และน้อยสุดคือ ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 3.05$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.747$

ประสบการณ์การทำงาน 1 - 5 ปี มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 3.26$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.750$ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ประสบการณ์การทำงาน 1 - 5 ปี มีความคิดเห็นด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ $(\bar{X}) = 3.40$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่า $S.D = 0.712$ รองลงมาคือ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิตมีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 3.23$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.839$ และน้อยสุดคือ ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 3.17$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.701$

ประสบการณ์การทำงาน 6 - 10 ปี มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 3.24$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.669$ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ประสบการณ์ทำงาน 6 - 10 ปี มีความคิดเห็นด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ $(\bar{X}) = 3.44$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่า $S.D = 0.755$ รองลงมาคือ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิตมีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 3.26$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.653$ และน้อยสุดคือ ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 3.04$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.601$

ประสบการณ์การทำงานมากกว่า 10 ปี มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 3.00$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.675$ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ประสบการณ์การทำงานมากกว่า 10 ปี มีความคิดเห็นด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ $(\bar{X}) = 3.53$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่า $S.D = 0.637$ รองลงมาคือ ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 2.86$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.618$ และน้อยสุดคือ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต มีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 2.61$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.771$ ตามลำดับ

1.8 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล (จำแนกตามสังกัดหน่วยงาน)

ผู้ตอบแบบสอบถามสังกัดกรมคุมครองสิทธิและเสรีภาพ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 3.36$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.740$ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามสังกัดกรมคุมครองสิทธิและเสรีภาพมีความคิดเห็นด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ $(\bar{X}) = 3.70$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.677$ รองลงมาคือ ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 3.22$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.864$ และน้อยสุดคือ ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 3.16$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.680$

ผู้ตอบแบบสอบถามสังกัดกรมราชทัณฑ์ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 2.10$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.526$ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามสังกัดกรมราชทัณฑ์มีความคิดเห็นด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ $(\bar{X}) = 3.64$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.484$ รองลงมาคือ ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 3.24$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.476$ และน้อยสุดคือ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต มีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 2.68$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.620$

ผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นนักวิชาการด้านอาชญาวิทยา มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 2.91$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.597$ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นนักวิชาการด้านอาชญาวิทยามีความคิดเห็นด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ $(\bar{X}) = 3.70$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.677$ รองลงมาคือ ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 3.22$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.864$ และน้อยสุดคือ ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 3.16$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.680$

ผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นประชาชนทั่วไป มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $(\bar{X}) = 3.16$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.762$ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นประชาชนทั่วไป มีความคิดเห็นด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับคือ $(\bar{X}) = 3.36$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.776$ รองลงมาคือ ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต มีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 3.22$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.789$ และน้อยสุดคือ ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยคือ $(\bar{X}) = 2.92$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ $S.D = 0.723$

2.อภิปรายผล

การศึกษาวิจัยเรื่องปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษา ความสอดคล้องอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ สามารถอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาดังนี้

2.1 เพื่อศึกษาปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีความสอดคล้องตามอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ

ในภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ มีระดับความคิดเห็นสูงสุด รองลงมาคือด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต และด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย ตามลำดับ โดยอาจเป็นเพราะผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าควรพิจารณการยกเลิกโทษประหารชีวิตเพื่อให้สอดคล้องกับอารยะประเทศ หรือควรดำเนินการปรับข้อกำหนดให้มีความสอดคล้องกับสังคมไทยในปัจจุบัน ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ กนกวรรณ ขวัญดี (2550) ซึ่งได้ศึกษาวิจัยเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตในสังคมไทย โดยผลการศึกษาพบว่า การยกเลิกโทษประหารชีวิตในสังคมไทยปรากฏว่าผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งมีทัศนคติเห็นด้วยต่อการยกเลิกโทษประหารชีวิต มีจำนวน 9 ท่าน ส่วนผู้ให้สัมภาษณ์ที่ไม่เห็นด้วยกับการยกเลิกโทษประหารชีวิตมีจำนวน 6 ท่าน โดยสรุปถึงแม้ว่าผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีความเห็นตรงกันก็คือ ก่อนที่จะประกาศยกเลิกโทษประหารชีวิตในสังคมไทยนั้นควรมีการเตรียมความพร้อมในสังคมเสียก่อน โดยการพัฒนาระบบการยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพ ทั้งในด้านการป้องกัน ควบคุมปัญหาอาชญากรรม การพัฒนาระบบการในการพิจารณาคดี การอำนวยความสะดวกแก่ประชาชน รวมไปถึงการสร้างคุณภาพชีวิตของประชาชนในสังคมให้อยู่ดีมีสุขภายใต้สิ่งแวดล้อมที่ดีเสียก่อน หากสามารถดำเนินการดังกล่าวได้จริง การยกเลิกโทษประหารชีวิตในสังคมไทยก็สามารถทำได้ง่ายขึ้น โดยไม่มีเสียงคัดค้านจากกลุ่มประชาชนที่ไม่เห็นด้วยกับการยกเลิกโทษประหารชีวิต ทั้งนี้ต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน เพื่อร่วมกันสร้างสังคมที่สงบสุข โดยไม่จำเป็นต้องใช้โทษประหารชีวิตในการลงโทษผู้กระทำความผิดต่อไป

2.1.1 ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ อยู่ระดับปานกลาง ซึ่งอภิปรายได้ว่า การลงโทษประหารชีวิตผู้ที่กระทำความผิดตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันมีความคล้ายคลึงกัน เนื่องจากต้องการให้ผู้กระทำความผิดได้รับการลงโทษที่เหมาะสมตามฐานคดีความผิดที่ได้กระทำให้ไป

ทั้งนี้ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ช่มชู้ยั้ย้มมากกว่าการแก้แค้นทดแทน ซึ่งอภิปรายได้ว่า การลงโทษที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟูควรนำมาใช้ในการลงโทษผู้กระทำความผิดในสังคมไทย โดยรัฐควรมีการปรับโครงสร้างทางสังคมให้มีความเสมอภาคเท่าเทียม

ให้ประชาชนมีรายได้คุณภาพชีวิตที่ดีปัญหาอาชญากรรมในสังคมก็จะไม่มี การพัฒนาการลงโทษผู้กระทำผิด โดยโทษอื่น ๆ ก็จะสามารถใช้แทนโทษประหารชีวิตได้ ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เมธินี สารสุวรรณ (2556) ซึ่งได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความเหมาะสมของโทษประหารชีวิตในความผิดตามกฎหมายอาญา โดยผลการศึกษาพบว่า การที่รัฐจะใช้อำนาจลงโทษบุคคลเมื่อได้กระทำความผิดตามกฎหมายอาญา ถือเป็นการใช้ อำนาจกระทบสิทธิเสรีภาพของประชาชนโดยตรง ดังนั้น การลงโทษบุคคลรัฐจึงต้องกระทำโดยมีกฎหมายให้อำนาจ ซึ่งเป็นหน้าที่ของฝ่ายนิติบัญญัติในการบัญญัติกฎหมายขึ้นทั้งส่วนฐานความผิดและการกำหนดโทษ โดยในความผิดที่ต่างกันย่อมมีลักษณะของการกระทำ คุณธรรมทางกฎหมาย ความเสียหายต่อสังคม และ เหตุผลแห่งการกำหนดโทษที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้น การกำหนดโทษในความผิดแต่ละลักษณะจึงจำเป็นต้อง กำหนดให้แตกต่างกันไปตามลักษณะความผิดนั้น ๆ ด้วย อย่างไรก็ตามหากพิจารณาด้วยบทกฎหมายอาญาทั้งใน ประมวลกฎหมายอาญา และกฎหมายพิเศษอื่น ๆ ที่มีโทษทางอาญา จะพบว่า การกำหนดบทลงโทษตามกฎหมายไทยยังคงมีความไม่เหมาะสมหรือไม่ได้สัดส่วนอยู่ในหลายฐานความผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อ พิจารณาถึงโทษประหารชีวิตที่มีการถกเถียงกันเป็นวงกว้างว่าควรมีการยกเลิกเสียหรือไม่ ซึ่งการจะให้เหตุ ผลได้ว่าความผิดอาญาลักษณะใด หรือฐานใด ควรมีการยกเลิกไปซึ่งโทษประหารชีวิตนั้น ก็จำเป็นต้อง วิเคราะห์ถึงลักษณะของความผิดในแต่ละฐานเสียก่อนว่า มีความเหมาะสมกับการกำหนดระวางโทษประหาร ชีวิตมากน้อยเพียงใด

2.1.2 ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ พบว่า ผู้ตอบ แบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษา ความสอดคล้องอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ อยู่ในระดับมาก ซึ่งอภิปรายได้ว่า ความเหมาะสมตาม อนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่าการลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำผิด เป็นสิ่งที่โหดร้าย ขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชน

ทั้งนี้ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้าย และละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน ซึ่งอภิปรายได้ว่า การลงโทษผู้กระทำความผิดโดยการทรมาน ทารุณโหดร้าย และละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน ตามหลักการห้ามมิให้ทรมานหรือลงโทษที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรมนั้น มีบท กำหนดไว้ในกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง และอนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรมหรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี ซึ่งสนธิสัญญาทั้งสองฉบับนี้ ประเทศไทยให้การรับรองและยอมรับที่จะถือปฏิบัติตามข้อบทดังกล่าว ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ฐาปน แสนยะบุตร (2556) ซึ่งได้ศึกษาวิจัยเรื่อง สิทธิในการมีชีวิตกับโทษประหารชีวิตในประเทศไทย โดยผล การศึกษาพบว่า สิทธิในการมีชีวิตเป็นสิทธิเด็ดขาดที่เป็นส่วนหนึ่งและมีธรรมชาติร่วมกับสิทธิมนุษยชน ถือกำเนิดและดำรงอยู่ร่วมกันกับการดำรงอยู่ของเผ่าพันธุ์มนุษย์ ทั้งปัจเจกชนและรัฐไม่สามารถอ้างสิทธิหรือ หน้าที่ใด ๆ เพื่อพรากไปได้ โดยมีสถานะเป็นหลักการที่สำคัญที่สุดหลักการหนึ่งในทัศนะของนิติศาสตร์ ด้วย เหตุว่าหากมนุษย์ไร้ซึ่งสิทธิในการมีชีวิตอย่างเด็ดขาดแล้ว ก็ย่อมส่งผลให้ไม่สามารถเข้าถึงสิทธิประการอื่น ๆ ทั้งในทางมนุษยชนและสิทธิในทางกฎหมายได้เลย ทั้งได้ปรากฏแนวความคิดของการดำรงอยู่และความสำคัญ

อย่างต่อเนื่องในทางปรัชญา ศาสนา ข้อตกลงระหว่างประเทศ นิตินโยบายผ่านทางคำพิพากษาของศาล และกระบวนการนิติบัญญัติในประเทศต่าง ๆ โดยการยืนยันว่าสิทธิในการมีชีวิตมีความสำคัญยิ่งกับการประกันศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และเป็นหลักประกันการรับรองสิทธิมนุษยชนของรัฐต่อประชาชน แม้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยจะได้บัญญัติรับรองการดำรงอยู่ของสิทธิในการมีชีวิต แต่การลงโทษประหารชีวิตก็ยังคงเป็นการลงโทษตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่รุนแรงที่สุดในประเทศไทย ซึ่งการดำรงอยู่ของการลงโทษประหารชีวิตนี้ได้เป็นปฏิปักษ์ต่อสถานะและความสำคัญของการดำรงอยู่ของสิทธิในการมีชีวิตเป็นอย่างยิ่ง โดยเป็นการปฏิเสธความเป็นสิทธิเด็ดขาดของสิทธิในการมีชีวิต และเป็นการอ้างอำนาจหน้าที่ของรัฐที่ได้รับจากปัจเจกชนในการปกป้องสังคมเพื่อกลับไปพรากชีวิตของปัจเจกชนเอง ทั้งที่เหตุผลที่รัฐได้อ้างเพื่อทำลายสถานะและการดำรงอยู่ของสิทธิในการมีชีวิตนี้ เป็นเพียงจินตนาการที่ไม่อาจพิสูจน์ได้อย่างแน่ชัดว่าบรรลุในทางวัตถุประสงค์ เมื่อการยืนยันถึงความสำคัญของสิทธิในการมีชีวิตอันมีความสำคัญยิ่งต่อสิทธิมนุษยชนได้ส่งผลอย่างมีนัยสำคัญต่อการพัฒนากระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยแล้ว การศึกษาและการดำเนินการกระบวนการยกเลิกการลงโทษประหารชีวิตโดยระลึกถึงความสำคัญของสิทธิในการมีชีวิตจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นยิ่ง ซึ่งในระหว่างกระบวนการดังกล่าวประเทศไทยควรมีการนิติบัญญัติกฎหมายระดับพระราชบัญญัติขึ้นเพื่อพักใช้การลงโทษประหารชีวิตไว้ชั่วคราว อันจะเป็นก้าวแรกที่สำคัญและเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนากระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยต่อไป

2.1.3 ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งอภิปรายได้ว่า นโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทยมีความสำคัญต่อประเทศไทยพอสมควร ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความเห็นว่า โทษประหารชีวิตควรคงไว้ โดยควรปรับข้อกฎหมายให้มีความสอดคล้องกับสังคมไทยที่เปลี่ยนแปลงไปเพื่อให้ทันต่อยุคสมัย

ทั้งนี้ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ คือ ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ด้วยการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้ ซึ่งอภิปรายได้ว่า ในกระบวนการยุติธรรมอาจเกิดความผิดพลาดในการดำเนินคดีทางอาญา ถึงแม้ว่าการลงโทษประหารชีวิตจะต้องผ่านกระบวนการยุติธรรมทั้งพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ และศาล แต่ก็ยังมีความเสี่ยงที่เกิดการเลือกปฏิบัติและเกิดการตัดสินที่ผิดพลาดได้ เพราะไม่มีระบบใดที่จะสามารถตัดสินได้อย่างเป็นธรรมสม่ำเสมอโดยไม่มีข้อบกพร่อง โดยเฉพาะการตัดสินให้ใครควรมีชีวิตอยู่หรือใครไม่ควรมีชีวิต หากมีการตัดสินที่ผิดพลาดการลงโทษประหารชีวิตก็เท่ากับว่าได้พรากชีวิตผู้บริสุทธิ์ไปจากโลกนี้แล้ว ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ รักชิณา สุนุกพันธ์ (2562) ซึ่งได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับโทษประหารชีวิต โดยผลการศึกษาพบว่า หากจะมีการยกเลิกโทษประหารชีวิตในกฎหมายอาญา และนำวิธีการลงโทษรูปแบบอื่นมาบังคับใช้แทนการลงโทษประหารชีวิต เมื่อพิจารณาถึงสถานการณ์ปัจจุบันในประเทศไทยที่มีปัญหาอาชญากรรมที่โหดร้ายทารุณนั้นเป็นการไม่เหมาะสมเนื่องจากโทษประหารชีวิตมีประสิทธิภาพในการปราบปรามผู้กระทำความผิด แต่เมื่อพิจารณาถึงฐานความผิดที่

กำหนดโทษประหารชีวิตพบว่าบางฐานความผิด เช่น ความผิดฐานเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ความผิดเจ้าพนักงานเรียกรับสินบน ก็ไม่สมควรที่จะมีการบังคับใช้โทษประหารชีวิตเมื่อเทียบกับสัดส่วนของความผิด ดังนั้น รัฐจึงควรมีการแก้ไขกฎหมายในการกำหนดโทษให้ได้สัดส่วนกับความผิด และมีความสอดคล้องกับ ผลงานวิจัยของ บุญนำ นามฉัตร (2559) ซึ่งได้ศึกษาวิจัยเรื่อง โทษประหารชีวิต ศึกษาสัดส่วนการกำหนดโทษและการบังคับโทษ โดยผลการศึกษาพบว่า สำหรับสัดส่วนของการกำหนดโทษประหารชีวิตนั้น การกระทำความผิด บางอย่างนั้นไม่ได้มีผลกระทบต่อชีวิตและร่างกายของผู้ถูกกระทำความผิด แต่ส่งผลกระทบต่อทางเศรษฐกิจหรือทางสังคม แต่ก็มีระวางโทษถึงขั้นประหารชีวิต ซึ่งอาจจะถือได้ว่าเป็นกำหนดโทษที่มีความร้ายแรงเกินไปจากการกระทำความผิด ไม่ได้สัดส่วนในการกำหนดโทษ จึงต้องพิจารณาฐานความผิดต่าง ๆ ในกฎหมายไทยถึงความเหมาะสมของการกำหนดโทษ เมื่อมีการกำหนดสัดส่วนในการลงโทษที่มีความเหมาะสมแล้ว ในส่วนของขั้นตอนต่อไปเมื่อศาลตัดสินลงโทษผู้กระทำความผิดจนถึงที่สุดแล้ว ต้องมีการบังคับโทษอย่างจริงจังเพื่อให้ผู้กระทำความผิดได้รับการลงโทษที่สมกับการกระทำความผิด และยังเป็นการป้องปรามให้บุคคลทั่วไปให้เกิดความเกรงกลัวมิกล้ากระทำความผิดขึ้นอีก

2.2 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน

2.2.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามเพศ พบว่า เพศชายและเพศหญิง มีความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตที่ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องจากเพศชายและเพศหญิง ก็จะมีความคิดเห็น ข้อเสนอแนะในด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ และด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทยที่แตกต่างกัน ทำให้เพศที่แตกต่างกัน มีทัศนคติที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อนุสรณ์ แก่งสันเทียะ (2543) ที่ได้ศึกษาทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต พบว่าเหตุผลที่สนับสนุนและทำให้ผลการศึกษาปรากฏออกมาว่า เพศหญิงมีความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากเช่นเดียวกับเพศชาย

2.2.2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามอายุ พบว่า อายุที่แตกต่างกัน มีความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องจาก ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มที่อายุน้อยหรืออายุมาก ในด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ และด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทยไม่มีผลต่อทัศนคติการลงโทษประหารชีวิต ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลงานวิจัยของอนุสรณ์ แก่งสันเทียะ (2543) ที่ได้ศึกษาทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต พบว่าระหว่างอายุน้อยและอายุมากไม่มีผลต่อทัศนคติการลงโทษประหารชีวิตนั้น จากการเก็บรวบรวมข้อมูลและการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ทำให้ทราบว่าความคิดเห็นต่อการลงโทษประหารชีวิตของกลุ่มตัวอย่างไม่ว่าจะอยู่ในกลุ่มอายุน้อยหรืออายุมากมีทัศนคติเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตไม่แตกต่างกัน และต่างมองเรื่องโทษประหารชีวิตไปในแนวทางเดียวกัน

2.2.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการยุติธรรม

ต่อการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามการศึกษา พบว่า การศึกษาที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องด้วย ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความความหวังต่อปัญหาและความเหมาะสมที่ต่างกัน จึงมีความคิดเห็นทำให้ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ และด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทยในภาพรวมแตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลงานวิจัยของนายภิสันต์ เจนร่วมจิต (2550) ที่ได้ศึกษาทัศนคติของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีค่าเฉลี่ยมากกว่าผู้มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป แสดงให้เห็นว่า ประชาชนที่ระดับการศึกษาทุกระดับมีทัศนคติเกี่ยวกับวิธีการลงโทษประหารชีวิตใกล้เคียงกัน กรณีที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีทัศนคติเกี่ยวกับวิธีการลงโทษมากกว่า ผู้มีระดับการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไปเพียงเล็กน้อย น่าจะเป็นเพราะประชาชนที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไปมีความรู้ในเรื่องสิทธิมนุษยชนมากกว่า ซึ่งน่าจะสอดคล้องกับแนวคิดสิทธิมนุษยชนเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต

2.2.4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการยุติธรรม

ต่อการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามตามประสบการณ์ทำงาน พบว่า ประสบการณ์ทำงานแตกต่างกันไม่ทำให้ผลที่ได้รับจากการตอบแบบสอบถามมีความแตกต่างกัน

2.2.5 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการยุติธรรม

ต่อการลงโทษประหารชีวิต จำแนกตามสังกัดหน่วยงาน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามสังกัดหน่วยงานที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องด้วย ลักษณะงานของแต่ละหน่วยงานในกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กรมราชทัณฑ์ นักวิชาการด้านอาชญาวิทยา ประชาชน และวัฒนธรรมของแต่ละหน่วยงาน เช่น ผู้บังคับบัญชา เพื่อนร่วมงาน บรรดาญาติ ในการทำงาน แผนการทำงาน อาจเป็นสาเหตุให้มีความคิดเห็นด้านโทษประหารชีวิตที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ภูมิกร ก้อนแก้ว (2557) ที่ศึกษาทัศนคติของเจ้าหน้าที่กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพต่อการลงโทษประหารชีวิต พบว่า เจ้าหน้าที่กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพเห็นด้วยต่อการคงไว้ซึ่งโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ที่มีสถานะทางองค์กรต่างกัน

2.3 เสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทยตามอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ

2.3.1 ด้านแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต จากผลการศึกษาพบว่า การลงโทษอาญาต้องอยู่บนหลักสิทธิมนุษยชน คือการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดและสังคม ตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง การใช้ทฤษฎีการแก้ไขฟื้นฟู จะเป็นการให้โอกาสทั้งกับผู้กระทำความผิดจริงและผู้ที่มีได้กระทำความผิดจริง แต่ถูกพิพากษาลงโทษโดยในกระบวนการแก้ไขฟื้นฟูควรดำเนินการอย่างเป็นระบบ กล่าวคือ มีการคัดกรองวิธีการเป็นรายบุคคล มีการนำสหวิชาชีพมาช่วยในระหว่างที่มีการคุมขัง เป็นต้น โดยอาจออกเป็นนโยบายให้กรมราชทัณฑ์ต้องปฏิบัติต่อโทษ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักโทษกลับตัวและฟื้นฟู

ผู้สังคมน ส่วนผู้ที่กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนจะต้องไปรับการจำแนกที่เหมาะสม แก้วและสถานะทางกฎหมาย ดังนั้น การที่รัฐสนับสนุนการยกเลิกโทษประหารชีวิต ต้องดำเนินการด้านฟื้นฟูแก้ไขผู้กระทำผิดและสังคมอย่างจริงจัง และมีประสิทธิภาพเพื่อให้สอดคล้องกับพันธกรณีระหว่างประเทศที่ประเทศไทยเป็นภาคี

2.3.2 ด้านความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ

จากผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นออกเป็นสองส่วน คือ 1) กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (ICCPR) ไม่ได้ห้ามมีการประหารชีวิต เพียงแต่ได้ระบุภายใต้กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองว่าโทษประหารชีวิตนี้สามารถมีได้ แต่ควรใช้ในเฉพาะบางกรณีที่เป็นอาชญากรรมร้ายแรงที่สุด และควรเป็นไปตามบริบทและวัฒนธรรมของประเทศนั้นๆ และโทษประหารชีวิตไม่ถือเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนภายใต้กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง อีกทั้งไม่บังคับใช้โทษนี้กับเด็กและเยาวชนโดยโทษประหารชีวิตของไทยสอดคล้องกับอนุสัญญาที่ประเทศไทยเป็นภาคีแล้วในปัจจุบัน และ 2) โทษประหารชีวิตเป็นการทำลายสิทธิในการมีชีวิต และไม่สอดคล้องกับกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (ICCPR) โดยเฉพาะกรณีความผิดที่ไม่ใช่ความผิดร้ายแรง most serious crimes อย่างไรก็ตาม โทษประหารชีวิตไม่นำมาใช้ต่อเด็กอยู่แล้ว ความเหมาะสมของประเทศไทย หากยกเลิกโทษประหารชีวิตได้จะเป็นการปฏิรูปการบังคับโทษของประเทศไทยด้วย ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่าการลงโทษประหารชีวิตควรคงไว้ เพราะเห็นว่าหากยกเลิกโทษประหารชีวิตอาจทำให้อาชญากรรมในประเทศไทยสูงขึ้น และมีความเห็นเพิ่มเติมว่าประเทศไทยควรปรับแก้ไขข้อกฎหมาย โดยการผลักดันเรื่องปรับเปลี่ยนนโยบายของฝ่ายการเมือง รัฐบาล รัฐสภา และองค์กรภาคีรัฐ เพราะการปรับเปลี่ยนข้อกฎหมาย นโยบายต้องดำเนินการโดยรัฐสภาผ่านกลไกการผลักดันของรัฐบาล ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องมีการเรียกร้อง เข้าพบเพื่อชี้แจงและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่อหน่วยงานรัฐ เพื่อให้การผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนโยบายเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องรีบดำเนินการต่อไป พร้อมทั้ง หน่วยงานรัฐจะต้องกระทำอย่างเร่งด่วนคือ การนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามกระบวนการยุติธรรม ซึ่งกระบวนการยุติธรรมจะต้องโปร่งใส รวดเร็ว แม่นยำ และเท่าเทียมกัน ยิ่งกระบวนการยุติธรรมเป็นธรรมและรวดเร็วเท่าไร ก็ถือได้ว่าเป็นการเยียวยาเหยื่อหรือผู้เสียหายได้มากเท่านั้น ส่วนกรมราชทัณฑ์เองก็ควรปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ในเรือนจำให้เป็นพื้นที่สำหรับฟื้นฟูพฤติกรรมและสภาพจิตใจของนักโทษให้กลับเป็นคนดี และพร้อมออกไปสู่สังคมภายนอกในฐานะพลเมืองดี รวมทั้งมีการติดตามพฤติกรรมหลังจากออกจากคุก และพยายามส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ดีของผู้ที่พ้นโทษ เพื่อให้สังคมปรับเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อนักโทษ และเป็นการให้โอกาสใหม่ๆ แก่ผู้ที่กลับตัวกลับใจ เพื่อให้คนเหล่านี้ไม่กลับไปกระทำผิดซ้ำ

2.3.3 ด้านนโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย

ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่า กระบวนการบริหารภาครัฐควรมีนโยบายในการปฏิบัติงานที่ชัดเจน โดยมีปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้ ประสิทธิภาพของเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน การบังคับใช้กฎหมาย การเข้าถึงระบบงานยุติธรรมของประชาชน ความโปร่งใสและหลักธรรมาภิบาล (Good governance) เพื่อให้เกิดวิวัฒนาการสังคมเพื่อรอความพร้อม และวิวัฒนาการในการปฏิรูประบบราชทัณฑ์

การขับเคลื่อนเปลี่ยนแปลงอาจต้องแก้ด้วยกฎหมาย แก้ไขข้อบังคับกฎหมาย ดังนั้นอาจทำเป็นขั้นตอน ใช้เป็นการประหารชีวิตนักโทษไปก่อน ปรับปรุงกระบวนการในเรือนจำโดยมีการทำวิจัยให้ได้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิผลการใช้โทษประหารชีวิตในประเทศไทย เปรียบเทียบก่อน-หลังให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจน แล้วเผยแพร่สร้างความเข้าใจให้กับสังคม ใช้การพักการประหารชีวิต ต้องมีกลยุทธ์

3. ข้อเสนอแนะ

ผลจากการศึกษาพบว่า ปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้องอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีข้อเสนอแนะ ดังนี้

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้ประโยชน์

3.1.1 ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบาย

1) ควรมีการศึกษาและปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับโทษประหารชีวิตว่า หากจะยังคงโทษประหารชีวิตจะต้องมีการกำหนดกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมร้ายแรง (Most Serious Crime) ที่มีความชัดเจนและมีลักษณะอาชญากรรมที่ร้ายแรงอย่างแท้จริงตามข้อกำหนดองค์การสหประชาชาติ ซึ่งจะเห็นได้จากผู้ตอบแบบสอบถามกรมคุมครองสิทธิและเสรีภาพ พบว่า การลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษตามสัดส่วนความผิดที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสมมากกว่าการยับยั้งการกระทำผิดมีค่าเฉลี่ยสูงสุดอาจเป็นเพราะเจ้าหน้าที่กรมคุมครองสิทธิและเสรีภาพ เห็นว่าควรมีการผลักดันให้มีการดำเนินการคู่ขนานไปกับมาตรการนำไปสู่การแก้ไขกฎหมาย เช่น การปรับปรุงกฎหมายให้มีประสิทธิภาพ คือจะต้องมีการปรับปรุงระบบกระบวนการยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายในการลงโทษผู้กระทำผิดด้วยความรวดเร็วและแม่นยำ เพื่อให้เกิดผลในการยับยั้งการกระทำผิด เพราะทำให้ผู้ที่คิดจะกระทำผิดเกิดความเกรงกลัวไม่ต้องการกระทำผิด เพราะเล็งเห็นผลว่าหากได้กระทำผิดโอกาสที่จะถูกจับกุมหรือดำเนินคดีสูงมาก เป็นต้น

2) กรมราชทัณฑ์ควรเสนอทางเลือกอื่นนอกเหนือจากโทษประหารชีวิตที่มีผลในการตัดผู้กระทำผิดออกไปจากสังคม เช่น โทษจำคุกตลอดชีวิตโดยไม่มีการอภัยโทษ รัฐควรจัดสรรงบประมาณให้แก่กรมราชทัณฑ์ในการสร้างเรือนจำที่มีความมั่นคงสูงเพื่อคุมขังผู้ที่กระทำผิดร้ายแรง และควรเริ่มพัฒนาโทษอื่นๆ ที่จะสามารถใช้ทดแทนโทษประหารชีวิตได้ เช่น โทษจำคุกตลอดชีวิตโดยไม่มีการอภัยโทษ

3) การกำหนดโทษจำคุกตลอดชีวิตที่มีการพักการลงโทษ สำหรับหลักเกณฑ์ในการกำหนดว่ากรณีใด หรือความผิดฐานใดที่สมควรจะได้รับการพักโทษหรือไม่ได้รับการพักโทษ ควรให้คณะกรรมการของกรมราชทัณฑ์เป็นผู้กำหนดหลักเกณฑ์ดังกล่าว เพื่อเป็นแนวทางลดจำนวนนักโทษในเรือนจำ

4) ควรมีการเพิ่มงบประมาณในการพัฒนากระบวนการยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพ สร้างการรับรู้หรือปรับทัศนคติของสังคม ให้มองนักโทษประหารชีวิตที่เข้าสู่กระบวนการใช้มาตรการอื่นแทน การลงโทษ อย่างปราศจากอคติ และยินยอมพร้อมรับให้บุคคลดังกล่าวกลับคืนสู่สังคมได้อย่างปกติสุข

ดังนั้น ควรที่จะให้มีโทษประหารชีวิตคงอยู่ไว้ในวิธีการโทษสำหรับลงแก่ผู้กระทำความผิด ซึ่งเป็นโทษที่ร้ายแรงและหนักที่สุด เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการข่มขู่ให้ผู้ที่กระทำความผิดให้เกิดความเกรงกลัว โดยที่หน่วยงานของรัฐจำเป็นต้องกำหนดนโยบายการบริหารงานภาครัฐ กำหนดวิธีการลงโทษ มาตรการทางเลือกให้มีความสอดคล้องกับสังคมไทยที่เปลี่ยนแปลงไปเพื่อให้ทันต่อยุคสมัย

3.1.2 ข้อเสนอแนะในเชิงวิชาการ

1) ควรมีการบูรณาการความรู้แบบสหวิชาการแบบอย่างเป็นระบบ ทั้งด้านการเมือง สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และกฎหมาย รวมถึงกลไกกระบวนการอำนาจของรัฐของการบังคับใช้กฎหมายที่จะต้องไปให้เป็นที่ไปตามหลักนิติรัฐและหลักนิติธรรมอย่างมีประสิทธิภาพ

2) กระบวนการยุติธรรมทางอาญาควรคำนึงถึงหลักความได้สัดส่วนตั้งแต่กระบวนการนิติบัญญัติกฎหมายเพื่อความเป็นธรรมในการที่จะบังคับใช้โทษต่อไปเพื่อสอดคล้องกับความผิด

3) กระบวนการยุติธรรมควรมีการจำกัดปริมาณการประหารชีวิต เช่น การใช้โทษอื่นแทนโทษประหารชีวิต แก้ไขฟื้นฟูควรมีมาตรฐานที่ดี และงบประมาณที่เพิ่มขึ้น เพื่อให้เกิดการแก้ไขฟื้นฟูที่มีประสิทธิภาพและเพื่อให้หันมาใช้การแก้ไขฟื้นฟูมากกว่าการแก้แค้นทดแทน เช่นโทษประหารชีวิต รัฐควรมีการปรับโครงสร้างทางสังคม การศึกษา และสถานภาพทางเศรษฐกิจให้ประชาชนในสังคมมีความเสมอภาคและเท่าเทียม รวมทั้งมีรายได้และมีคุณภาพชีวิตที่ดีเพื่อป้องกันการเกิดอาชญากรรมเพราะหากสามารถถ่วงกันอาชญากรรมได้โทษประหารชีวิตก็ไม่จำเป็นอีกต่อไป

4) กระทรวงยุติธรรมและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรณรงค์ให้ความรู้ความเข้าใจแก่สังคมไทยเกี่ยวกับโทษประหาร และกรมราชทัณฑ์ กรมคุมประพฤติ กรมสุขภาพจิต ศาลยุติธรรมและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเพิ่มบทบาทครอบครัวและชุมชนในการคุมประพฤติผู้กระทำความผิดภายใต้การกำกับดูแลของผู้คุมประพฤติและคำสั่งหรือคำพิพากษา

5) กระทรวงยุติธรรม ควรมีการลงโทษโดยใช้หลักยุติธรรมแบบบูรณาการหรือสมานฉันท์(Restorative justice) โดยเน้นไปที่มาตรการที่จะช่วยเหลือและฟื้นฟูเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าอาชญากรหรือผู้กระทำความผิด โดยแนวคิดนี้จะเป็นมาตรการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้กลับไปสู่สภาพเดิมและเป็นมาตรการที่จะทำให้อาชญากรและผู้กระทำความผิดเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเขาและสามารถกลับคืนสู่สังคมได้อย่างปกติ ผู้วิจัยมองว่าหากดูแนวคิดของประเทศแอฟริกาได้นำหลักการดังกล่าวมาใช้เยียวยาความขัดแย้งระหว่างชาวผิวขาวและผิวดำและในประเทศสหรัฐอเมริกาได้นำมาตรการนี้มาใช้เพิ่มจากการกักขังผู้กระทำความผิด บทลงโทษแบบสมานฉันท์ที่ใช้กันอย่างแพร่หลายที่สุดก็คือการที่ผู้กระทำความผิดต้องจ่ายค่าชดเชยให้กับเหยื่อ (restitution) และมาตรการการให้บริการแก่ชุมชน (community service) มาตรการการลงโทษดังกล่าวนี้ส่วนมากจะนำมาใช้กับคดีทางด้านทรัพย์สิน และในบางครั้งก็นำมาใช้กับคดีด้านยาเสพติดและคดี

เกี่ยวกับอาวุธในประเทศสหรัฐอเมริกาเน้นการลงโทษโดยการให้บริการแก่สังคม ซึ่งหากนำมาปรับใช้ในประเทศไทยโดยปรับเปลี่ยนนโยบาย อาจทำให้ไม่เกิดปัญหานักโทษล้นเรือนจำได้

3.2 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

- 1) ควรมีการศึกษาว่าการลงโทษประหารชีวิตแบบใด เหมาะสมกับโทษประเภทไหน อย่างไร
- 2) ควรมีการศึกษาเชิงสำรวจถึงทัศนคติของประชาชนต่อการยกเลิกโทษประหารชีวิตในสังคมไทยอย่างกว้างขวาง ครอบคลุมทุกกลุ่มอาชีพ เช่น กลุ่มนักศึกษา กลุ่มทางการเมือง กลุ่มประชาชน เป็นต้น เพื่อเป็นแนวทางในการลงโทษผู้กระทำผิดที่เหมาะสม ถูกต้องตรงตามความต้องการของประชาชนในสังคมอย่างแท้จริง
- 3) ควรมีการศึกษาความคิดเห็นของประชาชนว่ามีความคิดเห็นอย่างไรต่อการอภัยโทษ

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สภามหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ ขวัญดี. (2550). *การยกเลิกโทษประหารชีวิตในสังคมไทย*. การบริหารงานยุติธรรม (วิทยานิพนธ์ คณะสังคมสงเคราะห์). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.
- กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ. (2557). *เอกสารทางวิชาการรณรงค์เปลี่ยนแปลงโทษประหารชีวิตตามหลักสิทธิมนุษยชนสากล*. กรุงเทพมหานคร: กองส่งเสริมสิทธิและเสรีภาพ กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม
- เกรียงไกร เจริญธนาวัฒน์. (2552). *หลักพันกฎหมายมหาชนว่าด้วยรัฐธรรมนูญ และกฎหมาย*. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน.
- คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ. (2557). *รายงานการศึกษาเรื่องโทษประหารชีวิตในประเทศไทย*. กรุงเทพมหานคร: กรุงเทพฯ : คณะอนุกรรมการ.
- ชาติินวภาพ สมกำลัง และนิรนาท แสนสา. (2560). *ประสบการณ์การก้าวผ่านภาวะวิกฤตของผู้ต้องโทษประหารชีวิตในเรือนจำกลางบางขวาง*. (สาขาวิชาศึกษาศาสตร์) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- ฐาปน แสนยะบุตร. (2556). *สิทธิในการมีชีวิตกับโทษประหารชีวิตในประเทศไทย*. (วิทยานิพนธ์ คณะนิติศาสตร์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- ณรงค์ ใจหาญ. (2543). *กฎหมายอาญาว่าด้วยโทษและวิธีเพื่อความปลอดภัย*. (พิมพ์ครั้งที่ 1) กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน.
- ณัฐวิวัฒน์ สุทธิโยธิน. (2558). *ทฤษฎีการลงโทษ แนวการศึกษาชุดวิชากฎหมายอาญาและอาชญาวิทยาชั้นสูง หน่วยที่ 5*. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, กรุงเทพมหานคร
- ณัฐพร นครอินทร์. (2553). *วิวัฒนาการของกระบวนการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย และปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความเปลี่ยนแปลง*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- ตุลาการ ขยันขันเฑศ. (2563). *การลงโทษประหารชีวิตของสังคมไทยในคดีอาชญากรรมฉุกฉุกรรจ์ที่สุดตามแนวสหประชาชาติ*. (รัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ธานี วรภัทร์. (2558). *หลักกฎหมายว่าด้วยการบังคับโทษจำคุก*. (พิมพ์ครั้งที่ 3) กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน.

- บงกช สัจจานิตย์. (2533). *โทษประหารชีวิตในทัศนะของพระอาจารย์ผู้สอน* (วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัย. สังคมสงเคราะห์ศาสตร์). มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์และสถานการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิราวุฒวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- บุญนำ หนามฉัตร. (2559). *โทษประหารชีวิต : ศึกษาสัดส่วนการกำหนดโทษและการบังคับโทษ*. (นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายอาญา คณะนิติศาสตร์). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.
- ปกรณ์ มณีปกกรณ์. (2553). *อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา*. กรุงเทพมหานคร: เอ็ม.ที.เพลส.
- เพียว ศรีแสงทอง. (2554). *การลงโทษและการแก้ไขผู้กระทำ*. (ครั้งที่ 2) กรุงเทพมหานคร: คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- พรชัย อักษรเสือ. (2557). *แนวโน้มการยกเลิกโทษประหารชีวิตในประเทศไทย*. (นิติศาสตรบัณฑิต). มหาวิทยาลัยปทุมธานี, ปทุมธานี.
- ภิสันต์ เจนร่วมจิต. (2546). *ทัศนคติของประชาชนจังหวัดเชียงใหม่ ต่อการลงโทษประหารชีวิต*. (รัฐศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่
- ภูมิกกร ก้อนแก้ว. (2557). *ทัศนะของเจ้าหน้าที่กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพต่อการลงโทษประหารชีวิต*. (รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.
- เมธินี สารสุวรรณ. (2556). *ความเหมาะสมของโทษประหารชีวิตในความผิดกฎหมายอาญา*. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.
- รักษิณา สนุกพันธ์ (2562). *ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับโทษประหารชีวิต*. (คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์). มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, กรุงเทพมหานคร.
- สหธน รัตนไพจิตร. (2557). *ความประสงค์ของการลงโทษอาญา: ศึกษาเฉพาะประเทศไทย สมัยใช้กฎหมายอาญาและประมวลกฎหมายอาญา*. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.
- สายชล ศรีสว่าง. (2548). *การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย*. สาขาวิชาการบริหารงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกริก
- สำนักงานข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ประจำภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (OHCHR). (2556). *ถ้อยห่างจากโทษประหารชีวิต บทเรียนจากเอเชียตะวันออกเฉียงใต้*. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงยุติธรรม
- สืบค้นจาก <https://sites.google.com/site/aiuyunsonya/xanac-xthiptiy/kar-thwng-dulxanac> เมื่อวันที่ 22 มิถุนายน 2564

- สุพิชฌาย์ ศิริวัฒนา สีตะสิทธิ์. (2558). *แนวทางที่เหมาะสมในการลงโทษและแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดซ้ำ
ในกระบวนการยุติธรรม*. (วิทยานิพนธ์ นิติศาสตร์ดุสิตบัณฑิต คณะนิติศาสตร์).
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.
- อนุสรณ์ แก่งสันเทียะ. (2543). *ทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต*.
(วิทยานิพนธ์ คณะรัฐศาสตร์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- อานนท์ ยิ่งคุณ นักวิชาการยุติธรรมปฏิบัติการ, จิฬากรณณ์ ตามชู นักวิชาการยุติธรรมชำนาญการพิเศษ
และสมชาย คมกริส. (2556). “*รณรงค์เปลี่ยนแปลงโทษประหารชีวิตตามหลักสิทธิ
มนุษยชนสากล*. นครศรีธรรมราช. 2-1.
- อุทัย กมลศิลป์. (2562). *การศึกษาวิเคราะห์แนวคิดพุทธจริยศาสตร์กับการลงโทษประหารชีวิต*.
(พุทธศาสตร์ดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาปรัชญา). มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย,
พระนครศรีอยุธยา

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อการศึกษา

คำชี้แจงเกี่ยวกับแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามชุดนี้เป็นแบบสอบถามเพื่อประกอบการศึกษาวิจัย สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ซึ่งเป็นประโยชน์ในการศึกษาเท่านั้น ดังนั้น โปรดตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง โดยไม่ต้องเปิดเผยชื่อของท่าน และกรุณาตอบให้ครบทุกข้อ

2. แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิธีร่วมไทยกับต่างประเทศ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง () ตามความเป็นจริง

1. เพศ () ชาย () หญิง
2. อายุ () ไม่เกิน 25 ปี () 25 - 40 ปี () 41 - 55 ปี () 56 ปี ขึ้นไป
3. ระดับการศึกษา () ต่ำกว่าปริญญาตรี () ปริญญาตรี () ปริญญาโท () ปริญญาเอก
4. ประสบการณ์ทำงาน () อายุงานต่ำกว่า 1 ปี () อายุงาน 1 - 5 ปี () อายุงาน 6-10 ปี () อายุงานมากกว่า 10 ปี
5. สังกัดหน่วยงาน () กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ () กรมราชทัณฑ์ () นักวิชาการด้านอาชญวิทยา () ประชาชน

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษา
ความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศการลงโทษประหารชีวิต

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง () ที่ตรงกับความเห็นของท่านมากที่สุด โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- 5 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริง ระดับมากที่สุด
4 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริง ระดับมาก
3 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริง ระดับปานกลาง
2 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริง ระดับน้อย
1 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริง ระดับน้อยที่สุด

ประเด็นคำถาม	ระดับความเห็น				
	5 เห็นด้วย อย่างยิ่ง	4 เห็นด้วย	3 เห็นด้วย ปานกลาง	2 ไม่เห็นด้วย	1 ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
แบบสอบถามแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต					
1. การลงโทษประหารชีวิตเป็นการป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มีประสิทธิภาพ					
2. การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตายเท่านั้น					
3. ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ช่มชู้ยับยั้งมากกว่าการแก้แค้นทดแทน					
4. การลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษตามสัดส่วนความผิดที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสมมากกว่าการยับยั้งการกระทำความผิด					
5. การลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต)					
ความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ					
6. การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้ายและละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน					
7. ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้าร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะประเทศ					
8. การยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศทำให้อาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้น					

ประเด็นคำถาม	ระดับความเห็น				
	5 เห็นด้วย อย่างยิ่ง	4 เห็นด้วย	3 เห็นด้วย ปานกลาง	2 ไม่เห็นด้วย	1 ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
9. ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภทเช่นเดียวกัน					
10. ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และบรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังคงกำหนดคงโทษประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน					
นโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย					
11. โทษประหารชีวิตไม่มีความจำเป็นกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน					
12. การมีโทษประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการดูแลนักโทษ					
13. หากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต แล้วลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่มขึ้น					
14. ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ด้วยการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขให้ชีวิตกลับคืนมาได้					
15. เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากลกำหนดให้ประเทศที่มีได้ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษประหารชีวิตต่อไปเพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากล					

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย
กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคร่วมไทยกับต่างประเทศ

1. แนวคิดการลงโทษประหารชีวิต เช่น ทฤษฎี

- ทฤษฎีการแก้แค้นทดแทน
- ทฤษฎีการข่มขู่ยับยั้ง
- ทฤษฎีการลงโทษแก้ฟื้นฟู

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทยภายใต้อนุสัญญา

- กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights – ICCPR)
- อนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรมหรือย่ำยีศักดิ์ศรี (Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment : CAT)
- อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights of the Child)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. นโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข

ผลการทดสอบความเที่ยงตรงและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ตารางการวิเคราะห์ความสอดคล้อง แบบประเมินแบบสอบถามของผู้ทรงคุณวุฒิ
เรื่อง ปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย
กรณีศึกษาความสอดคล้องอนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน

1. รองศาสตราจารย์ ดร.เทพศักดิ์ บุญยรัตพันธุ์
2. อาจารย์ ดร.ภาส ภาสสัทธา
3. พันตำรวจตรี ดร.ชวนันต์ เจนการ

ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Objective Congruence :IOC) = 0.91

ข้อ	ข้อความ	ผู้ทรงคุณวุฒิ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ข้อเสนอแนะ ผู้ทรงคุณวุฒิ	ข้อเสนอแนะ อาจารย์ที่ปรึกษา
		ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3				
ส่วนที่ 2 แบบสอบถามแนวคิดการลงโทษประหารชีวิต								
1	การลงโทษประหารชีวิตเป็นการป้องกันอาชญากรรมในสังคมที่มีประสิทธิภาพ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง		ใช้ได้
2	การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย ตั้งแต่อดีต-ปัจจุบัน ต้องการให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตายเท่านั้น	0	+1	+1	0.67	สอดคล้อง		ใช้ได้
3	ปัจจุบันควรใช้การลงโทษที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟู ชุมชวยยับยั้งมากกว่าการแก้แค้นทดแทน	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง		ใช้ได้
4	การลงโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษตามสัดส่วนความผิดที่กระทำลงไป เพื่อต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่สาสมมากกว่าการยับยั้งกระทำความผิด	+1	+1	0	0.67	สอดคล้อง		ใช้ได้
5	การลงโทษประหารชีวิตควรใช้กับอาชญากรที่กระทำต่อผู้เสียหายจนถึงแก่ความตาย (ชีวิต)	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง		ใช้ได้
ความเหมาะสมตามอนุสัญญาและเปรียบเทียบกับต่างประเทศ								
6	การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้ายและละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชน	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง		ใช้ได้
7	ประเทศไทยจำเป็นต้องเข้าร่วมภาคีอนุสัญญาซึ่งกำหนดให้ต้องยกเลิกโทษประหารชีวิต เพื่อให้สอดคล้องกับอารยะประเทศ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง		ใช้ได้
8	การยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศทำให้อาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้น	+1	+1	0	0.67	สอดคล้อง		ใช้ได้
9	ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ประเทศกัมพูชา และฟิลิปปินส์ ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภท ประเทศไทยก็ควรพิจารณาเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีทุกประเภทเช่นเดียวกัน	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง		ใช้ได้

ข้อ	ข้อความ	ผู้ทรงคุณวุฒิ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ข้อเสนอแนะ ผู้ทรงคุณวุฒิ	ข้อเสนอแนะ อาจารย์ที่ปรึกษา
		ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3				
10	ในกลุ่มประเทศอาเซียน คือ ลาว พม่า และ บรูไน ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ แต่ยังคงโทษประหารชีวิตไว้ในทางกฎหมาย ซึ่งประเทศไทยควรพิจารณายกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง		ใช้ได้
นโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย								
11	โทษประหารชีวิตไม่มีความจำเป็นกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง		ใช้ได้
12	การมีโทษประหารชีวิต ทำให้รัฐไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณในการดูแลนักโทษ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง		ใช้ได้
13	หากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิตแล้ว ลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน ปัญหาอาชญากรรมในสังคมจะไม่เพิ่มสูงขึ้น	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง		ใช้ได้
14	ในปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมอาจมีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ด้วยการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งไม่สามารถแก้ไขชีวิตกลับคืนมาได้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง		ใช้ได้
15	เมื่อ พ.ศ. 2561 ได้มีการประหารชีวิตครั้งล่าสุด จากที่ไม่ได้ลงโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ มาแล้วกว่า 9 ปี (ข้อตกลงในปฏิญญาสากล กำหนดให้ประเทศที่มีได้ประหารชีวิตจริง 10 ปี ต้องออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต) ประเทศไทยจึงยังคงต้องมีโทษประหารชีวิตต่อไปเพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาสากล	+1	+1	0	0.67	สอดคล้อง		ใช้ได้
ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย								
กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ								
16	แนวความคิดการลงโทษประหารชีวิต เช่น ทฤษฎี - ทฤษฎีการแก้แค้นทดแทน - ทฤษฎีการข่มขู่ยับยั้ง - ทฤษฎีการลงโทษแก้ฟื้นฟู	0	+1	+1	0.67	สอดคล้อง		ใช้ได้
17	ความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทยภายใต้อนุสัญญา - กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง - อนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประทุษร้ายหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรมหรือย่ำยีศักดิ์ศรี - อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง		ใช้ได้
18	นโยบายกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทย	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง		ใช้ได้
0.91								

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการศึกษา

ที่ อว ๐๖๐๒.๑๗/บ ๗๓๐

สาขาวิชาวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๒๐

๑๑/สิงหาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.เทพศักดิ์ บุญรัตพันธุ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน ๑ ชุด
๒. แบบสอบถาม จำนวน ชุด

เนื่องด้วย ว่าที่ร้อยตรีหญิง สุภัทรา อายุวงษ์ นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช กำลังทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง “ปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ” ตามโครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระที่ส่งมาพร้อมนี้

การจัดทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องดังกล่าว นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่เก็บรวบรวมข้อมูล และได้รับความเห็นชอบเบื้องต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระ คือ รองศาสตราจารย์ ดร. กิตติพงษ์ เกียรติวัชรชัย ไว้ขั้นหนึ่งแล้ว แต่เพื่อให้เครื่องมือวิจัยที่จัดทำนั้น มีความครอบคลุมเนื้อหาวิชา แนวปฏิบัติและสอดคล้องกับหลักและกระบวนการวิจัย สาขาวิชาวิทยาการจัดการ จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัยโดยได้โปรดพิจารณาตรวจสอบและให้ความคิดเห็นเพื่อใช้ประกอบการศึกษาดังกล่าว หากต้องการสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมโปรดติดต่อกับนักศึกษาโดยตรงได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๔-๑๖๐-๘๘๐๕

สาขาวิชาวิทยาการจัดการ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี และขอขอบคุณล่วงหน้ามา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นราธิป ศรีธรรม)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาวิทยาการจัดการ

โทร. ๐๒-๕๐๔๘๑๘๑-๖

โทรสาร. ๐๒-๕๐๓๓๖๑๒

ที่ อว ๐๖๐๒.๑๗/บ ๗๓๐

สาขาวิชาวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๒๐

๑๙ สิงหาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน รองเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ
(อาจารย์ ดร.ภาส ภาสสีธา)

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน ๑ ชุด
๒. แบบสอบถาม จำนวน ชุด

เนื่องด้วย ว่าที่ร้อยตรีหญิง สุภัทรา อายุวงษ์ นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช กำลังทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง “ปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิทยาศาสตร์ไทยกับต่างประเทศ” ตามโครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระที่ส่งมาพร้อมนี้

การจัดทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องดังกล่าว นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่เก็บรวบรวมข้อมูล และได้รับความเห็นชอบเบื้องต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระ คือ รองศาสตราจารย์ ดร. กิตติพงษ์ เกียรติวัชรชัย ไว้ขั้นหนึ่งแล้ว แต่เพื่อให้เครื่องมือวิจัยที่จัดทำนั้น มีความครอบคลุมเนื้อหาวิชา แนวปฏิบัติและสอดคล้องกับหลักและกระบวนการวิจัย สาขาวิชาวิทยาการจัดการ จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัยโดยได้โปรดพิจารณาตรวจสอบและให้ความคิดเห็นเพื่อใช้ประกอบการศึกษาดังกล่าว หากต้องการสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมโปรดติดต่อกับนักศึกษาโดยตรงได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๔-๑๖๐-๘๘๐๕

สาขาวิชาวิทยาการจัดการ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี และขอขอบคุณล่วงหน้ามา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นราธิป ศรีราม)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาวิทยาการจัดการ

โทร. ๐๒-๕๐๔๘๑๘๑-๖

โทรสาร. ๐๒-๕๐๓๓๖๑๒

ที่ อว ๐๖๐๒.๑๗/บ ๗๓๐

สาขาวิชาวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๒๐

๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน พันตำรวจตรี ดร.ชวันส์ถ์ เจนการ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน ๑ ชุด
๒. แบบสอบถาม จำนวน ชุด

เนื่องด้วย ว่าที่ร้อยตรีหญิง สุภัทรา อายุวงษ์ นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช กำลังทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง “ปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิทยาศาสตร์ไทยกับต่างประเทศ” ตามโครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระที่ส่งมาพร้อมนี้

การจัดทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องดังกล่าว นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่เก็บรวบรวมข้อมูล และได้รับความเห็นชอบเบื้องต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระ คือ รองศาสตราจารย์ ดร. กิตติพงษ์ เกียรติวัชรชัย ไว้ขั้นหนึ่งแล้ว แต่เพื่อให้เครื่องมือวิจัยที่จัดทำนั้น มีความครอบคลุมเนื้อหาวิชา แนวปฏิบัติและสอดคล้องกับหลักและกระบวนการวิจัย สาขาวิชาวิทยาการจัดการ จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัยโดยได้โปรดพิจารณาตรวจสอบและให้ความคิดเห็นเพื่อใช้ประกอบการศึกษาดังกล่าว หากต้องการสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมโปรดติดต่อกับนักศึกษาโดยตรงได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๔-๑๖๐-๘๘๐๕

สาขาวิชาวิทยาการจัดการ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี และขอขอบคุณล่วงหน้ามา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นราธิป ศรีราม)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาวิทยาการจัดการ

โทร. ๐๒-๕๐๔๘๑๘๑-๖

โทรสาร. ๐๒-๕๐๓๓๖๑๒

ที่ อว ๐๖๐๒.๑๗/บ ๑๖๐๖

สาขาวิชาวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๒๐

๗ ธันวาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขออนุญาตให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน อธิบดีกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน ๑ ชุด
๒. แบบสอบถาม จำนวน ชุด

เนื่องด้วย ว่าที่ร้อยตรีหญิง สุภัทรา อายุวงษ์ นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช กำลังทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง “ปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาควิทยาร่วมไทยกับต่างประเทศ” ซึ่งมี รองศาสตราจารย์ ดร.กิตติพงษ์ เกียรติวัชรชัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ตามโครงการศึกษาค้นคว้าอิสระที่ส่งมาพร้อมนี้

ในการนี้นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยจากบุคลากรในหน่วยงานของท่าน จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตจากท่านให้นักศึกษาดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย หากต้องการสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมโปรดติดต่อกับนักศึกษาโดยตรงได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๔-๑๖๐-๘๘๐๕

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษา และขอขอบพระคุณล่วงหน้ามา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นราธิป ศรีธรรม)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาวิทยาการจัดการ

โทร. ๐๒-๕๐๔๘๑๘๑-๖

โทรสาร. ๐๒-๕๐๓๓๖๑๒

ที่ อว ๐๖๐๒.๑๗/บ ๑๖๐๖

สาขาวิชาวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๒๐

๗ ธันวาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขออนุญาตให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน อธิบดีกรมราชทัณฑ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน ๑ ชุด
๒. แบบสอบถาม จำนวน ชุด

เนื่องด้วย ว่าที่ร้อยตรีหญิง สุภัทรา อายุวงษ์ นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช กำลังทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง “ปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ” ซึ่งมี รองศาสตราจารย์ ดร.กิตติพงษ์ เกียรติวัชรชัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ตามโครงการศึกษาค้นคว้าอิสระที่ส่งมาพร้อมนี้

ในการนี้นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยจากบุคลากรในหน่วยงานของท่าน จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตจากท่านให้นักศึกษาดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย หากต้องการสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมโปรดติดต่อกับนักศึกษาโดยตรงได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๔-๑๖๐-๘๘๐๕

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษา และขอขอบพระคุณล่วงหน้ามา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นราธิป ศรีราม)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาวิทยาการจัดการ

โทร. ๐๒-๕๐๔๘๘๑๑-๖

โทรสาร. ๐๒-๕๐๓๓๖๑๒

ที่ อว ๐๖๐๒.๑๗/บ ๒๕๖๓

สาขาวิชาวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๒๐

๗ ธันวาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขออนุญาตให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณะบดีคณะอาชีวศึกษาและการบริหารงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยรังสิต

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน ๑ ชุด
๒. แบบสอบถาม จำนวน ชุด

เนื่องด้วย ว่าที่ร้อยตรีหญิง สุภัทรา อายุวงษ์ นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช กำลังทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง “ปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ” ซึ่งมี รองศาสตราจารย์ ดร.กิตติพงษ์ เกียรติวัชรชัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ตามโครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระที่ส่งมาพร้อมนี้

ในการนี้นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยจากบุคลากรในหน่วยงานของท่าน จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตจากท่านให้นักศึกษาดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย หากต้องการสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมโปรดติดต่อกับนักศึกษาโดยตรงได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๔-๑๖๐-๘๘๐๕

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษา และขอขอบพระคุณล่วงหน้ามา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นราธิป ศรีราม)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาวิทยาการจัดการ

โทร. ๐๒-๕๐๔๘๑๘๑-๖

โทรสาร. ๐๒-๕๐๓๓๖๑๒

ที่ อว ๐๖๐๒.๑๗/บ ๑๖๐๖

สาขาวิชาวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๒๐

๗ ธันวาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขออนุญาตให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน ๑ ชุด
๒. แบบสอบถาม จำนวน ชุด

เนื่องด้วย ว่าที่ร้อยตรีหญิง สุภัทรา อายุวงษ์ นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช กำลังทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง “ปัญหาและความเหมาะสมการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย กรณีศึกษาความสอดคล้อง อนุสัญญาภาคีร่วมไทยกับต่างประเทศ” ซึ่งมี รองศาสตราจารย์ ดร.กิตติพงษ์ เกียรติวัชรชัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ตามโครงการศึกษาค้นคว้าอิสระที่ส่งมาพร้อมนี้

ในการนี้นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยจากบุคลากรในหน่วยงานของท่าน จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตจากท่านให้นักศึกษาดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย หากต้องการสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมโปรดติดต่อกับนักศึกษาโดยตรงได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๕-๑๖๐-๘๘๐๕

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษา และขอขอบพระคุณล่วงหน้ามา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นราธิป ศิริราม)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาวิทยาการจัดการ

โทร. ๐๒-๕๐๔๘๑๘๑-๖

โทรสาร. ๐๒-๕๐๓๓๖๑๒

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	ว่าที่ร้อยตรีหญิง สุภัทรา อายุวงษ์
วัน เดือน ปีเกิด	8 กรกฎาคม 2535
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	วิทยาศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี พ.ศ. 2557
สถานที่ทำงาน	กระทรวงยุติธรรม เขตหลักสี่ จังหวัดกรุงเทพมหานคร
ตำแหน่ง	นักวิชาการยุติธรรม

